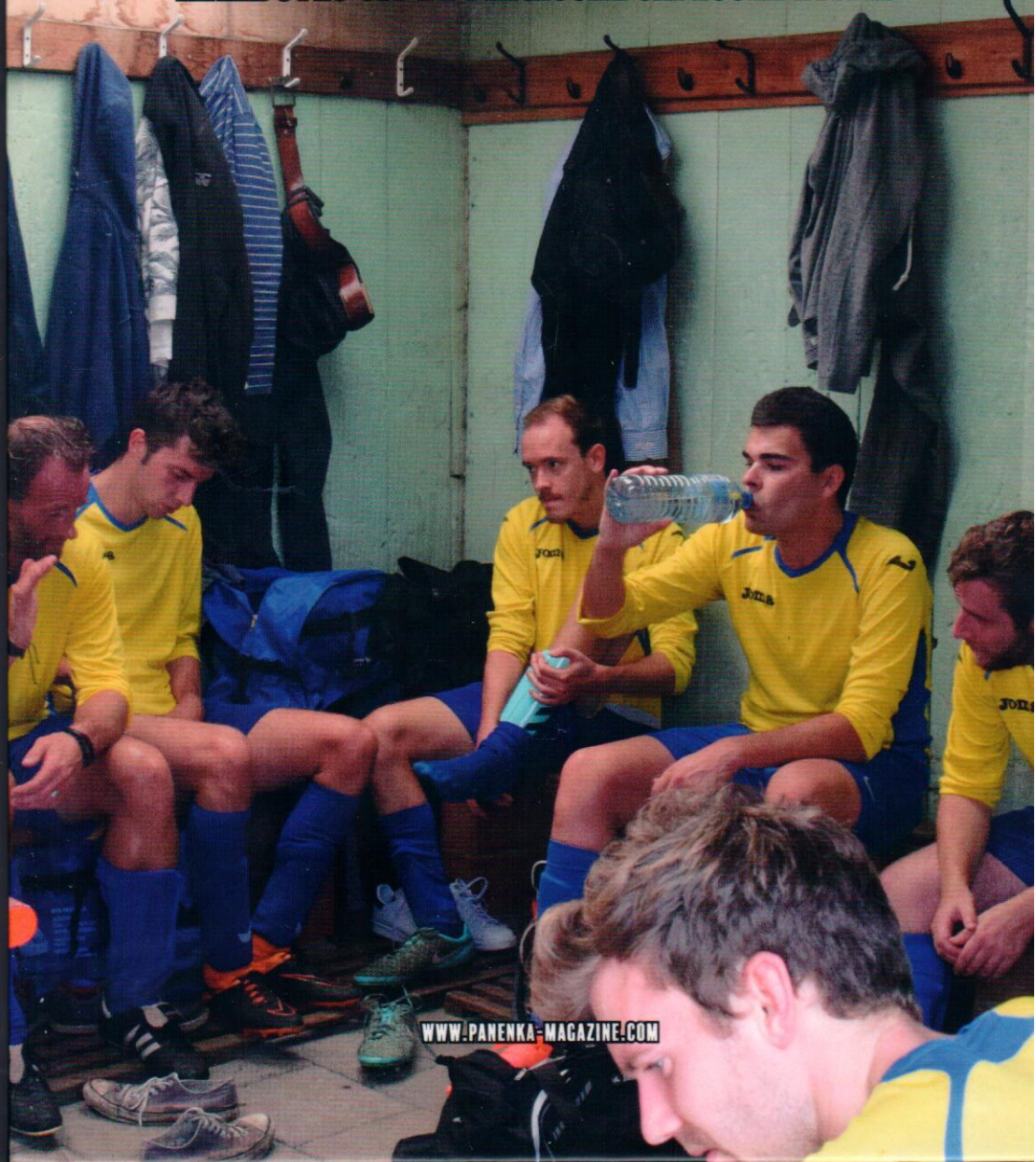

CINO VAN LOOY

MIJN VOETBALLEVEN

ANEKDOTES UIT DE BELGISCHE CAFÉCOMPETITIE

WWW.PANENKA-MAGAZINE.COM

MIJN VOETBALLEVEN

Gino van Looy

MIJN VOETBALLEVEN

Anekdoten uit de Belgische cafécompetitie

2021

PANENKA MAGAZINE

Eindredactie

Tom Bodde

Agnes de Vos - De Tekstvos

Vormgeving

Bert Talens - Max Cross

(c) 2021 Panenka Magazine

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij

Max Cross

ISBN 978-90-830596-5-5

NUR 491

Don't try
Charles Bukowski

*Winnen is niet het belangrijkste,
het is het enige
(dat er niet toe doet)*
Gino van Looy

Don't try
to make a fool of me

It's not a game, it's a war

and I'm not a fool

(that's what you think)

and you know

Inhoud

Proloog	9
---------	---

Het 11-tal hoofdstukken:

01	Tegen wie hebben we eigenlijk gespeeld?	21
02	Een sjamaan als trainer	33
03	Profiteren van het leven	43
04	Happy end	55
05	Gedenkwaardige momenten	69
06	We are heroes, just for one day	83
07	Nothing else matters	95
08	Het Porto van De Kempen	107
09	52 weken carnaval	121
10	Scoren op assist van Wamberto	135
11	Het afscheid	147
	Dankwoord	159

Proloog

“Football is not a matter of life and death, it’s much more important than that.” Deze beroemde uitspraak van FC Liverpool-manager Bill Shankly lijkt overdreven, maar ik vraag me af of dit wel zo is.

Uiteraard laat niemand zijn kind sterven om naar een voetbalmatch te kijken, maar dat is niet wat ik in de uitspraak zie. Ik interpreteer het dat voetbal een verhevigde afspiegeling van het leven is. De negentig minuten op de mat zijn als een theatervoorstelling en laten ons kennis maken met alle emoties en gedragingen die het leven rijk is: vreugde, verdriet, ontgoocheling, extase, vijandigheid. Alles komt aan de beurt in de twee keer drie kwartier, alleen ontbreekt vaak de catharsis. Echter niet voor een buitenstaander die een wedstrijd op zichzelf beschouwt en niet het grotere geheel erachter kent: transfers, trainersontslagen, clubliefde, giantkillers, underdogs, eeuwige tweedes, verborgen intriges... Het voetbal biedt, net als in vroegere tijden een theaterstuk van Shakespeare, al wat een mensenhart begeert.

Zelf ben ik op mijn zesde door het virus aangestoken. De eerste beelden die ik me herinner zijn die van een juichende Julien Cools op het EK 1980, toen hij gescoord had tegen Spanje. Vanaf toen nam voetbal een belangrijke plaats in in mijn leven. Ik dacht niet meer in kalenderjaren, maar in seizoenen; die begonnen in september en eindigden ergens in mei. De zomer was werkelijk ‘the silly season’, zoals de Engelsen het noemen: het leek me zinloos zonder voetbal. Maar voetbal vormde ook mijn persoonlijkheid. Dat zullen meerdere mensen beweren, maar ik kan het aantonen.

2 oktober 1993 zou een heel bepalende dag worden in mijn leven, door een voetbalmatch. Ik weet dat dit overtrokken klinkt, maar dat is het niet. Ik was 19 jaar en het leven zou nooit meer zo zijn als voorheen. De zon scheen en het leek een mooie voetbalzaterdag te worden. Ik zat in de vorm van mijn leven en had enkele goede wedstrijden meegespeeld in het eerste elftal van Excelsior Kessel. De trainer had mij gezegd dat ik mijn kans volop zou krijgen en ik geloofde hem, want hij geloofde in mij. Hij had me wel gezegd dat ik bij het tweede elftal mijn vorm moest aantonen, want eerst zou hij de routiniers hun kans geven. Ik ging niet met hem akkoord. Niet dat ik me niet wilde bewijzen, maar ik wilde niet in het tweede elftal spelen. Liever speelde ik bij mijn vrienden van het juniorenelftal. Er volgde een lange discussie en uiteindelijk stemde hij toe. Maar ik moest wel presteren.

Dat was geen probleem, de eerste speeldag scoorde ik een hat-trick, de tweede speelde ik ook sterk. Voor deze derde match, tegen Berlaar, voelde ik me uitstekend en ik wist dat bij goed spel de kans op een selectie voor het eerste elftal groot was. Mijn motivatie was dan ook enorm en het eerste kwartier speelden we heel sterk, de afwerking ontbrak alleen. Bij een tegenaanval brak een bezoekende speler door en liet zich nogal gemakkelijk vallen in het strafschoopgebied. De jonge scheidsrechter floot voor een strafschop. Er volgde protest van onze zijde, maar als kapitein suste ik de gemoederen. Het duel duurde nog lang. De bal ging binnen, maar bij enkele ploegmaten lag de strafschop nog zwaar op de lever. De scheidsrechter, die net zo oud was als wij, begon plots alles tegen ons te fluiten, maar we bleven kalm.

Toen een schot van de tegenstander over doel vloog, moest onze doelman de bal gaan halen in de wei. Niet ongevaarlijk, want er stonden enkele koeien en verderop ook een stier. Onze doelman was dan ook behoedzaam en nam zijn tijd. De scheidsrech-

ter maande hem aan voort te maken. Uiteindelijk kon hij toch veilig en met de bal terug over het prikkeldraad kruipen. Hij veegde het stof van zijn kleren en legde de bal op zijn plaats. De scheidsrechter floot en wees naar zijn horloge. De doelman riep: "Ja, ja, ik weet het. We staan achter, en ik ga echt geen tijd winnen. En anders mag je zelf tussen die koeien gaan kruipen." Dit kon de man in het zwart niet appreciëren en hij liep naar de keeper toe.

Ik voorzag problemen en volgde. "Kalm aan hè", zei de man in het zwart. Onze doelman schudde zijn hoofd en zei: "Jongen toch." Waarna de scheids naar zijn achterzak greep en geel trok. Dat betekende destijds dat de bestrafte speler het terrein moest verlaten, maar wel vervangen mocht worden. Maar we hadden natuurlijk geen reservedoelman bij ons. Ik liep op de scheids af en vroeg hem of hij gek was geworden. Hij keek me hautain aan en vroeg of ik ook graag een kaart wilde. Ik toonde mijn aanvoordersband, waarop hij lachte. Ik werd kwaad en vroeg hem nogmaals of hij gek was geworden. Hij lachte nog eens en gaf mij ook geel.

Het spel zat op de wagen. Van overal kwamen spelers toegelopen. Ik schreeuwde hem nog wat lelijks naar zijn hoofd en hij toonde me de rode kaart, de eerste in mijn leven. Hier genoot hij duidelijk van. Gedesillusioneerd verliet ik het veld, toen ik de bal zag liggen. Ik stond een meter of tien van de scheids en deed alsof ik de bal naar hem zou werpen. Hij schrok wel. "Dat gun ik je niet", riep ik hem toe. "Je geniet veel te hard van deze show, voor mij stopt het hier". Ik ging de kleedkamer binnen en was teleurgesteld. Ook in mezelf, omdat ik me had laten opnaaien door deze scheids en dit me wel een schorsing van een week of vier kon kosten. Dom, maar het was niet anders.

Ondertussen ging de match met elf tegen negen door, en toen mijn ploegmaten binnen kwamen, zeiden ze dat het 0-2 gewor-

den was. Iedereen zat erdoorheen, maar ik vroeg hen om er de tweede helft nog het beste van te maken. Plots kwam er iemand van het bestuur binnen. De scheidsrechter had de wedstrijd stilgelegd, omdat hij een klap zou hebben gekregen van iemand van ons. Iedereen keek verbaasd naar elkaar. Dat moest dan gebeurd zijn nadat ik van het veld was gestuurd, want er was nog een kwartier verder gespeeld. Geen van onze spelers wist van iets. De scheidsrechter wilde ook geen uitleg meer geven, de match was gedaan.

Er heerste een wezenloze sfeer in de kleedkamer, dit had nog niemand meegemaakt. Toen ik gedoucht was, werd ik plots in de bestuurskamer ontboden. Er zaten enkele bestuursleden die me niet al te vriendelijk aankeken. "Heb jij de scheidsrechter geslagen?" Ik voelde de grond onder mijn voeten wegzinken. Alles werd zwart. "Wat? Ik de scheidsrechter geslagen? Jullie hebben toch zelf gezien wat er gebeurd is, dat ik na mijn rode kaart het veld heb verlaten en dat de match is verder gespeeld? Hoe zou ik hem dan geslagen kunnen hebben? Komaan." Eén van hen nam het scheidsrechterblad en las voor. "Match onmiddellijk stopgezet na slag van kapitein van thuisploeg. Verslag volgt." Ik moest gaan zitten. Mijn hart bonkte in mijn keel. Ik wist wat dit betekende: het is gedaan met voetballen.

Ik was volledig van de kaart. Als ik niet meer kon voetballen, wat moest ik dan met mijn leven? Dat klinkt misschien dramatisch, maar het was de werkelijkheid. Bijna elk vrij moment was ik aan het voetballen, en als student heb je veel vrije momenten. Ik hoopte dat de scheidsrechter bij zinnen zou komen en in zijn verslag vermeldde wat er echt gebeurd was. Dat ik van het veld was gestapt met een rode kaart en dat ik hem met geen vinger had aangeraakt. Maar tegelijk besepte ik ook dat dit een illusie was; hij kon niet meer terug zonder gezichtsverlies te lijden.

Wat ik direct ondervond, is dat sensatie snel zijn weg vindt. Toen ik 's avonds naar een fuif ging, werd ik aan alle kanten aangeklampt. Iedereen wilde weten wat er gebeurd was die middag op het voetbalveld. Na een uur had ik het wel gehad, telkens opnieuw datzelfde verhaal vertellen met als teleurstellende clou dat ik niks gedaan had. Sommigen geloofden mij, anderen waren teleurgesteld en hadden gehoopt op een heroïsche vechtpartij tussen mij en de scheidsrechter. Nooit hadden zoveel mensen belangstelling getoond in een voetbalwedstrijd van mij, zelfs totaal vreemden kwamen verhaal halen. Jammer genoeg ontstond deze plotse bekendheid om de verkeerde reden. Ik hoopte dan ook dat de storm even snel ging liggen als hij gekomen was. Maar dat bleek ijdele hoop.

Overal waar ik de volgende week kwam, stelden mensen dezelfde vraag: "Wat was er gebeurd?" Ik was het nu echt beu en had een standaardantwoord voorbereid. Ondertussen vroeg ik me af wat er in het verslag van de scheidsrechter stond. Ik had al wel gehoord dat beschuldigingen van handgemeen met scheidsrechters leidden tot een onmiddellijke schorsing alvorens je voor het voetbaltribunaal moet verschijnen. Aangezien ik nog niets had gehoord, zou het nog goed kunnen aflopen.

De volgende zaterdag moesten we spelen tegen de burens van FC Nijlen, de grote titelfavoriet in onze reeks. Voor de match zag ik mensen tersluiks naar mij kijken en sommige gesprekken vielen zelfs stil toen ik eraan kwam. De meeste spelers van de tegenpartij kende ik, hen had ik het verhaal al verteld, zij lieten me met rust. Door een misverstand over het aanvangsuur waren een aantal spelers van onze ploeg niet tijdig komen opdagen. Het zou geen makkelijke match worden tegen de leider, dat stond vast. Alsof ik voorvoelde dat dit een historische match zou worden, gaf ik alles; ik denk niet dat ik ooit beter gespeeld had.

Mijn temperament zette zich over op de rest van de ploeg, en bij Nijlen begrepen ze er niks van. Ze hadden alles gewonnen en nu kregen ze amper een poot aan de grond. Bovendien was onze doelman in supervorm, zodat scoren voor hen quasi onmogelijk werd. Tot een kwartier voor tijd stond het nog 0-0, maar bij de meesten van ons was het bobijntje af. Iedereen ging tot op het bot en in de laatste minuut gebeurde het bijna. Ik kreeg de bal, omspeelde de verdediger, haalde uit, maar de doelman zweefde de bal uit de winkelhaak. Direct hierna floot de scheidsrechter af. Het laatste fluitsignaal. En dat kon ik letterlijk nemen. Want op de daaropvolgende donderdag belde er 's ochtends iemand aan. Ik deed open, het was de postbode. "Ik heb een telegram bij me, ik denk voor jou." Ik wist hoe laat het was en toen ik het opendeed, werd mijn vermoeden bevestigd. "Mijnheer Van Looy, u bent wegens handtastelijkheden tegenover de scheidsrechter met onmiddellijke ingang geschorst tot aan de uitspraak." Hoewel ik wist dat het ging komen, voelde het toch als een vuistslag in mijn maag. Vanaf nu, dacht ik, kan ik officieel zeggen dat ik voetballer-af ben. Op negentienjarige leeftijd.

Ik staarde nog even naar het papier en riep dan mijn moeder om het nieuws te melden. Ze keek me medelevend aan en wachtte blijkbaar tot ik zou instorten en zij me kon troosten. Maar dat moment kwam niet. Op één of andere manier raakte dit me niet. Heel mijn voetbaltoekomst lag aan diggelen. En dan had ik het niet over een mogelijke profloopbaan en het winnen van wereldbekers, maar gewoon over het simpele feit van wedstrijden spelen met mijn vrienden en het bereiken van het eerste elftal. Ik weet nog dat mijn moeder niet wist hoe ze moest reageren. "Doet het je niets? Je mag niet meer voetballen." Uiteraard vond ik dat doodjammer, maar ik reageerde er heel nuchter op.

Momenteel was mijn schorsing een feit en moest ik daar mee leven; ik hoopte dat ik mij zou kunnen verdedigen voor het

strafcomité van de voetbalbond. Want dat zat wel in mijn achterhoofd, dat rechtvaardigheid zou zegevieren. Als negentienjarige geloofde ik op een bepaalde manier nog in een eerlijke wereld, in een wereld waarin de waarheid altijd zou bovenkomen. Maar ik werd al heel vlug met de echte realiteit geconfronteerd. De bestuursleden die de bewuste wedstrijd hadden bijgewoond, wisten dat ik de scheidsrechter niet had aangeraakt en dat hij dit om een of andere reden had verzonnen. Zij steunden me dan ook voluit en ik had het geluk dat de voorzitter die dag onze afgevaardigde was. Ik wist dat hij me graag had, en hij zou alles voor me doen om me vrij te pleiten. Een van de spelers van onze club was een advocaat en de voorzitter had hem gevraagd of hij me wilde bijstaan in het provinciaal comité in Antwerpen. De advocaat had toegestemd, en hij zou rond 18 uur bij het bondsgebouw in Antwerpen staan. Dat was voor mij een geruststelling, want ik voelde me niet echt op mijn gemak om als negentienjarige de strijd aan te gaan met twaalf bejaarde bondsleden.

Na school toog ik onmiddellijk naar het bondsgebouw. Ik was er om 17.30 uur. Ik ging binnen, een half uurtje wachten, waarna mijn advocaat zou komen opdagen, zodat we konden overleggen. Het werd 18 uur en ik zag niemand. Vijf na zes, tien na zes, kwart na zes, niemand te zien. Aangezien dit het tijdperk was van vóór de mobiele telefoon, was het hopen want bellen zat er niet in. Om vijf voor half zeven ging de deur van de raadzaal open en werd mijn naam genoemd. Ik moest het dus alleen oplossen.

Voor het eerst hoorde ik nu ook het scheidsrechtersverslag dat werd voorgelezen. Daarin stond dat ik de scheidsrechter had beledigd (wat klopte), dat ik na mijn rode kaart aanstalten had gemaakt om een bal naar hem te gooien (wat ook klopte), vervolgens die bal op de grond had gelegd (klopte nog steeds) en hem dan in zijn maag had geslagen (een grove leugen!). Vervol-

gens was de scheidsrechter ingestort en niet meer in staat gebleken om de match verder te laten spelen, en hij had ze bijgevolg afgefloten (de man zijn fantasie kende geen grenzen). Ik dacht dat ik gewonnen spel had, want de leugens waren te flagrant. Toen ik het woord kreeg, zei ik dan ook dat ik na mijn rode kaart naar de zijlijn was gegaan en daar die bal had genomen, maar ook weer had neergelegd. Op dat moment stond ik minstens tien meter van de scheidsrechter, fysiek al onmogelijk om hem aan te raken. Bovendien werd ik in de 30e minuut van het veld gestuurd en werd er na mijn rode kaart nog een kwartier verder gespeeld tot de rust. Dat was zelfs makkelijk na te kijken op het scheidsrechterblad.

Ik keek hoopvol rond; deze feiten konden ze niet negeren. Nogmaals bleek ik een naïeve idealist, want na vijf minuten beraadslagen kreeg ik mijn vonnis te horen. Ik werd voor drie jaar geschorst en ik moest de medicijnen tegen maagklachten terugbetalen, die de scheidsrechter na de wedstrijd had gekocht. Ik wist niet wat ik hoorde en droop in stilte af, enkele levenslessen wijzer. Tranen zijn er niet gevloeid toen in Antwerpen, maar ik wist dat ik deze dag nooit meer zou vergeten. (Dat is ook zo. Vraag me niet wat er vorige week is gebeurd of enkele uren geleden, maar de gebeurtenissen van de dag van dit duel en die van het vonnis staan me nog altijd bij. Ik weet welk weer het was, wat er gezegd is en zelfs hoe ik me voelde. Blijkbaar weet het menselijk geheugen op die momenten al dat deze belangrijk gaan zijn, en slaat het die op een speciale plaats in het brein op. Te openen op simpel verzoek).

Weer moest ik aan iedereen mijn verhaal doen. Sommigen toonden medeleven, want drie jaar was wel heel lang. Anderen wilden zich er niet mee bemoeien. "Als je drie jaar krijgt zal je wel iets gedaan hebben". Les één was duidelijk: als je wint heb je vrienden, als je verliest, ben je een persoon met wie men niet

geassocieerd wil worden. Mijn voorzitter was razend, zei dat ik die medicijnen nooit mocht betalen (heb ik ook niet gedaan), dat ik beroep moest aantekenen, en dat hijzelf dan mee zou rijden naar Brussel.

Hij was wel een man van zijn woord, en met ons tweeën reden we naar het grote bondsgebouw in Brussel. De voorzitter hield een geweldig pleidooi en ik zag zelfs enkele fossielen die in het beroepscomité zaten terug tot leven worden gewekt. Ik kreeg zowaar hoop. Wanneer zijn pleidooi was afgelopen, zei hij me dat hij er goede hoop op had. Toen we opnieuw binnengeroepen werden, volgde eerst een voorlezing van het vergrijp. "Bijgevolg besluiten wij, hoewel er wel feiten zijn die misschien tot twijfel zouden kunnen leiden, de straf toch op drie jaar te houden, omdat de arbiter bij zijn standpunt blijft, en we altijd geloof hechten aan het woord van de scheidsrechter." De voorzitter wilde nog verhaal gaan halen, maar ik zei hem dat het zinloos was. Welke feiten je ook aanhaalde, scheidrechters wil was wet. Drie jaar was het, drie jaar bleef het.

Les twee was ook duidelijk: tegen sommige machten kun je niet op. Maar ik besloot al onmiddellijk om me daar de rest van mijn leven niet bij neer te leggen. Want dat was les drie, en misschien wel de allerbelangrijkste: vanaf nu kon niks me nog raken. Ze hadden me het dierbaarste afgenomen en ik zou dat overleven, daar was ik van overtuigd. Bijgevolg kon al de rest wat ze me ooit zouden afnemen, niet zo erg zijn als dit. Ik voelde me vanaf nu op een bepaalde manier ongenaakbaar. (Uiteraard dacht ik toen als negentienjarige, maar veel is er niet veranderd. Ziekte en dood van dierbaren zijn uiteraard veel erger dan drie jaar onterechte schorsing, maar voor de rest kon ik echt niks bedenken wat me zo nog zou kunnen raken. Nog niet trouwens.)

In de auto op de terugweg was het stil. Tot de voorzitter zijn ongenoegen uitte. "Je zag ze twijfelen, ze wisten dat we gelijk

hadden, maar durfden niet in te gaan tegen die scheidsrechter. Godverdomme toch." En hij duwde nog wat harder op het gaspedaal. Zelf had ik nu ook een sprankeltje hoop. Misschien was er nog wel een achterpoortje dat gerechtigheid zou doen zegevieren. Het kon toch niet zo zijn, dat het hier op deze manier zou eindigen. Ik pluisde het hele bondsreglement uit en vond nog iets van hoger beroep. Maar dat leek me te technisch. Ik besloot het over een andere boeg te gooien. Ik zou een brief schrijven naar de bondsvoorzitter met mijn hele verhaal erin. Ik bracht het zo eerlijk en gevoelig mogelijk. Ik moest vooral tonen dat ik eerlijk was en hoe graag ik voetbalde, en stopte er zelfs enkele literaire citaten in (ik had zelfs opgezocht wat de favoriete citaten waren van de voorzitter).

Ik stuurde de brief naar het bondsgebouw, maar wist niet wat ik ervan moest verwachten. Enkele dagen later rinkelde de telefoon. Een vrouwenstem aan de andere kant van de lijn. "Goedendag, heer Van Looy, u spreekt hier met de secretaresse van de bondsvoorzitter. Hij was zeer aangedaan door uw brief en hij vindt dat u niet mag opgeven. Daarom raadt hij u aan om in hoger beroep te gaan." Ik schreef onmiddellijk een brief waarin ik zei dat ik in hoger beroep ging. Zou het dan toch. Drie dagen later kreeg ik echter al antwoord. Mijn vraag om hoger beroep was een dag te laat binnengekomen. Dit was echt het absolute einde.

Ik wist nu niet meer wat ik moest doen. Ik had al eens meegetraind bij een club uit een ander verbond, en maakte wel wat indruk op de training. Ook daar ging echter de deur dicht toen de trainer hoorde waarom ik op zoek was naar een andere club. "Ze zeggen allemaal dat ze niks gedaan hebben, ik ken dat. Bovendien nemen de andere verbonden de straffen van boven een jaar over en kan je ook hier niet aansluiten." Ik voelde me nu een echte misdadiger, bijna al mijn hoop om zelfs op een veel

lager niveau te gaan voetballen werd de grond ingeboord. De straffen werden overal overgenomen. Ik zat nu toch wel even heel diep.

Ondertussen speelden mijn vrienden bij de junioren gewoon verder, maar ik had de moed niet om naar hen te komen kijken. Voetbal leek helemaal voorbij voor mij. In onze straat was er een café dat echter ook een voetbalploeg had, en enkele van die spelers kenden mij en zouden maar wat graag hebben dat ik bij hen kwam spelen. Ze waren allemaal tien jaar ouder dan ik, maar dat maakte me niet uit. Ik wou gewoon voetballen. Ik legde hen uit dat ik in geen enkel verbond meer welkom was. Eén van de bestuursleden, die ook bij Excelsior Kessel was aangesloten, wist dat ik onschuldig was, en zei dat hij een goed woordje ging doen bij de bondsinstanties. Ik tekende een aansluitingskaart en twee weken later belde hij me op. "Het is in orde, je mag bij ons spelen." Ik begreep het niet. "Hoe kan dat?" "Wel, ik heb de situatie uitgelegd en ze zijn eens bij de Belgische Voetbalbond gaan horen. Daar vernamen ze al snel dat het een rare zaak was. Ze geven je dus het voordeel van de twijfel. Welkom."

En zo begon dus mijn avontuur bij caféploeg FC Club 2, een avontuur dat nu al 27 jaar duurt. In die 27 jaar heb ik nooit een rode kaart gekregen en maximaal tien gele kaarten. Soms mijmer ik wel eens over hoe ver ik had kunnen geraken als voetballer, maar die gedachten ban ik snel. Want dat was les vier: wat voorbij is, kan je niet meer veranderen. Je kan alleen verder gaan, en dat doe je het best met opgeheven hoofd en optimisme. Want uiteindelijk heb je maar één leven. Jouw leven.

P.S.: Ook zoveel jaren later denk ik nog regelmatig aan die fatale dag. Ik vraag me ook nog altijd af wat de scheidsrechter toen bezielde. De meest voor de hand liggende verklaring is

dat hij wist dat hij de boel verknoeid had en hij de tweede helft niet meer zag zitten. Voor een 18-jarige scheids met ambitie is dat geen goede zaak. Na het affluiten van de eerste helft zouden er enkele opstootjes zijn geweest met supporters, maar dat heb ik zelf niet gezien, want ik zat tenslotte in de kleedkamer. Waarschijnlijk heeft hij toen voor de in zijn ogen makkelijkste oplossing gekozen, en gezegd dat de speler die rood kreeg hem geslagen had en hij bijgevolg een reden had om de match te staken. Dat is wat ik ervan denk, want zelf heb ik de man nooit meer gesproken. Spoiler alert: de scheidsrechter komt verderop nog eens terug in het verhaal... tot mijn eigen verrassing.

Tegen wie hebben we eigenlijk gespeeld?

Zo stond ik dus op een regenachtige namiddag in Vorselaar op een zompig, slecht onderhouden veld. Omdat het al eind november was en de match om vier uur in de namiddag begon, speelden we met verlichting. Nu ja, verlichting was een groot woord voor de vier verlichtingspalen die in het beste geval een schemer wierpen op het terrein, en in het slechtste geval zorgden voor een zwart gat.

Vorselaar wordt het Kasteeldorp genoemd, maar veel adellijks was er niet aan de omstandigheden. En toch was ik dolgelukkig. Ik stond na twee maanden eindelijk weer eens aan de aftrap en kon gewoon weer voetballen. In welke omstandigheden dit moest gebeuren, maakte me eigenlijk niet veel uit, alhoewel ik al heel grote ogen had getrokken bij sommige taferelen. In de zomer speelde ik nog bij een ploeg waarvan de trainer stage liep bij eersteklasser Antwerp, en werd alles redelijk professioneel uit de doeken gedaan. Maar nu...

Het begon al voor de wedstrijd. Of beter, een paar dagen ervoor. Op donderdag kreeg ik een telefoontje met de mededeling dat mijn inschrijving in orde was, en de vraag of ik zaterdag meteen mee wilde spelen. Willen? Ik had er geld voor gegeven. "Maar," zei Eddy, de man die alles in orde had gebracht, "je speelt wel bij de B-ploeg. Ik weet dat je kan voetballen, maar de A-ploeg heeft al een vaste kern en ze doen het goed. De B-ploeg kan wel wat versterking gebruiken, begrijp je." A-ploeg of B-ploeg, het maakte me niet uit. "Ah ja, we komen bijeen om twee uur in het café, we spelen om vier uur in Vorselaar." Twee uur op voorhand bijeenkomen vond ik wel veel, maar misschien was dat om kennis te maken of wat richtlijnen te geven.

Toen ik er om twee uur arriveerde, hing het café vol rook en kon ik amper iemand onderscheiden. Plots hoorde ik een bekende stem, Eddy. "Hoi Gino, kom maar naar de toog. Wat moet jij hebben, ook een pintje?" Voor ik kon zeggen dat ik voor de match geen bier dronk, stond er al een schuimende pint klaar. "Schol!" Ik vroeg Eddy, bijgenaamd den Beik, of er al ploeggenoten gearriveerd waren. Hij keek eens rond. "Ik denk het niet. Maar dat is niet abnormaal. Ik verschiet ervan dat jij hier al bent. Meestal zeg ik dat ze hier twee uur op voorhand moeten zijn, zodat ik er zeker van ben dat de helft hier zeker een uur voor de aftrap is. De andere helft is altijd afwachten."

Ik was met andere woorden veel te vroeg. Zo had ik tijd om de sfeer op te snuiven in mijn nieuwe omgeving. Ik zag enkele oudere biljarters spelen, en voor de rest werd er op dit moment van de dag al serieus gedronken. Eddy vroeg of ik nog een pintje moest hebben, maar dat sloeg ik af. Plots kwam er een hoog opgeschoten, graatmagere persoon bij ons staan. "Ben jij die nieuwe?", vroeg hij aan mij. Ik knikte. "Allez, welkom dan. Josée, geef de nieuwe ene van mij." Ik deed teken dat ik een cola moest hebben, maar er stond al een pint voor mijn neus. Hopelijk ging het op het veld ook zo vlot.

Mijn nieuwe ploegmaat liet er ook geen gras over groeien en kapte snel twee pinten binnen. Nadat er nog een drietal spelers aangekomen waren, deed Eddy teken dat we konden vertrekken. We waren met zes. "De rest rijdt misschien ineens naar ginder", zei Eddy. Op het veld aangekomen, zagen we inderdaad nog vijf andere spelers. We waren dus met elf. "Eddy, kan ik op de bank beginnen? Ik voel me niet zo goed." Het was een dertiger met een bril die de vraag stelde. "Kurt, je kan tellen, we zijn juist met elf, dat gaat dus niet." "En waarom niet?", riposteerde Kurt. Ik zag Eddy met zijn ogen rollen en ik trok vlug mijn truitje over mijn hoofd omdat ik anders in lachen zou uitbarsten.

"Hey vriend, dat is wel mijn truitje dat je aantrekt. Gelieve een ander te nemen." Tot mij richtte een zwaarlijvige bijna-veertiger het woord. "Ik speel al jaren met nummer tien en ga dat niet afgeven aan een nieuweling." Eddy kwam tussenbeide. "Rustig Walt, die jongen wist dat niet. Neem jij je nummer tien, hij zal wel veertien nemen." In alle eerlijkheid had ik zelfs niet gekeken naar het nummer op het shirt. Ik had alleen niet verwacht dat spelers die er geen been inzagen om niet op tijd te komen of halfdronken op het terrein te verschijnen, zoveel belang hechtten aan hun rugnummer.

Ik liep naar buiten. Het was nog een half uur voor de match begon, en ik wilde me zeker in deze koude omstandigheden toch fatsoenlijk intrainen. "Wat ga jij doen," vroeg onze doelman me. "Opwarmen". Het leek of ik een taboewoord had uitgesproken. Plots viel er een dodelijke stilte. Opnieuw was het Eddy die de stilte verbrak. "Mannen, die jongen komt uit het provinciale voetbal. Die is gewend om zich op te warmen voor een match. Misschien is het niet slecht dat jullie dat ook zouden doen." "Klopt Eddy," zei de magere man die me op een pint had getrakteerd in het café. "Ik zal me ook eens opwarmen", en hij nam een sigaret en stak die op tot grote hilariteit van de rest.

Het zou dus een individuele opwarming worden. Ik trok wat sprintjes en keek naar de tegenstander. Hun opwarming bestond voornamelijk uit rondwandelen en af en toe een sprintje van vijf meter trekken. Of anders op doel te schieten om de keeper op te warmen, hoewel die de ballen vooral over en naast zag vliegen. Vijf minuten voor de aftrap kwamen mijn ploegmaten toch naar buiten. "Brr, koud, ik ga terug naar binnen tot de scheidsrechter fluit voor de aftrap." "Goed idee, ik ga mee." De doelman ging wel in zijn doel staan en probeerde de ballen terug te trappen die op doel werden geschoten. Vaak hoefde hij niet in actie te komen.

Toen de scheidsrechter het veld op liep, riep Eddy ons nog even samen. "Mannen, ik moet de ploegopstelling nog zeggen. We spelen hetzelfde als anders, alleen speelt Gino op de linkerflank." Voilà, dat was de tactiek. Waarom ik op de linkerflank moest spelen, wist ik niet, ik had het nog nooit gedaan. Maar het zou niet veel uitmaken. Ik had de tegenstander zien opwarmen, ik moest van niemand schrik hebben, ik zou in mijn debuutmatch laten zien wat ik kon.

(De grootste fout die je als voetballer kan maken, is denken dat je talent het verschil kan maken, in welke omstandigheden ook. Dat is hoogmoed voor de val. Voetbal is veel meer dan een bal kunnen controleren, een pass kunnen geven of een tegenstander kunnen uitschakelen. Voetbal is vooral je aanpassen aan de omstandigheden. Uitgaan van eigen sterkte klinkt mooi, maar is niet meer dan een leugenachtig cliché. Om van je eigen sterkte uit te kunnen gaan, heb je de bal nodig. En moet je op je benen kunnen blijven staan. En net die twee cruciale zaken ontbraken bij mijn debuut.)

Na een kwartier had ik welgeteld één bal geraakt. En raken was dan nog het juiste woord, het was een ploegmaat die bij een hoekschoep de bal wilde wegtrappen en keihard tegen mijn rug schopte. Voor de rest leek ik in een andere sport terechtgekomen te zijn. Elke bal werd diep getrapt, hoewel we vooraan geen snelheid hadden. Een van onze spitsen had als bijnaam "het strijkijzer" en dat was niet omdat zijn shirt altijd mooi in de plooi lag. Het probleem was ook dat onze verdedigers geen bal konden controleren en hem daarom altijd naar voren jasten, uit angst om erover te struikelen.

Onze middenvelders hadden de conditie die ik ze had toegeëcht naargelang hun BMI en ze overschatten ook constant hun dribbelvaardigheid. Hadden ze dan al eens een speler uitgekap

was dat geen aanzet om de bal door te spelen, maar eerder het begin van een kansloze dribbel die uitmondde in balverlies en een tegenaanval. Dat we bij de rust 3-0 achterstonden was enerzijds niet slecht, omdat we bijna geen bal geraakt hadden, anderzijds was het ook een schande omdat we tegen een ploeg speelden die bijna even slecht was als wij.

Ik was benieuwd wat er tijdens de rust gezegd zou worden. "Mannen, het was niet slecht", begon Eddy. Ik wist niet wat ik hoorde. "Alleen de laatste pass kwam niet aan, daar moeten we nog wat nauwkeuriger in worden. Maar voor de rest liep het vrij goed." Ik dacht dit een grap was. Veel meer woorden werden er aan de eerste helft niet vuil gemaakt. Enkele spelers staken een sigaret op, binnen de kortste keren zag ik geen hand meer voor ogen. Ik ging naar buiten voor ik stikte. Lowie, onze kapitein en al een vijftiger, kwam bij mij staan. Hij was onze libero en de enige achteraan die kon voetballen. "Probeer niet te veel te rekenen op passes van je ploegmaats. Ze zijn niet gewoon om passes te geven. We hebben dit seizoen nog geen enkele match gewonnen en nog maar een paar keer gescoord. Kom gewoon de ballen achteraan halen en probeer iets." Dat was goede raad die ik zou opvolgen.

De tweede helft verliep volgens hetzelfde stramien, alleen werd er nu minder met de bal gelopen omdat iedereen na een uur stikkapot zat. Stilaan kon ik de raad van Lowie in de praktijk brengen. Sommige dribbelgrage ploegmaats waren nu maar wat blij dat ze de bal aan mij konden geven in plaats van er zelf mee te gaan lopen. Ik probeerde nu op snelheid mijn tegenstander te passeren en dat liep vlotter dan ik dacht. Snel hadden ze echter in de gaten dat ik de enige was die nog kon lopen, en telkens wanneer ik iemand passeerde, lag ik vijf tellen later op de grond. Een duw in de rug, een trap op mijn benen, iemand die aan mijn shirt ging hangen, het hele gamma werd toegepast. Elke

keer verwachtte ik dat de scheidsrechter zou fluiten, maar als ik van op de grond omkeek, zag ik hem in de verte het bekende handengebaar maken dat er moest voortgespeeld worden. Niet dat hij dacht dat ik komedie speelde, het hoorde er gewoon bij volgens hem. Dat kwam hij me ook letterlijk zeggen. "Jongen, je bent hier niet bezig op ballet. Voor futiliteiten fluit ik niet."

Vanaf nu wrong ik me dan ook los, duwde terug of sprong uit voorzorg omhoog als ik een tegenstander met verwilderde blik zag inglijden. Vijf minuten voor tijd kwam dan ook mijn moment de gloire. Ik was eindelijk op weg naar doel en haalde uit. De doelman kon er nog net aan. Hoekschop. Dat stelde onze ploeg voor een groot probleem. Het laatste half uur was ik de enige speler die nog gelopen had, en in blessuretijd de enige speler die nog op de vijandelijke helft was geweest. Toen ik de bal ging halen om de hoekschop te laten trappen, zag ik mijn tien teamgenoten nog op onze helft staan. Niemand maakte aanstalten om zich richting hoekschopvlag te begeven. Ik kon die hoekschop toch moeilijk zelf nemen in de hoop dat de tegenstander een eigen doelpunt maakte?

Twee ploegmaten begonnen toch te sjokken richting andere helft. Zou er iets afgesproken zijn om een ingestudeerd nummertje met twee te doen? De eerste nam de bal en zei iets tegen de andere. Die antwoordde: "Als jij hem wil nemen, dan had je dat wel eerder kunnen zeggen, dan had ik niet heel dat stuk tot hier moeten lopen", en sjokte terug naar de andere helft. Ik dus tegen zes tegenstanders. Maar wonderen bestaan en de bal werd perfect getrapt. Ik was de enige die nog kon springen en kopte bij de tweede paal binnen: 4-1, vlak voor tijd. Plots werd ik besprongen langs alle kanten. Waar ze de kracht vandaan haalden om de afstand te overbruggen, weet ik niet, maar al mijn ploeggenoten waren na het doelpunt tot in het strafschoopgebied gestrompeld. Ze waren dolgelukkig. Wat later floot de scheidsrechter af.

Eddy hield een toespraak. "Mannen, zoals ik in de rust al gezegd had, we waren zeker niet slechter dan de tegenstander. De tweede helft hebben we ze doen afzien, fysiek zijn we nu eenmaal sterk. En ook een mooie binnenkomer voor onze nieuweling. Voor het eerst in weken scoren we nog eens een doelpunt. Dat moet gevierd worden. Een plateau!" Gejuich steeg op en er werd iemand naar de kantine gestuurd om een plateau bier te halen. Iedereen vond na afloop dat hij een goede match gespeeld had en dat er meer in gezeten had. Ik besepte al snel dat het geen enkele zin had om hier tegenin te gaan. Dit was een ander soort voetbal dan ik gewend was. Het ging hier niet om systemen, driehoekjes, doorsteekpasses of doordekken (hoewel dat misschien een slecht voorbeeld is, op een speciale manier werd er wel doorgedekt). Het ging over inzet en groepsgevoel. Winnen was niet het belangrijkste; het belangrijkste was dat er op zaterdag gevoetbald werd. En de match stopte niet na negentig minuten. Voor de meeste spelers begon ze dan pas.

Dat was mijn kennismaking met de Kelderklasse. In dit geval mocht dat letterlijk genomen worden, want onze B-ploeg stond laatste in de laagste van de vijf afdelingen van de KBLVB (Koninklijke Belgische Liefhebbers Voetbal Bond). Ook in andere provincies werd er in deze bond gespeeld en er werd zelfs een nationale beker georganiseerd, maar dat komt later nog aan de orde. Als voetbal limbodansen was, waren we wereldkampioen, want lager konden we niet gaan. In de eerste twee afdelingen werd best goed gevoetbald, veel spelers kwamen er afbouwen bij hun vrienden uit het stamcafé. Maar de vijfde afdeling was speciaal in het leven geroepen voor voetballers voor wie voetbal bijzaak was.

Ik besloot al vlug de knop om te draaien, want dit was voor minstens drie jaar mijn nieuwe habitat. Want dat was wel het mooie: de ploeg begon niet in de eerste minuut en stopte ook niet in

de negentigste. Spelers kwamen ruimschoots voor de match bij elkaar om nog een wedstrijdje topbiljart te spelen; voor sommigen leek dit zelfs belangrijker dan de aanstaande wedstrijd. Na de match was er altijd een reden om een plateau bier te halen, al was het maar omdat er de dag voordien iemand met het gokken een goede slag had geslagen. En als 19-jarige kreeg ik ook de nodige levenslessen. Ik was veruit de jongste en fitste van de ploeg, maar op alle andere domeinen moest ik in mijn ploegmaten mijn meerderen erkennen. Qua straffe verhalen kwam ik nog niet tot aan hun enkels. Vaak dacht ik dat die verhalen overdreven waren, maar ik zag sommige van die verhalen voor mijn ogen ontstaan. Misschien was het niet de plaats die mijn ouders voor ogen hadden om mijn laatste stappen richting volwassenheid te zetten, maar zelf vond ik het geweldig.

Dat seizoen kenden we één hoogtepunt, maar zelfs dat bleek later een illusie. Voor de beker moesten we tegen een ploeg uit een hogere reeks spelen. Niemand gaf ons een schijn van een kans, gesteld dat er iemand van buitenaf geïnteresseerd was in deze match. Coach Eddy dacht voor de match op zeker te kunnen spelen en beloofde een vat bij kwalificatie. De match verliep echter als een goedkope B-film. Het was heel slecht weer, zoals gewoonlijk stond er geen enkele supporter naar ons te kijken, en ook de bezoekers hadden slechts de spreekwoordelijke drie man en een paardenkop meegenomen. Ik scoorde uit een counter de 1-0, maar raakte voor de rest amper een bal. De bezoekers beukten, onze doelman pakte voor de verandering bijna alles, maar in de slotseconde werd het toch gelijk.

Strafschoppen dus, want een verlenging zag niemand zitten. Het stond 4-4 en de tegenstander miste de laatste strafschop. Niemand van mijn overgebleven ploegmakkers durfde nog een strafschop nemen, Eddy moest wel, hij was zelf in de laatste minuut ingevallen. Hij liep aan, schoof weg op het natte veld, we

hoorden hem nog "auw" roepen, maar in zijn val raakte hij nog de bal die de verbouwereerde doelman compleet verraste en binnenhobbelde. Eddy werd besprongen, maar kon wel wenen, want naast de spierscheuring die hij opliep, was hij ook nog een vat bier kwijt. Dolle vreugde in de kleedkamer: we hadden ons geplaatst voor de kwartfinale, alles was nu mogelijk, de wildste dromen werden geuit, ook al hadden we in de competitie nog geen match gewonnen.

Het vat werd zonder problemen geledigd, maar wat later ook de kelk tot op de bodem. Het was al een hele winter heel slecht weer geweest, vele competitie matches waren afgelast en uitgesteld. De bond besloot dan ook voorrang te geven aan de competitie en besliste om de speeldagen voor de beker matches te schrappen. Met andere woorden, de beker competitie werd opgeheven, onze heroïsche prestatie was voor niks geweest, Eddy zijn spierscheur en vat hadden tot niets gediend. Toen het nieuws bekend werd, leidde dit niet tot opstanden of huilpartijen. Gelaten werd er geknikt en weer overgegaan tot de bezigheid van de dag: een potje topbiljart of een spelletje kaart. Dat onze beker campagne was afgebroken, betekende duidelijk niet het einde van de wereld. Een biljartlaken dat gescheurd was en vervangen moest worden, waardoor er twee weken niet gespeeld kon worden, zou vermoedelijk tot meer onrust leiden.

Een bijkomende factor die bijdroeg tot het relativiseren van de uitslagen en prestaties, was dat je die bijna nergens kon terugvinden. Eén krant gaf op onregelmatige basis de uitslagen, voor de rest was je in de internetloze jaren '90 aangewezen op "De Voetbalmateur". Dat was een boekje op gestencild papier dat elke week verstuurd werd naar enkele bestuursleden per club, en daar stonden de uitslagen in. Meestal kregen die dat op woensdag, dus ongeveer een week nadat je gespeeld had, wist je wat de tegenstander had gepresteerd en hoeveelste je stond in

het klassement. Ik ben er honderd procent zeker van dat de helft van mijn teamgenoten nooit in dat boekje hebben gekeken, en dus ook niet wisten hoeveelste wij of de tegenstander stonden. Of om de houding helemaal duidelijk te maken met een quote die na een match meermaals uitgesproken werd: "Tegen wie hebben we eigenlijk gespeeld?"

Maar hoe ongeïnteresseerd sommige ploegmaten voor en na de match ook overkwamen, op het veld was het tegenovergestelde waar. Met een bij momenten aan waanzin grenzende intensiteit gaven de spelers alles. Veel was dit soms niet, maar het laatste greintje dat erin zat, werd er uit geperst. Ik zal twee voorbeelden geven die niet tot voorbeeld strekken.

Ooit verloor een ploegmaat in het midden van het veld de bal. Hij wou dat met een tackle rechtzetten, maar de tegenstander bleef in balbezit. Zelf lag hij op de grond, hij zag de tegenstander aanzetten om een dieptepass te geven en wou dit verhinderen. Hij legde letterlijk zijn hoofd voor de bal. De andere speler had dit te laat gezien, en knalde vol op de bal waardoor mijn ploegmaat een whiplashachtige beweging maakte, want zijn hoofd werd samen met de bal weggetrapt. Ik weet nog dat ik een gil slaakte, maar hij stond op, schudde zijn hoofd en riep: "Wat sta je daar te doen, je moet je man volgen."

Nog een ander legendarisch verhaal stamt van een thuiswedstrijd. Onze rechtsachter had de dag voordien zijn gokwinst gevierd met veel "Weib und Gesang" en had zijn bed niet gezien. Hij zag nog bleker dan anders toen hij bij het veld aankwam. Eddy vroeg of het ging, maar dat was de meest overbodige vraag die je kon stellen. "Natuurlijk gaat het, anders was ik niet gekomen." Opwarmen zat er niet in, hij zat te bibberen voor het elektrische vuur. Toen de match begon, kwam hij toch het veld op gesukkeld. We speelden toen op ons veld in de heide, en rond

het veld liep een gracht met daarachter zandduinen. De bal ging aan onze rechterflank buiten en onze rechtsachter ging hem in de duinen halen. Hij kwam terug, wierp in vanachter de gracht en kotste tegelijk met een oerschreeuw die gracht onder, en sprak de geveleugelde woorden: "Voilà, laat ze nu maar komen."

Misschien is in dat eerste seizoen in de Kelderklasse wel de kiem gelegd van mijn latere bezigheden als groundhopper en het schrijven hierover. Want ik kwam ook op voetbalvelden die te mooi waren om waar te zijn. Vele daarvan zijn al verdwenen, maar voor mij hadden ze een eeuwige charme. Dan heb ik het niet over de staat van het veld (meestal zonder gras of anders was het gras veel te hoog) of de kleedkamers (als je met 14 spelers was, kon de helft van de ploeg eerst aan de toog gaan zitten, omdat er niet genoeg plaats was voor de hele ploeg. Uiteraard waren hier vrijwilligers genoeg voor). Ik heb het over alle verhalen die met deze velden verbonden zijn en waarvan de aftandse en vergeelde foto's in de kantine de stille getuigen waren, meestal nog met een amper leesbaar onderschrift van de reden waarom deze gelegenheid zo bijzonder was. Hier ook geen opgedirkte stewardestypes achter de toog, maar meestal mannen of vrouwen die bij de vergeelde foto's hoorden. Maar alles straalde een echtheid uit waarop ik smoorverliefd werd. Het leek wel een sprookjesboek waarin ik terecht gekomen was, maar dan een voor grote kinderen.

Toen Eddy met een klein hart op het einde van dat eerste seizoen aan mij kwam vragen of ik bleef voetballen of toch iets anders zocht, had ik mijn antwoord al klaar. "Ik weet, Gino, het is niet wat je verwacht had. Maar je moet weten, sommige van je ploegmaten hebben als kind nooit 'gesjot'; ze zijn pas begonnen op latere leeftijd. Ze hebben zich bij ons aangesloten omdat ze elkaar goed kennen en ook iets gezonds in hun leven willen doen. Ze zijn heel blij dat je erbij gekomen bent, maar ze begrijp-

pen ook dat je liever in de A-ploeg wil spelen. Ik heb al met de trainer gesproken en die ziet dat ook wel zitten." Ik antwoordde: "Eddy, ik wil blijven spelen, op één voorwaarde." "En dat is", vroeg hij. "Dat ik bij de B-ploeg mag blijven." Ik dacht dat hij van zijn stoel viel, maar hij stemde toe. Mijn toekomst voor de volgende 26 jaar lag vast.

Een sjamaan als trainer

Tijdens mijn eerste halve seizoen bij FC Club 2 was me wel iets duidelijk geworden. Bijna elke speler had zijn eigen verhaal, en dat was heel wat interessanter dan de biografieën die ik over bekende voetballers had gelezen. Die gingen alleen maar over wat ze gewonnen hadden en in het beste geval over hun jeugd, waarover meestal ook niet veel boeiends te vernemen viel. Mijn ploegmaten hadden niets gewonnen, maar ze hadden zoveel meer te vertellen dan de sterren.

Omdat we meestal om half twee al speelden, kon de derde helft ook al vroeg beginnen. Rond half vier werd die op gang geschoten. Als de A-ploeg na ons speelde, gingen we daar nog een helft naar kijken; was dat niet het geval, dan stroomde de drank nog rijkelijker. Ook de verhalen stroomden dan bijna letterlijk over de toog.

Eén van de spelers die me mateloos intrigeerde was K. (ik gebruik hier een afkorting, wie weet over wie het gaat zal hem herkennen; voor de rest maakt het niet uit en ik wil geen slappende honden wakker maken). Voetballend was hij geen hoogvlieger, maar hij was een echte ploegspeler die nooit kwaad te krijgen was en met wie ik wel goed kon opschieten. Ik kende hem niet echt goed en wat me bij hem vooral opviel, was dat hij altijd heel veel geld bij zich had. En met heel veel bedoel ik: honderd briefjes van duizend frank in zijn portefeuille (2500 euro) was geen uitzondering. Zelf liet hij er niet al te veel over los, maar hij was een bekende in de gokwereld.

In de streek waar ik woon, was er destijds een heel bekend gokspel, "banken". Heel ingewikkeld was het niet. Er lag een doek op tafel met alle kaarten vanaf de zeven en de bank had

een ander boek kaarten in handen. Het was de bedoeling dat de gokkers geld inzetten op welke kaart de bank naar boven zou toveren. De bank haalde één voor één een kaart boven. Bij kaart één kreeg je twee keer je inzet terug, bij kaart zeven, negen keer. Het spel was illegaal, wat het allemaal nog veel spannender maakte. Er was ook een zogenaamde "letter", iemand die buiten op wacht stond voor als de politie zou binnenvallen in het café, wat regelmatig gebeurde. De straffen waren dan niet voor de poes. Een ander gevaar was een inval van bandieten, die wisten dat er veel geld te rapen viel en ook dat de benadeelden niet snel de politie zouden bellen. Ik was destijds student aan de universiteit, maar de meeste zaken die ik in mijn leven heb geleerd, leerde ik tijdens de gesprekken aan de toog en bij illegale gokspelen als dit.

Het gokken bleek een psychologisch spel, zoiets als strafschopschieten. Het leek of de bank niet wist welke kaarten er zouden komen, maar dat was niet zo. Als bank was het heel belangrijk om te kunnen inschatten op welke kaart de gokkers zouden zetten. Zelf deed ik soms ook mee voor de fun; veel geld om te vergokken had ik niet. Maar soms liet de bank mij twee of drie keer winnen, zodat de echte gokkers mij zouden volgen, en dan verloor ik uiteraard. Soms zag ik mensen een klein bolletje van honderd frank (2,50 euro) op een kaart leggen, maar achteraf bleek dan dat er nog andere briefjes inzaten. Mensen die tienduizend frank (250 euro) op een half uur kwijtspeelden, waren geen uitzondering.

Ik had al snel door dat dit gokken ook winstgevend kon zijn zonder te spelen. Telkens wanneer een speler een groot bedrag won, gaf hij een rondje voor de hele kroeg. Als arme student was dit een welkome manier om goedkoop aan drank te komen. K. was dus een bank en dat was ook zijn voornaamste bron van inkomsten. Er waren nachten dat hij een paar maandlonen won,

er waren soms ook nachten dat hij verloor. Maar vooral was er de angst om overvallen te worden. Zo vertelde hij me eens het verhaal dat hij na een dolle nacht heel veel geld gewonnen had. Toen hij naar zijn auto ging met zijn zak vol geld, hoorde hij plots geritsel en zag hij een man met een hamer naar hem slaan. Hij miste, K. spurtte naar zijn auto en reed als een gek naar huis.

De volgende dag - of beter gezegd enkele uren later - moesten we spelen. Hij kwam te laat op het terrein en vertelde zijn verhaal. "Maar het is nog niet gedaan", zei hij. "Ik was bang dat die met zijn hamer me zou achtervolgen en reed heel snel naar huis. Maar onderweg zag ik plots een politiecombi achter mij. Ze maanden me aan om aan de kant te gaan staan. Ik moest stoppen en een alcoholtest afleggen. Ik blaasde positief en moest mijn rijbewijs afgeven. Dat ook nog." Naïef als ik was, vroeg ik K. hoe hij dan aan het terrein was geraakt. Hij keek me stomverbaasd aan en antwoordde: "Met de auto natuurlijk".

De spannendste verhalen die ik op maandag op de universiteit hoorde, gingen over het veroveren of verliezen van een meisje of een gigantische kater. Ik wist dat ik mijn verhalen beter niet doorvertelde, om niet scheef bekeken te worden; ze zouden het toch niet begrijpen. Stilaan werd ik ook een deel van de groep. Mijn ploegmaten verbaasden zich erover dat ik als echte voetballer en student met hen optrok. Maar ik amuseerde me rot, never a dull moment.

Op het voetbalveld was het nog steeds huilen met de pet op, hoewel het niveau lichtjes gestegen was, omdat ik enkele vrienden gevraagd had mee te komen spelen. Soms gebeurden er ook nog wel zaken die alle logica tartten. Op een regenachtige zaterdag moesten we thuis spelen tegen een ploeg uit een naburig dorp. Ons veld stond helemaal onder water, en er kon niet op gevoetbald worden. We wilden eigenlijk wel spelen, maar de

scheidsrechter was niet te vermurwen. We traptten dan maar wat op het doel en plots greep mijn spitsbroeder naar zijn bil. "Verdomme, een verrekking."

Dat opende bij de tegenstander plots perspectieven, want ze zagen dat we maar net met genoeg waren en een van onze betere spelers was out. "We hebben misschien nog een idee", zei hun aanvoerder. "Ons veld ligt hier maar twee kilometer vandaan en daar liggen geen plassen. Misschien kunnen we daar gaan spelen?" De scheidsrechter keek bedenkelijk, tot de kapitein eraan toevoegde: "Je krijgt natuurlijk dubbel betaald." Dat was dus in orde en we staptten met onze al natte voetbalkleren in de auto om onze thuismatch op verplaatsing te gaan afwerken.

Onze spits besloot om maar in het doel te gaan staan, maar al bij de eerste redding verstuurde hij zijn pols. Iedereen bij ons gaf zich dubbel en ik weet nog dat ik vijf minuten voor tijd de winnende treffer scoorde na een gedenkwaardige match. De thuisploeg had dit niet verwacht en vroeg de scheidsrechter om de match toch maar als afgelast te categoriseren. De man keek de kapitein diep in de ogen. "Je hebt me zo ver gekregen om naar hier te rijden, alles bij elkaar anderhalf uur tijd te verspelen en nu denk jij dat dit voor niks is geweest? Als je hiervoor een klacht durft in te dienen, zeg ik dat jij geprobeerd hebt om mij om te kopen. En geef nu die dubbele vergoeding maar."

Soms was de reden dat een speler afwezig was ronduit hilarisch, soms ook tragisch. Eén van de meer hilarische redenen was toen een speler belde naar het clubcafé waar we zaten te wachten om te vertrekken. Het was inmiddels al twaalf uur en we moesten om één uur spelen. De cafébaas pakte de telefoon op en we hoorden hem spreken. "Wat zeg je? Dat je bij de dokter bent? Komaan, doe normaal. Je bent helemaal niet bij de dokter. Je zit in het Schipperskwartier in Antwerpen in een bar, ik hoor de

barmeisjes tot hier roepen. Wees gewoon eerlijk.” Waarop de hoorn werd neergelegd en kurkdroog de uitspraak kwam: “Ik denk niet dat je vandaag op hem moet rekenen.”

Maar het was niet altijd om te lachen. Een van onze spelers had al een zwaar leven achter de rug en leek terug op het rechte pad. Hij had een klein hondje gekocht dat ons naar alle matches vergezelde als een soort mascotte. Op een keer kwam de speler in kwestie niet opdagen en niemand wist waar hij zat. Hij had geen telefoon en dus was het gissen. Tot we 's avonds terugkwamen van de match. Iemand had vernomen dat hij in duistere omstandigheden was overvallen in de uitgangsbuurt in Lier en was mishandeld. Hij had onder andere slaag gekregen met een baseballknuppel en lag zwaargewond in het ziekenhuis. Hij kwam nog wel terug, maar na een tijdje moest hij toch stoppen; het leven naast het veld eiste zijn tol.

Ik had ondertussen ook al enkele keren meegespeeld met de A-ploeg, waar het niveau veel hoger lag. Dat beviel me ook wel, maar mijn vrienden van de B-ploeg kon ik niet zo snel in de steek laten. Na het seizoen speelden we met onze A-ploeg een minivoetbaltoernooi en daar namen best veel goede ploegen aan deel. Zelf waren we ook sterk vertegenwoordigd en we verasten zelfs enkele favorieten. We stonden onverwacht tweede in de poule en zouden doorstoten naar de kwartfinale, tenzij de derde met 3-0 zou winnen van de leiders, die al zeker waren van kwalificatie. We gingen kijken naar de match en zagen duidelijk dat de leiders waren benaderd om de uitslag te beïnvloeden. En dus verloren ze met 4-0. Wij lagen eruit en dat leidde tot enkele opstootjes, zeker toen de twee ploegen ons zaten uit te lachen. We spraken een ding af: dit zouden we nooit vergeten.

De wraak kwam sneller dan verwacht. Een jaar later was er hetzelfde toernooi, maar ik speelde nu mee met een andere ploeg.

De reden was dat een vriend van mij een café begonnen was en onder zijn naam met dit toernooi meedeed. Het was echt een allegaartje waarmee we speelden, maar we deden het beter dan verwacht. We stootten door naar de tweede pouleronde, maar daarin kwamen we te kort. In onze poule speelden echter ook mijn teamgenoten van FC Club 2 onder hun eigen naam. Het was een nek-aan-nekrace tussen hen en de ploeg die zich vorig jaar had laten verliezen om ons eruit te spelen.

Voor de match kwam een ploegmaat van FC Club 2 naar mij toe en zei dat ze met 17-0 moesten winnen om nog door te stoten. Ik vertelde de situatie aan mijn nieuwe ploegmaten en ze begrepen het. Er stond heel veel volk langs de lijn, want iedereen was benieuwd of Club 2 met 17 doelpunten verschil zou kunnen winnen, een quasi onmogelijke opdracht. Maar na vijf minuten stond het al 5-0 en ik kreeg de meest hatelijke verwensingen naar mijn kop gegooid, want iedereen had door hoe het zat. Uiteindelijk scoorden we bij 15-0 een doelpunt dat we uitvoerig en provocerend vierden. Uiteindelijk werd het 20-1 en ging FC Club 2 door. Na afloop moesten we onder bescherming naar de kleedkamers, zeker omdat we al lachend en highfivend het terrein verlieten. Het enige wat ik de dolle menigte kon vertellen was: "Wraak is zoet".

Hoewel het uit al het voorgaande niet echt blijkt, werd er ook getraind bij Club 2. De trainer, Geert, pakte het heel serieus op. De eerste trainingen werd er altijd een heideloop georganiseerd, en zo'n training kon soms uitlopen tot meer dan twee uur, wat voor het merendeel van de spelers anderhalf uur te veel was. Vaak waren er dan meer dan dertig spelers aanwezig. Niet dat ze goed voorbereid aan het seizoen wilden beginnen, het was vooral te doen om de nabespreking op een zomers terras die serieus kon uitlopen, zodat spelers na een training vaak meer wogen dan ervoor. Maar Geert stoorde zich hier niet aan. Hij

had een schema en was vastberaden dit te volgen, ook al waren er rond half september nog maar een vijftal overlevers.

Geert hield ook van redelijk extreme zaken. Op vakantie gaan was voor hem niet een gezinsuitstap naar het strand, maar drie weken met een tent gaan overleven in een Slowaaks bos. Ook had hij ooit een maand doorgebracht in een boedhistische tempel in Thailand zonder enige luxe; hij sliep al die tijd gewoon op de grond. Het meest was ik onder de indruk van zijn voorliefde voor de Indianen.

Hij had zelf een redelijk rock-'n'-roll-leven achter de rug, maar hij vertelde me dat we van de Indianen nog veel konden leren. Zelf had hij dit in de praktijk gebracht, zei hij. Hij was via via in contact gekomen met een Indianenstam in Arizona. Ze hadden hem toegestaan om een maand met hen te leven. "Dat was de maand van mijn leven", zei hij. "Ze leven compleet in overeenstemming met de natuur; alles wat ze doen, doen ze volgens een welbepaalde filosofie. Ik mocht meedoen aan hun zuiveringsritueel." Ik keek hem met grote ogen aan. "In de woestijn was een heilige rots, en de bedoeling is dat je daar drie dagen gaat zitten om tot jezelf te komen. Het kan daar tot veertig graden worden en 's nachts is het ijskoud. Zuiveren wil zeggen dat je gedurende die drie dagen niks eet of drinkt. Ik kan je verzekeren, na drie dagen zie je roze olifanten door de lucht vliegen, oma, en ben je zo zuiver als pompwater."

En die man gaf dus training aan een stel voetballers met overgewicht en de conditie van een oma. Maar hij deed het ook uit liefde voor het spel en hij genoot ook van de onvoorwaardelijke inzet op die trainingen. Geert werkte destijds bij de post en dus stonden er alle trainingen oefeningen op het programma met... grote postzakken. "De Zak" werd een cultioefening. De bedoeling was om in de zak te gaan staan en dan zo een meter

of dertig te huppelen, draaien rond een kegel en terugkeren. En dat maal vijf. Hoewel het er belachelijk uitzag was het loodzwaar. De uitleg erachter was even simpel als geniaal: "Als je in de laatste vijf minuten nog een spurt van dertig meter moet doen, stelt dat niets voor in vergelijking met de dertig meter in een postzak." Daar viel niet veel tegen in te brengen, misschien alleen het feit dat ik weinig spelers bij mij in de ploeg kende die er de laatste vijf minuten nog maar aan dachten om een spurt in te zetten.

Kon je van veel trainers zeggen dat ze het gemakkelijk hadden om langs de zijlijn te staan en anderen te laten afzien, voor Geert gold dat niet. Hij voegde altijd eerst de daad bij het woord en was op het gebied van doorzetten een categorie apart. Op een bepaald moment had hij zijn enkelbanden gescheurd. Hij kwam met gips om zijn voet training geven in de winter bij min drie. We waren slechts met drie spelers, maar Geert besloot toch de om training door te laten gaan. De training werd traditioneel afgesloten met een partijtje, maar met slechts drie man leek dat onmogelijk. Dat was zonder Geert gerekend. "Ik zal de vierde man zijn", zei Geert. "Lopen zal wat moeilijk zijn, maar een pass geven moet lukken." En zo was er het mooie schouwspel te bewonderen van drie spelers en een trainer met een voet in het gips, die een partijtje twee tegen twee speelden op een bevroren veld op een koude dinsdagavond.

Geert had blijkbaar de smaak te pakken, want toen ik de volgende vrijdag ging kijken naar de wedstrijd van de veteranenploeg, bleek Geert daar ook aanwezig. Niet als trainer maar als... speler. Ik begreep het niet. "Nu ja, ik heb me op het scheidsrechterblad laten zetten. Ze zijn maar net met elf en als er dan iemand moest uitvallen, kan ik invallen. Ik knip mijn gips dan kapot, want mijn enkel is zo goed als genezen." Geert kon het als Indiënsjamaan natuurlijk weten. Tien minuten voor tijd was zijn

moment aangebroken. Een van de veteranen gaf aan dat het niet meer ging. Geert nam een schaar en knipte zijn gips open.

Toen trok hij zijn... bergschoenen aan. Iedereen keek hem stomverbaasd aan. "Hier heeft mijn enkel toch nog wat meer steun in, en ik denk niet dat de scheidsrechter er een probleem van zal maken." Hij liep dus het veld op met bergschoenen aan, en omdat de scheidsrechter aan de andere kant van het veld stond en niet zag wat er aan de hand was, liep het vijf minuten goed. Tot Geert in duel ging met een tegenstander en die kermend van de pijn ging liggen, een tackle met een bergschoen komt aan. De scheidsrechter kwam naderbij en zag wat er aan de hand was. Geert kreeg geel en moest van het veld af om andere schoenen te gaan aantrekken. Aangezien hij die niet bij zich had, bleef het bij een onvergetelijke invalbeurt van vijf minuten.

Ik had nooit verwacht dat we het hele seizoen zouden blijven trainen, maar uiteindelijk lukte dat toch. Mooi meegenomen was dat we op dinsdagavond op hetzelfde moment trainden als het eerste elftal van Excelsior Kessel, mijn oude club. Daar lag het niveau heel wat hoger, maar ze hadden wel sympathie voor ons. Elke laatste dinsdag van de maand trakteerde er wel een speler op eten en dan mochten we meefeesten. Soms werd het dan laat, en op een van die keren raakte Geert lichtjes in paniek. Als postbode moest hij steeds vroeg op en toen hij wou vertrekken, vond hij zijn autosleutels niet meer. Iedereen werd gevraagd om mee te zoeken, maar in het donker was dat bijna een onmogelijke zaak.

Na ongeveer een uur staakten we de zoektocht. Geert zou te voet naar huis moeten stappen en na een korte nachtrust met de fiets naar zijn werk rijden. Hij nam afscheid en bedankte iedereen nog eens voor het helpen. Geen twee minuten later stond hij terug in de kantine, breed glimlachend. "Heb je toch je au-

tosleutels teruggevonden”, vroeg ik. Hij keek me aan en begon nog harder te lachen. “Neen, dat niet”, zei hij. “Toen ik net van het terrein was gestapt, bedacht ik plots iets. Gisteren heb ik me een kleine bromfiets aangeschaft om naar het werk te rijden. Om wat te oefenen, ben ik vandaag met die bromfiets naar hier gereden. Dat was ik rats vergeten, ik dacht uit gewoonte dat ik met de auto was gekomen. Geen wonder dat ik mijn autosleutels niet vond, ik had ze niet bij me, ha ha ha.” Dat was een van de laatste keren dat ik Geert gezien heb. Na dat seizoen nam hij afscheid als trainer van FC Club 2 en ging voluit voor zijn fascinatie voor natuurvolkoren en alternatieve levenswijzen. Maar vergeten zouden we hem nooit.

Profiteren van het leven

Enkele spelers van de B-ploeg kwamen niet opdagen aan het begin van het volgende seizoen, maar dat betekende niet zo veel. Bij het boksen geldt de wet "They never come back", wanneer een wereldkampioen zijn titel kwijt speelt. Dat was niet het geval bij FC Club 2, integendeel zelfs. Daar voerde de leuze "Altijd terug welkom" de boventoon.

Sommige spelers vertrokken na een dispuut maar kwamen meestal een seizoen of twee later terug, meestal wel enkele kilo's rijker en een paar illusies armer. Een van de spelers die zo bij FC Club 2 terecht kwam, was de Witte. Hij werd zo genoemd naar de kleur van zijn haar, maar hij was op bepaalde vlakken ook een witte merel. Niet omdat hij uitblonk door geweldige technische capaciteiten, maar hij had wel andere talenten.

Op een voetbalveld kon hij lopen en blijven lopen, maar zo snel als hij achter een bal kon spurten, zo snel was hij ook op zijn teentjes getrapt. Met als gevolg dat hij grossierde in gele en rode kaarten, uitzonderlijk voor een spits. Diego Costa zou later een waardig opvolger worden. Naast het veld kon de Witte de waanzinnigste verhalen vertellen waar niemand een touw kon aan vastknopen, maar zelf vond hij ze altijd geweldig grappig en aangezien zijn lach nogal aanstekelijk was, lachte iedereen dan maar mee. Misschien zijn grootste talent was het gokken op voetbalmatchen. Volgens eigen zeggen won hij honderden euro's per week met de toto.

Meestal liet hij ons een formulier zien met daarop een twintigtal matches. Allemaal clubs uit het voormalig oostblok die op ontiegelijk vroege uren speelden, zodat hij na onze zaterdagmiddagmatch al wist hoeveel hij gewonnen zou kunnen hebben.

Meestal was dat niets, want in zijn obscure lijst was er altijd wel één verrassing die hem net niet de hoofdprijs van duizend euro opleverde.

In de tijden van voor internet was hij ook aangewezen op redelijk louche kantoortjes in het Antwerpse, zodat er vaak nog iemand met hem daar naar toe moest rijden. Het was dan ook niet abnormaal om hem tijdens de rust naar een telefoon in de kantine (gsm's waren nog een uitzondering) te zien lopen en te bellen naar het gokkantoor om te vragen hoe de zaken ervoor stonden. Deze stand van zaken had meestal invloed op zijn humeur en derhalve de kans op kaarten in de tweede helft.

Omdat het bestuur me gevraagd had of ik niet wat voetbalmaten van mij kon vragen of ze de B-ploeg kwamen versterken om toch enig resultaat te behalen, had ik de Witte gevraagd. In de groep zou hij goed liggen; het was ook een berekend risico qua kaartenlast. De eerste twee matches van het nieuwe seizoen liep het vlot met de statistieken van de Witte. Hij had vier keer gescoord en ook vier gele kaarten gepakt. Qua gemiddelde kon dit op beide vlakken tellen, maar het bestuur zag dit anders. Ze boden hem nog een laatste kans aan om eens te proberen een match zonder uitsluiting te spelen, maar dat vond hij van weinig vertrouwen getuigen, en na twee matches was zijn verhaal bij FC Club 2 uit. Tijdelijk natuurlijk, want hij zou nog eens terugkeren.

Maar de B-ploeg had eindelijk zijn elan gevonden en won nu meer dan hij verloor. Buiten de Witte waren er nog enkele nieuwelingen bijgekomen en dat loonde in het spel. Ook de sfeer bleef top, want de spelers die erbij gekomen waren, vonden de derde helft net zo belangrijk als de twee vorige. Die vonden ze natuurlijk veel belangrijker, om eerlijk te zijn.

Een natuurlijk fenomeen bij ploegen die plots beginnen te draaien, is dat sommige spelers zichzelf een beetje beginnen te overschatten. Zo hadden we B., onze linksachter wiens BMI aan de hoge kant was. Zelf vond hij dat niet zo erg, want hij vond zichzelf nog behoorlijk snel. De feiten staaften dat niet echt, want elke rechterflankspeler, hoe oud ook, pakte hem op snelheid. Maar B. speelde ook rugby, en dat zorgde ervoor dat hij zijn manifest gebrek aan snelheid keurig oploste met een stevige bodycheck of een tackle waarvan je haren rechtop gingen staan.

In zijn jonge jaren was B. blijkbaar atletisch en snel geweest, maar na een bodybuildingkuur met veel koolhydraten was vooral het gewicht gebleven. B dacht, zeker na de traditionele Leffe-maaltijd na afloop, dat hij nog altijd de snelste op het veld was. Buiten hem geloofde niemand hier ook maar iets van, wat hem altijd tot niet-begrijpend hoofdschudden aanzette. Totdat op een moment iedereen het beu was en hij werd uitgedaagd tot een weddenschap. Voor de volgende match zou B. een spurt doen van backlijn tot backlijn tegen een van onze snellere spelers, P. B. zag dit volledig zitten en vroeg al wat hij zou krijgen bij winst.

Iedereen was benieuwd wat er die zaterdag ging gebeuren. Misschien had B. toch nog iets van die vroegere snelheid in zijn lichaam zitten? Eindelijk was het moment suprême daar, maar B. moest nog eerst even zijn middagmaal tot zich nemen, een pak chips en een ice tea: gezondheid voor alles. Nadat hij uitvoerig verslag had gedaan van de wilde nacht voordien en de weinige uren slaap die hij achter de rug had, togen we naar het veld. De tegenpartij, die aan het opwarmen was, keek met grote ogen toen we twee rijen vormden en B. en P. daartussen plaats namen voor hun historische spurt.

Het startschot werd gegeven en zoals verwacht was P. als eerste weg. B. was niet zo ver achter, wat serieus wat verwondering wekte. Maar na twintig meter was het avontuur voorbij, want B. stopte en ging zitten op de grond. "Volledig kapot", waren de legendarische woorden na een spurt van goed vier seconden. B. besloot ook maar ineens om op de bank te beginnen; hij had zeker een helft nodig om te recupereren. Na de match werd de legendarische spurt nog uitvoerig geanalyseerd door alle kenners, waaraan uiteraard geen gebrek was. B. vond geen verklaring, en het idee dat geopperd werd dat zijn overgewicht, gebrek aan training en overmatig drankgebruik de oorzaak konden zijn, werd weggelachen. "Gewoon een slechte dag, denk ik. Binnenkort zullen we dat nog eens organiseren." Maar die binnenkort is nooit meer gekomen.

Het deed me deugd dat we eindelijk matches konden starten met de intentie te winnen. We hadden een goede doelman, verdedigers die een over-mijn-lijk mentaliteit toonden, middenvelders die elkaar aanvulden, en vooraan stond ik om het zaakje af te maken, wat me dat seizoen 25 keer lukte. We eindigden op een vijfde plaats, dat was nog nooit voorgekomen bij de B-ploeg. Maar niemand die zich daar echt mee bezig hield; belangrijker waren drie andere fenomenen: het teerfeest (een traditie in Vlaanderen waarbij alle leden een gratis feestmaal krijgen op kosten van de clubkas, bekostigd door alle opbrengsten van dat jaar), het borrelen en de barbecue.

Als jongeling van 20 hield ik uiteraard ook van uitgaan, maar op dat gebied was mijn leven wel veranderd sinds mijn intrede bij FC Club 2. Ik ging nog steeds graag naar fuiven waar de jeugd uit de omgeving bij elkaar kwam, maar ik durfde nu ook blijven hangen in café Club 2, waar vooral de 'oudere jeugd' zat. Als mijn vrienden vroegen waar ze me konden oppikken en ik zei de naam van het café, begrepen ze het niet. De radio

stond altijd op een Nederlandse muzikzender die voornamelijk muziek uit de jaren '60 speelde, maar dan net die nummers die niemand kende. Er stond ook een topbiljart, zo'n beetje het heiligdom van het café, want de ploeg die daarop speelde was wel heel goed. Een beetje onbegrijpelijk, want als ik ze zag trainen was het toch vooral ook de lever die getest werd.

De cafébaas was een cultfiguur die graag uitpakte met zijn geuzennaam "Zwarte Panter", die hij vroeger verdiend had toen hij een begenadigd doelman was en het zelfs tot in de nationale competitie geschopt had. Maar bovenal was hij een verzamelaar van zogenaamd antiek dat ook versjacherd werd, wat vaak tot hilarische situaties leidde. De twaalf koekoeksklokken die in het café hingen waren daarvan een bewijs. Het hoogtepunt van de week was steeds de Afrikaan die binnenkwam met een voetbalzak vol spullen die hij aan de man wou brengen. Werd hij in andere cafés naar buiten gekeken, in Club 2 werd hij met open armen ontvangen. Vanaf het moment dat hij binnenkwam werd hij besprongen door klanten die vroegen of hij geen koopjes voor hen had. De standaardzin: "Voor jou special prijs vriend", deed het altijd, ook al ging het over zonnebrillen waarvan de bescherming tegen UV-stralen minder was dan als je de glazen zelf zwart zou schilderen, of 'echte' Adidas t-shirts waarbij je na de aankoop al een streep van het embleem in je hand had.

Maar zoals gezegd, ik hield van de ongedwongen sfeer en langzaam werd ik ook een deel van de groep. Het café was ook vaak het begin- en eindpunt van legendarische uitstappen; één daarvan was zeker mijn eerste teerfeest. Ik kende het fenomeen niet, maar het was geniaal in zijn eenvoud. Elke speler betaalde een vast bedrag en dan mocht je zoveel eten en drinken als je wou of kon. Nadat al enkele zalen in de omgeving hun veto hadden gesteld tegen een teerfeest van Club 2 wegens te uitbundige esbatterementen, werd er in extremis toch nog een zaal bereid ge-

vonden die zich ten dienste wilde stellen van onze club. Helaas, ook deze zaal zou een eenmalige belevenis blijken.

Aangezien ik toen nog geen rijbewijs had en mocht ik het gehad hebben, ook geen seconde zou gedacht hebben om met de auto naar het teerfeest te rijden, wachtte ik in Club 2 tot ik met iemand kon meerijden. Ik zag mensen vertrekken met volle auto's en stilaan bleven er niet veel mensen meer over. Gelukkig was K, de gokspecialist uit het vorige hoofdstuk, er nog, en ik had de indruk dat hij nog geen alcohol gedronken had. Ik vroeg of ik met hem mocht meerijden en hij knikte. "Natuurlijk en P. mag ook mee. Kom, we zijn weg." Inmiddels was er mist opgekomen en was de zichtbaarheid beperkt.

K. had echter niet gedronken, dus ik had er alle vertrouwen in, het was ook maar een tripje van een kilometer of vijf. Maar na twee kilometer was de mist nog dikker geworden, en plots stopte K. en zette de wagen aan de kant. "Wat is er aan de hand?", vroeg P. "Het gaat niet", antwoordde K. "Ik heb nachtblindheid en ik zie echt niks, ik rijd puur op het gevoel. Kan jij niet rijden?" P. schudde zijn hoofd. "Neen, ik heb al gedronken." "Rijd jij dan maar Gino." Ik schudde mijn hoofd. "Ik heb geen rijbewijs." Een patstelling dus, en er werd gekozen voor de beste oplossing: K. zou blijven rijden en P. zou als co-rijder fungeren en tips geven qua tegenliggers en baanvastheid. Ondertussen bereikte mijn hartslag ongekennde hoogtes. Uiteindelijk arriveerden we toen de rest al aan het hoofdgerecht was begonnen, en toen ze de reden van onze verlate aankomst hoorden, trokken vooral de echtgenotes van de oudere spelers een bedenkelijk gezicht.

Het hoogtepunt van het teerfeest was altijd de doop. Ik wist wat ik als nieuwe speler kon verwachten, want het was al jaren hetzelfde. Eerst moest je in een kom met rijst en bloem een klontje

suiker zoeken zonder je handen te gebruiken. Gevolg hiervan was dat de dansvloer nog voordat er een noot muziek gedraaid werd al omgetoverd was tot een brij van onbekende herkomst. Hierna moest iedereen een luier aandoen, op de schoot van een vrouw gaan zitten en als baby een papfles vol Duvel opdrinken. Het liefst zo snel mogelijk want de rest mocht stoppen, de anderen moesten verder doen tot er nog een man overbleef. Gevolg hiervan was dat de brij nog aangedikt werd met gerstenat.

Na al dit gedoopt hield een deel van de vrouwen de dansvloer al voor bekeken nog voor hij ingewijd was. Dat drukte de pret niet, zeker niet als bij het klassieke "Noordzeekusten", de menselijke boot werd overgoten met een mengeling van verschillende vloeistoffen, zodat de dansvloer echt begon te lijken op de Noordzee. Na een kleine twist over een vrouw werd de deur het slachtoffer. Die was blijkbaar niet van het sterkste hout gemaakt, want na een beuk bleef er meteen een gat achter, een mooi aandenken aan een onvergetelijk feest.

De week later kwam Den Beik lachend verslag uitbrengen van de afhandeling met de zaaleigenaar. "Mannekes, we zijn er weer in geslaagd, we mogen daar volgend jaar geen teerfeest meer geven; ze hadden nog nooit zo'n smerige zaal gezien." Sommigen keken verbaasd op, ik was vooral verwonderd dat sommigen hierover verbaasd waren. "Maar dat is niks, we vinden wel een andere zaal." En zo eindigde ook dit op een positieve noot.

Ook het seizoen ging zijn gangetje en er zou nog een historische match volgen. Niet omwille van het spel of de uitslag, maar omwille van het veld. Het was midden in de winter, en na een periode van sneeuw was de dooi ingetreden. Dit zorgde voor velden die onbespeelbaar waren, maar de scheidsrechters zagen dit soms, om wat voor reden ook, anders. De match op FC Voet zou de geschiedenis ingaan als de moddermatch. Aange-

komen aan het terrein beseft iedereen dat hier niet gevoetbald zou worden; de modder had van één helft een soort varkenstrog gemaakt. Omdat het koud was, doken we de kantine in om koud bier te drinken.

De eerste pinten waren al getapt toen de scheidsrechter binnenkwam en vroeg waar we bleven. We keken hem aan. "Jullie zijn hier toch om te voetballen. Kleed jullie maar aan, want binnen een kwartier begint de match." De pinten werden vlug geledigd en we togen naar het veld. De ene helft van het veld was goed bespeelbaar, de andere was meer iets voor veldrijders. We besloten de eerste helft naar het slechte doel te spelen. Dat leek de goede keuze, want we kwamen 0-2 voor; de thuisploeg kreeg de bal achteraan niet weg door de modder. De tweede helft wisten we wat we moesten doen: achteraan de bal zo hoog mogelijk wegtrappen, en dan vooraan erachter lopen.

Een kwartier liep dat goed, maar toen werd het veld zo zwaar dat sommige spelers zelfs niet meer konden stappen. Voet kwam opzetten en een kwartier voor tijd werd het 2-2. De bal geraakte bij ons amper nog uit de backlijn, en tien minuten voor tijd gebeurde er iets dat nog nooit vertoond was op een voetbalveld. Bij een duel was B tegen de vlakte gegaan, en hij bleef zitten. Iedereen dacht dat hij geblesseerd was, maar dat was niet het geval. "Ik ben mijn schoen kwijt", riep hij. De scheidsrechter legde de match even stil, zodat we zijn schoen konden zoeken in het slijk. Na een minuutje vond een gelukkige hem, waarna B een minuut later van pure vermoeidheid tegen een thuisspeler viel, die ook al oververmoeid door het slijksgeploeter ter aarde stortte. De scheidsrechter besloot de match dan maar te besluiten met een zeer goedkope strafschop die werd omgezet, waarna hij affloot. "Je ziet, mannen", zei de scheidsrechter. "Dit veld was goed bespeelbaar, je moet niet te snel afgelasten."

Uiteindelijk zou ons seizoen een beetje in mineur eindigen. Niet omdat de uitslagen plots minder werden of omdat er ruzie kwam, maar na de voorlaatste match was onze doelman verdwenen. Voorgoed. Dat zat zo. We hadden opnieuw gewonnen en onze keeper had een goede match gespeeld. C was een goede doelman, maar dat vond hij ook van zichzelf, waardoor hij zich soms door overmoed liet betrappen op een flater. Niemand van ons maakte daar veel misbaar over, we waren blij met hem in doel, maar zelf zocht hij dan naar allerlei externe factoren zoals de laagstaande zon, zelfs bij mistig weer.

In elk geval was C na zijn goede prestatie uitbundig en zakte hij na de match mee door. De meesten gingen na de match nog even naar café Club 2, maar C wilde ergens anders naartoe. D wilde wel chauffeur spelen voor hem. C vond dat goed want D was wel te vertrouwen en zou hem thuis afzetten. Niemand stond een week later nog stil bij het wedervaren van C, maar hij was op het afgesproken uur niet op het veld. Niet abnormaal, hij kwam nogal eens te laat, maar toen de match begon, was hij er nog niet. Iemand besloot naar C's vriendin te bellen. Die pakte op en begon meteen te huilen. "De laatste keer dat ik C zag was vorige week toen hij ging voetballen. Sindsdien heb ik niets meer van hem vernomen. Weten jullie waar hij zit, want jullie zijn de laatsten die hem gezien hebben, denk ik."

Dit klonk eerder verontrustend, het leek wel een verdwijningszaak. We haspelden onze laatste match af en spraken daarna D aan, die zijn match met de A-ploeg had gespeeld. D deed zijn verhaal. "We zijn nog iets gaan drinken en rond middernacht heb ik C thuis afgezet. Althans, voor de deur. Wat er daarna gebeurd is, weet ik niet, want ik ben naar huis gereden." Sommigen geloofden D, anderen hadden hun twijfels. Feit was wel dat we onze doelman nooit meer hebben teruggezien op een voetbalveld in ons tenue. Zelf heb ik hem jaren later nog eens ont-

moet en toen ik hem aan onze laatste match herinnerde, moest hij geheimzinnig glimlachen. Hij zei dat hij nu veranderd was, wat dat ook mocht betekenen.

Dat jaar vierde ik ook mijn 21e verjaardag. Vroeger was dit de dag dat je meerderjarig werd, dus wilde ik dit niet zomaar ongemerkt laten passeren. Samen met mijn jeugdvriend G had ik het plan opgevat om de kleine parochiezaal van Kessel-Station af te huren. Mijn ouders vonden dit nogal getuigen van groothedswaanzin, want daar kon makkelijk tweehonderd man in, en ze zagen niet in hoe ik dat ooit vol zou krijgen. Maar toen ik mijn plan voorlegde aan mijn ploegmaten, beloofden die allemaal om te komen. Ik had dus geen schrik dat ik mijn verjaardag in een lege zaal zou vieren. G was tien dagen na mij jarig en ook K, die vaak naar onze matches kwam kijken, verjaarde rond die tijd en deed mee. We waren dus met drie om de kosten te delen, want de bedoeling was om in de zaal een grote fuif te organiseren met gratis drank tot twaalf uur. Aangezien we al om 19u30 zouden beginnen, zou er wel wat drank verzet worden, de reputatie van mijn ploegmaats kennende.

We hadden ondertussen wel ervaring met het organiseren van feestjes, want een jaar voordien hadden we bij G in de tuin een feestje gegeven en dat was werkelijk legendarisch geworden, maar daarover meer in een volgend hoofdstuk. Net als over G zelf, want die zijn voetbalbelevissen verdienen een boek op zich. Een boek met op de voorpagina een waarschuwing dat de inhoud niet geschikt is voor gevoelige lezers en nogal expliciet kan zijn, maar wel heel lezenswaardig, zoals u later nog kan merken.

Om onze festiviteiten in de beste omstandigheden te laten verlopen, beslisten we om bij G thuis eind januari nog een laatste vergadering te houden. We waren net bezig met de afspraken

over het bestellen van de drank, toen er aan de deur gebeld werd. Niet een keer, maar vijf keer kort achter elkaar, en er werd ook op de rolluiken geklopt. G ging de deur open doen en er kwam een man bijna letterlijk binnen gevallen. "G, mag ik hier efkes gaan zitten?" De man zag lijkbalek. We kenden hem, het was ook een voetballeer. "Wat is er aan de hand?" "Ik denk dat ik net iemand doodgereden heb." Mijn hart stond stil en ik kreeg het ijskoud.

We gingen naar buiten en zagen een auto schuin op het trottoir staan en daarvoor lag een oude man naast zijn fiets. We gingen dichterbij en zagen dat de man uit zijn hoofd bloedde. Geen een van ons drieën wist wat te doen, maar we deden zoals we het in films gezien hadden en voelden aan zijn pols. Ik voelde niks kloppen en wist dat hij dood was. "Hij is dood, denk ik. Best de politie bellen zeker?" Wat later stond de politie er en werd de bestuurder aan een verhoor onderworpen waaruit bleek dat hij er niet veel aan kon doen, want de man was plots de straat overgestoken en hij had niet bijtijds kunnen stoppen.

Terwijl het verhoor nog bezig was, kwam de echtgenote van de man binnen. Ze was razend kwaad en riep hem toe: "God-verdomme, ik had het nog zo gezegd, wees voorzichtig met die auto, de hele voorruit is kapot nu." Ik wist niet wat ik hoorde en de politie ook niet, zodat ze de vrouw opnieuw buiten zetten. Onze vergadering had een bizar slot gekregen en ik was in een uur tijd volwassen geworden; ik had een les gekregen in leven en dood en liefde of wat daar moet voor doorgaan.

Gelukkig was deze slechte repetitie geen voorbode van een slecht feest. Het werd geweldig. De hele zaal zat bomvol en om elf uur kregen we met een groot probleem te maken: al ons bier was op. Mijn ploegmaten hadden hun reputatie meer dan alle eer aangedaan. Gelukkig konden we nog een brouwer bereiken

die snel twee vaten kon leveren. Vanaf twaalf uur werd het bier verkocht voor een vriendenprijs, maar omdat er nog zo hard gefeest werd en de meeste feestgangers hun cadeau bestond uit cash geld, maakten we uiteindelijk zelfs winst op ons verjaardagsfeest.

Het feest was op een vrijdag, dus de dag nadien was er gewoon een match. De meeste ploeggenoten vroegen om op de bank te zitten, "geblesseerd" zogezegd, maar de blessure lag meer in de buurt van maag en lever dan van knie en enkel. Zelf voelde ik me als jarige onoverwinnelijk. Ik had energie te over, scoorde een hattrick en we wonnen met 5-4. En dat was een heel goede reden om achteraf nog eens een feestje te vieren. Want zoals we een week voordien gezien hadden, het kon snel gedaan zijn, dus er was als 21-jarige niet te veel tijd te verliezen om van het leven en het voetbal te profiteren.

Happy end

Bij de A-ploeg haakte er stilaan een generatie af en ik werd doorgeschoven naar het eerste elftal. Op zich was dit logisch, maar ik vond het ook spijtig. Ook de A-ploeg bleef uiteraard een caféploeg, maar het resultaat stond hier toch meer voorop en ik vreesde dat dit de sfeer misschien niet ten goede zou komen.

Ik nam dus met pijn in het hart afscheid van mijn maten van de B-ploeg, maar zoals al eerder gezegd, in het cafévoetbal is geen enkel afscheid definitief, en al helemaal niet bij FC Club 2. Omdat de B-ploeg meestal tegen dezelfde vereniging speelde als de A-ploeg op een vroeger tijdstip, ging ik altijd kijken. Dat had een groot voordeel voor de B-ploeg. Aangezien ik mijn voetbaltas bij mij had, werd ik dan vaak als reserve op de bank gezet. "Want zo'n jonge gast als jij kan makkelijk anderhalve match af, nietwaar."

Als voetbalgek vond ik het niet erg, maar het leidde soms wel tot rare situaties. Zeker als het geregend had en ik het laatste kwartier inviel bij de B-ploeg om nog iets te forceren, wat in de meeste gevallen niet lukte. Ik kwam dan na de match in de kleedkamer, waar iedereen zich aan het klaarmaken was, en ik zag er dan zo smerig uit dat sommigen voorstelden dat ik me al douchte voor de match. Maar ik vond het niet erg dat ik nog even kon spelen bij de B-ploeg alvorens aan het echte werk te beginnen bij de A-ploeg, en qua fysieke belasting viel dat voor mij als 21-jarige ook allemaal wel mee.

Ook mijn ploegmaten vielen goed mee; sommigen werden vrienden voor het leven. Voetballend begin het goed, maar in de loop van het seizoen kreeg ik een achillespeesblessure waar

ik om de zoveel jaar nog een opstoot van krijg. Ik moest een tijdje stoppen met voetballen en zag mijn eerste seizoen in de A-ploeg een beetje in rook opgaan. De start van het volgende seizoen liet ik ook aan mij voorbijgaan. Er zat maar een ding op: terug ritme opdoen bij de ...B-ploeg! Nu werd het een beetje de omgekeerde wereld: ik speelde een ganse match bij de B-ploeg en zat achteraf op de bank bij de A-ploeg. Ik vond het wel goed zo, the best of both worlds. De straffe verhalen van de B-ploeg en voetbalniveau bij de A-ploeg, hoewel daar ook nog straffe verhalen te rapen waren, soms nog straffer dan bij de B-ploeg.

Bij de B-ploeg had Daniel, zoon van Club 2-uitbater Jean, een rentree gemaakt als doelman. Daniel was een beer van een vent, was twee meter en honderd kilo, maar had een hart van goud. Het was altijd lachen met hem, behalve voor een tegenstander die iets te fors op hem doorging of bij een overtreding op een ploegmaat, want Daniel nam het altijd voor zijn teamgenoten op. Historisch was het moment waarop de scheidsrechter enkele fouten tegen ons door de vingers zag. Daniel kreeg het op zijn heupen, riep iets in de trant van "nog ene keer en ge gaat wat zien." Want hoewel Daniel bijna niet kwaad te krijgen was, had ook hij zijn grens natuurlijk.

Bij de volgende fout van een tegenstander die daarbij nog wat uitdagend lachte, was het moment daar. Daniel spurte uit zijn doel, liep naar de boosdoener, greep die vast en tilde hem van de grond. Een andere tegenstander wilde hem komen helpen, maar Daniel tilde ook hem op en zwierde de twee tegenstanders tegelijk in het rond en smeed hen in het luchtruim. De rest van de tegenpartij achtte het raadzaam Daniel zijn gang te laten gaan en ook de scheidsrechter vond niet dat dit het moment was om Daniel een kaart te geven. Daniel ging na het voorvalletje rustig terug naar zijn doel, en gaf de scheidsrechter een teken dat er verder kon worden gevoetbald. Niemand die hem tegensprak.

Een bijkomend pluspunt van de rentree van Daniel was dat ook Jean kwam kijken. Hij was vroeger ook doelman geweest en had als bijnaam "De Zwarte Panter". Niemand van ons had hem ooit zien keepen, dus we moesten hem op zijn woord geloven als hij uitpakte met zijn straffe keepersverhalen. Enkele vergeelde krantenartikels moesten de verhalen kracht bijzetten en hoewel we de heldendaden al tientallen keren gehoord hadden, bleven we altijd geboeid luisteren, want altijd werd er een nieuw detail bijgevoegd, meestal met een inhoud die niet voor kinderooren bestemd was.

Jean was ook iemand die van aanpakken wist. Op een gegeven moment moesten we in de vrieskou een derby spelen. We waren met te weinig volk, maar toevallig kwamen de twee neefjes van Daniel kijken. Althans, ze dachten dat ze kwamen kijken. Toen Jean zag dat we niet met genoeg spelers waren, sommeerde Jean zijn neefjes om mee te doen. Ze pruttelden eerst nog wat tegen, want ze waren niet aangesloten bij de bond, hadden geen voetbalschoenen bij zich, enzovoort, maar dat maakte uiteraard geen indruk. "Op zo'n hard veld kan je makkelijk met je loopschoenen spelen", was de uitleg die Jean gaf.

De eerste horde was genomen. De tweede was lastiger, want het andere neefje was keeper bij Roda JC en zat er in de kern van het eerste elftal. Hij kon het zich niet permitteren om bij een Kesselse caféploeg een blessure op te lopen op de keiharde grond. Ook hier had Jean een oplossing voor. "Ik heb gehoord dat er geen scheidsrechter is. Jij kent de reglementen ook, dus kan je fluiten. En zo bestaat er ook al geen kans dat de scheidsrechter ontdekt dat je broer niet aangesloten is. Bovendien zal er dan al zeker geen thuisfluiters op het veld staan." Waarna een knipoog volgde en het andere neefje gedwee naar de kleedkamer trok, de bal ging halen en in zijn jeansbroek de match op gang floot. We wonnen die match met 0-4, en Jean had zijn rol

als wedstrijdorganisator met verve vervuld. Jean was ook een beetje de Johan Boskamp van Kessel, want hij had elke match op TV gezien, bezocht ook enorm veel wedstrijden live, en ik vermoed dat hij daar ook de trainers na de match wel van tips voorzag. Jean langs de lijn bezig horen tegen scheidsrechters en tegenstanders was zelfs voor mij als speler een genot, want hij kwam altijd heel grappig uit de hoek. Maar op een gegeven moment ging hij iets te ver in zijn enthousiasme. Na een flater van onze doelman hoorde ik hem roepen: "Ik ben 62 jaar; die had ik met mijn hand op mijn rug vastgebonden nog gepakt."

Toen de match gedaan was, besloot ik Jean op zijn woord te pakken. "Jean, zou jij echt nog kunnen keepen?" Hij keek me aan. "Wat denk je zelf? Natuurlijk." Dat was wat ik wilde horen. "Okee, volgende week spelen we onze laatste match van het seizoen, dan mag je in doel staan bij ons." Voor het eerst zag ik het zelfvertrouwen van Jean toch wat minderen. "Maar ik ben niet aangesloten, jullie krijgen dat voor die tijd toch nooit in orde?" Ik vroeg hem: "Sinds wanneer trek jij je iets aan van regels?" Hij lachte, hij stond schaakmat. "Oké, maar geen hele match, een kwartier is goed."

Ik vertelde de rest van de B-ploeg wat we gingen doen en sommigen dachten dat het misschien toch wat overdreven was om een 62-jarige in doel te zetten, zeker omdat die al meer dan 10 jaar niet meer gekeept had. Er was wat twijfel. Tot iemand zei. "Maar het is wel de Jean, he". Tegen dat argument kon dan weer niemand op, zodat Jean in de laatste match van het seizoen in het laatste kwartier zijn zoon kwam vervangen. We hadden de lidmaatschapskaart van Jean niet meer in orde gekregen en hadden hem in die laatste match zonder inzet op het scheidsrechterblad gezet, onder de naam van een 35-jarige. Uiteraard passeerde dit geruisloos bij de scheidsrechter.

We stonden in die match al 9-1 voor toen het moment daar was. Daniel ging eraf, Jean kwam erop in een wel heel speciaal tenue. Een rood trainingspak van 30 jaar oud en een hippe blauwe pet op en... met blote handen. Bij de tegenpartij wisten ze niet wat ze zagen en ik hoorde sommigen al zeggen dat hij niet op het scheidsrechterblad stond, want in de wijde omgeving was Jean een bekendheid. Er was zelfs al sprake van een klacht indienen wegens vervalsing van identiteiten, wat ronduit belachelijk was wanneer een 63-jarige een kwartier voor tijd inviel bij een 9-1 voorsprong. Onze libero was 53 jaar, zodat we achteraan met veel ervaring het laatste kwartier in konden. Maar toch bleek die ervaring niet genoeg.

De eerste actie van Jean was het oprapen van een te verre steekpass, maar hij deed dat met veel show en schoof een paar meter door op de grond. Hij rolde de bal uit naar onze verdediger, wiens pass werd onderschept door een tegenstander die met de bal buiten liep. Onze 53-jarige centrale verdediger pakte de bal vast en wierp naar Jean die de bal... opraapte. De scheidsrechter floot. Indirecte vrije trap voor de tegenstander. Jean hoorde het in Keulen donderen. "Wat is dit nu weer, ik pak de bal toch maar?" De scheidsrechter antwoordde dat een doelman een inworp van een ploegmaat niet met de handen mocht nemen. Jean schudde zijn hoofd. "Mannen, mannen, in mijn tijd mocht dat gewoon. Wat ze niet allemaal veranderd hebben."

Toch was deze reactie wel straf voor een man die in een maand meer wedstrijden bekeek dan een normaal mens in hele zijn leven, maar we weten het aan de stress van het wederoptreden. Tot overmaat van ramp werd de onrechtstreekse vrije trap nog binnengeknald ook, zodat Jean zijn comeback niet kon afsluiten met een clean sheet. Maar toch was het laatste woord voor hem na de 10-2 zege. "Mannen, ge ziet, als ge een match wil winnen, moet ge gewoon beroep doen op mij, ha ha ha."

Er kwam ook nieuw bloed bij de B-ploeg, of beter hernieuwd bloed. Een van de spelers die zich voor de derde keer aansloten was mijn jeugdvriend G. met wie ik talloze avonturen beleefd had. Laat ons zeggen dat de grens tussen gek en geniaal bij hem flinterdun was. Dat was ook de reden waarom zijn verblijf bij de meeste clubs geen lang leven beschoren was. Een wondermooie lob kon een minuut later gevolgd worden door een al even perfect uitgevoerde karatetrap. Bij FC Club 2 had hij ook al twee passages achter de rug. Hij dacht dat hij wel een kans maakte om terug te keren nu hij wist dat ik er speelde en een goed woordje voor hem kon doen. Ik stemde toe, maar het kostte me behoorlijk wat overredingskracht voor hij terug mocht komen. Ik zei ook dat ik niks kon beloven, want ik had het in het verleden al vaak mis zien gaan, ook al verontschuldigde hij zich achteraf altijd bij mij en zei hij dat het de laatste keer was geweest.

Een groot nadeel was dat iedereen zijn reputatie van opvliegend baasje kende en hem dan ook probeerde, wat meestal niet zonder gevolgen bleef. Zo speelden we in de jeugdreksen in het Antwerpse een toernooi. Aan de kant stonden wat ouderen toe te kijken en ze begonnen ons uit te schelden voor "boerekes". G. riep iets terug, de scheidsrechter ging naar hem toe om te zeggen dat hij moest zwijgen. G. knikte gedwee, maar ik zag de bui al van heel ver aankomen. Maar ik liet de bui ook neerkomen, want het geroep irriteerde mij ook. Een van de schreeuwers stond voorover gebogen over een metalen omheining te kijken en te roepen. Ik wist dat het een kwestie van tijd was voor de boel zou ontploffen.

Ineens kwam er een hoge bal aan de kant van de roepers. G. had die makkelijk kunnen controleren, maar hij deed iets anders. Hij liet de bal stuiten, wachtte tot een tegenstander kwam, deed of hij in paniek was en knalde de bal recht in het gezicht van de

schreeuwer, die achterover op de grond viel. Hij hief als excuus zijn armen op en de scheidsrechter kon niet veel doen. De sfeer werd er niet beter op en er volgden na het gelijkspel strafschoppen. Als G. de laatste strafschoep zou scoren, hadden we gewonnen en eindigden we vijfde, een nietszeggende plaats. G. nam zijn aanloop, trapte de bal in de winkelhaak, ging naar de keeper en toonde hem zijn middelvinger met nog enkele krachttermen er bovenop.

De keeper liet dit niet op zijn beloop, duwde G. omver en het spel zat op de wagen. De vijfde plaats werd ons ontnomen en we kregen het advies om in het vervolg beter ergens anders een toernooi te spelen. Ik wist niet goed wat ik van zijn terugkeer nu moest verwachten, want het risico op recidive was constant aanwezig. "Maar Gino, ik ben echt kalmer geworden. Dat heb je vorig jaar toch zelf gezien bij dat minivoetbaltoernooi, dat ging toch goed en was toch heel plezant." Laat ons zeggen dat dit voor interpretatie vatbaar was, maar het was in elk geval wel een toernooi geworden waar vijfentwintig jaar later nog over gesproken wordt door de betrokkenen.

Elk jaar werd er ook op het voetbalveld van mijn voormalige club Excelsior Kessel een groot minivoetbaltoernooi georganiseerd. Het niveau lag heel hoog, er waren zelfs spelers van tweede klasse die eraan meededen. Gelukkig waren er twee divisies, één voor de echten en één voor de recreatieven. Toen we zestien waren, hadden we ons met ons juniorenelftal ingeschreven. Op voorhand leken we het lachertje van het toernooi, maar we werden pas uitgeschakeld na een dubieus tegendoelpunt in de laatste minuut van de laatste match. Ons systeem was simpel maar geniaal: we hadden een klassedoelman die op het vijfde niveau in een eerste elftal keepste en vijftien jaar ouder was dan wij. Hij hield alles tegen, wierp de bal naar mij als targetspits, ik hield de bal vast, legde af en een ploegmaat trapte op doel.

Niet het mooiste spel, maar we wilden iedereen die ons had uitgelachen had, lik op stuk geven. Dat was ons ook gelukt, maar na die laatste match braken er toch kleine relletjes uit en kregen we weer de naam van ambraszoekers; zoals gezegd had G. zijn naam toen ook al niet mee.

Het jaar nadien hadden we allemaal wat meer ervaring en was ons doel duidelijk: zo ver mogelijk geraken. De eerste kwalificatieronde leken we door te komen, maar in de voorlaatste match werd ik keihard getackled langs twee kanten. Ik moest eraf, mijn enkel werd met de seconde dikker en de laatste match zou ik niet halen. Maar dat was zonder de vergevorderde Kesselse geneeskunde gerekend. Onze doelman Paul, niet voor een kleintje vervaard en al vele watertjes doorzwommen, sprak de historische woorden: "Gino, die laatste match moet je nog mee spelen. Als we nog één keer scoren, zitten we in de volgende ronde. Je enkel is nu wel dik, maar als je daar wat ijs op legt, kan je meedoen, daar ben ik zeker van. Maar absoluut je voetbalschoen niet uitdoen, dat maakt het alleen erger."

Een uurtje op de bank zitten met een zak ijs zou wonderen doen. De laatste match werd op gang gefloten en ik stond inderdaad op het veld. Ik voelde dat het niet in orde was, maar ik beet op mijn tanden. Het eerste schot op doel werd door de doelman tegen de lat getikt; ik liep op adrenaline naar de bal en kopte hem binnen. We zaten in de volgende ronde en toen liet ik een oerschreeuw. Niet van vreugde maar van een pijn die door mijn hele lichaam trok. Ik kroop van het veld: stappen ging niet meer. Ondersteund ging ik naar de kleedkamer.

Na de match kwamen mijn ploegmaten binnen en ik trok mijn kous uit. Ik zag enkele spelers wit wegtrekken. "Wat is dat?", was de zin die uit alle monden kwam. Ik keek en schrok zelf ook. Mijn enkel leek niet op een pingpongbal of tennisbal, maar

op een handbal. "Ik denk niet dat je morgen nog meespeelt", zei doelman Paul gortdroog. De ambulance werd gebeld en toen de broeders eraan kwamen, trokken ze ook grote ogen. Ze vroegen wanneer dit gebeurd was. Ik antwoordde dat het twee uur geleden was. "Waarom heb je dan zo lang gewacht om te bellen?" "Ik moest nog een match spelen", zei ik doodeerlijk. De ambulancebroeders waren sprakeloos en schudden hun hoofd.

Het verdict was zwaar: gescheurde enkelbanden en zes weken gips. Het ergste vond ik dat ik nu de afloop van het toernooi miste. Ik was de hevigste supporter van mijn vrienden en zag hen tot ieders verbazing tot in de finale geraken. Zeker de halve finale werd duur bevochten en ontaardde in een ouwerwetse vechtpartij, waarbij ik op mijn krukken ook betrokken raakte. De tegenstander in de finale leek een maatje te groot te worden, want we stonden al snel 2-0 achter. Maar onze doelman had nog snel twee goede spelers gevonden en die bewezen hun waarde, het werd 2-2. Strafschoppen volgden. Daarin verloren we met 4-3, maar we kregen na afloop een staande ovatie van het publiek en ik de vlug in het leven geroepen prijs van "Pechvogel van het toernooi". Toen heb ik gezworen dat ik ook ooit de finale wou spelen van dit toernooi.

Jaren later was het toernooi naar Nijlen verhuisd. FC Club 2 had al een ploeg ingeschreven, maar ik wou met mijn oude ploeg-maten nog eens deelnemen. Probleem was dat het inschrijvingsgeld verhoogd was en dat we niet echt een sponsor hadden. Maar voor elk probleem vonden we wel een oplossing; deze was zelfs zeer origineel. We organiseerden een tuinfeest bij G. thuis, hoewel hij maar een tuintje had van veertig vierkante meter. G. zag het echter groots, had goedkoop een professionele tapinstallatie kunnen krijgen, en had vier gigantische boxen in de tuin gezet. Ik wist niet of dit een goed idee was, maar G. stelde zich nooit te veel vragen op voorhand. Het was een woensdagmiddag net

voor een feestdag in mei en het was goed weer, dus alles zou goed komen volgens hem.

Een bijkomend probleem was dat we geen reclame gemaakt hadden; alleen onze beste vrienden wisten ervan. Rond drie uur was er een man of twintig, maar die amuseerden zich rot en het bier vloaide rijkelijk. Doordat de muziek keihard stond en sommige van de feestvierders in de voortuin stonden, begon het als een vuurtje rond te gaan dat er bij G. in de tuin een feestje aan de gang was. In de buurt was er ook een jongerencafé; rond acht uur sloot de baas zijn zaak en zakten ze met z'n allen af naar G. Plots zaten er meer dan honderd man in het tuintje en moesten we de brouwer bellen voor meer bier. Toen die arriveerde, wist hij niet wat hij zag. Zoveel jongelui die op een woensdagavond in het rustige Kessel-Station stonden te feesten op straat en in de tuin. Hij schudde zijn hoofd, lachte en leverde. Het werd een legendarische gebeurtenis die ons genoeg opleverde om zelfs een trainingsstage te organiseren voor het toernooi, wat we uiteraard niet deden. Het geld zou besteed worden aan de inschrijving en... drankbonnetjes op het toernooi.

Het toernooi zelf verliep naar wens, en we hadden nog een bonus ten opzichte van onze eerste deelname. We hadden een ploegafgevaardigde mee die de naam "cultfiguur" meer dan waard was. Seppe kende iedereen, maar was vooral de groupie van doelman Paul. Hij had er zagezegd voor gezorgd dat hij bij ons in doel kwam staan. In elk geval wonnen we moeiteloos onze voorronde en kwalificeerden we ons voor de kwartfinale.

Maar er was een probleem. Onze voorronde was op zondag, de finalewedstrijden gingen door op maandag. Maar zondagavond was er "Duvelkermis". In principe had dit niets te maken met de gelijknamige drank, maar iedereen interpreteerde het wel op die manier. Er stond een grote tent waar zangers kwamen optreden

en ...Duvel gedronken werd. We konden er niet wegblijven, het was één van de hoogtijdagen van het jaar in het dorp. Omdat we ook veel geld hadden voor drankbonnetjes, besloten we om die daar te besteden. Vooral onze afgevaardigde liet zich gaan en we vreesden dan ook dat we hem de volgende ochtend om tien uur niet langs het veld zouden zien staan.

Toen we om tien uur in Nijlen aankwamen, stond hij ons echter al op te wachten. "Waar blijven jullie in godsnaam, de tegenstanders zijn er al, ze zijn al aan het opwarmen. Komaan, mannen, ik heb stress, ik voel dat we kunnen winnen. Maar nu moet ik eerst iets drinken, anders overleef ik het niet." Hij dronk vlug de pint leeg die hij al besteld had en ging naar binnen voor een volgende. Seppe bleek dus een man van staal.

Ik bekeek het schema en zag dat we twee matches moesten spelen in een kleine groep om de halve finale te halen. De ploegen leken niet onklopbaar en dat bleek ook. We wonnen de duels vrij makkelijk en zaten in de halve finale. Met onze afgevaardigde ging het stilaan minder goed. Niet dat de drank hem velde, maar je voelde als het ware de zenuwen door zijn lijf gieren. Hij legde ijsberend naast de lijn meer meters af dan sommige spelers op het veld. We waren stilaan ook weer "the talk of town" geworden door onze doelman, onze manier van spelen, onze afgevaardigde en het feit dat niemand van ons bij een grote club uit de omgeving had gespeeld.

Dat was wel wat anders bij onze tegenstanders in de halve finale. Dat waren allemaal beloften van een derdeklasser uit de buurt en ze verkneukelden zich al. "Dat die mannen zover gekomen zijn, is al een wonder. Vijf – nul wordt het minstens, die kunnen echt niet sjotten." Zo hoorden we ze bezig tijdens onze laatste match. Als er nu iets was, waar we niet tegen konden, was het die laatdunkende praat.

Voor de wedstrijd kwamen we even samen en ik zag in de blikken van mijn ploegmaten een onverzettelijkheid waar ik zelf schrik van kreeg. "Mannen, laat ze maar sjotten, ik pak alles. En zelf maken we er zeker ook een. Van die mannen gaan we niet verliezen, dat bestaat niet." Doelman Paul pepte het vertrouwen nog wat op. Langs de kant had zich ondertussen meer dan honderd man verzameld voor de strijd tussen David en Goliath. Afgevaardigde Seppe zette zich ook schrap en zou niet onopgemerkt blijven.

De match begon, en het arrogante gelach van de tegenstander verstomde al snel. Het betere zoolwerk en de hakballetjes kenden niet het gewenste resultaat, want we verdedigden keihard en elke reclamatie werd door ons beantwoord met hoongelach. Dat werkte duidelijk op hun zenuwen, want ze begonnen minder goed te voetballen en reageerden zich vooral af op onze provocaties. Ik wist dat ze dit niet konden winnen, want wij waren een verbeterde versie van de "Crazy Gang" van Wimbledon. Niemand had ons lessen te leren in oorlog voeren op een voetbalveld, zeker niet verwende beloftes van een derdeklasser. Onze doelman speelde op niveau en dat irriteerde hen ook. Bij één van zijn verre uitwerpen controleerde ik de bal, legde af naar G., die schoot, de doelman weerde af en ik trapte de rebound binnen.

We stonden 1-0 voor en naast de lijn was de massa nog groter geworden. Seppe riep zich schor en had een hartslag van meer dan 200. Soms zagen we hem zelfs op zijn knieën zitten of als een moslim Allah aanroepen. Maar het mocht niet baten. We verdedigden nog feller, de tegenstander begon nu vooral de scheidsrechter te bewerken en dat had resultaat. De arbiter liet maar doorspelen en na een heel makkelijk toegekende vrije trap ging de bal na veel gerommel over de lijn. Na dit doelpunt floot de scheidsrechter af. Seppe was woest en kwam het veld opge-

lopen. Gelukkig had hij niet veel snelheid zodat we hem van de scheidsrechter konden weg houden.

De verwijten vlogen over en weer van "verkocht" tot "schande voor het voetbal" en "beenhouwers". Maar weer was het Paul die kalm bleef. "Mannen, concentreer jullie gewoon. Ik pak zeker een strafschoep, trappen jullie ze gewoon binnen." Inmiddels stond iedereen naast ons veld; ik had nog nooit een strafschoep voor zo veel volk moeten nemen. Ik nam als kapitein mijn verantwoordelijkheid en trapte de eerste. Hoek uitkiezen en keihard binnen schieten, 1-0. Het ging gelijk op tot 4-4. Seppe was inmiddels een onemanshow zonder weerga aan het geven. G. moest onze laatste strafschoep nemen en zoals zo vaak was hij de gebeten hond bij de tegenstander, hoewel hij zich naar zijn normen vrij kalm had gehouden. Een voordeel wel, hij trok zich nooit iets van iemand aan, dus ook bij deze strafschoep zou dat zo zijn. Hij zette een stap achteruit en trapte zonder aanloop de bal in de winkelhaak: 5-4 en het obligate middenvingertje richting verslagen doelman en publiek was de verwachte bonus.

Toen G. terug naar de middencirkel liep en de tegenstander kruiste die de laatste strafschoep moest trappen, liep hij tegen hem op en schold hem uit, de opperste provocatie. Zoals gezegd, die van Wimbledon waren lieverdjes met ons vergeleken. Dit zou de beslissing worden. Paul had gezegd dat hij er minstens één zou stoppen. Seppe was op zijn knieën naast de doelpaal gaan zitten, met de rug naar het veld zodat hij niet kon zien wat er zou gebeuren. De strafschoepnemer nam zijn aanloop, trapte en... Paul pakte. Het ongeloofelijke was gebeurd: we zaten in de finale. Seppe vestigde een nieuw wereldrecord hurksprong en barstte in tranen uit.

Er volgde een vreugde-uitbarsting bij ons en tegelijkertijd werd de tegenstander geijend, wat weer leidde tot relletjes. Maar ze

moesten afdruipen. Verloren tegen jeugdspelers en spelers van een caféploeg, het deed duidelijk zeer. De finale werd trouwens niets. De tegenstander was te sterk, wij zaten kapot, kregen twee rode kaarten en verloren met 5-1. Onze sprookjes kenden meestal geen happy-end, maar telkens wanneer we het over dit toernooi hebben, spreken we alleen over de halve finale. Dat was ons happy-end.

Gedenkwaardige momenten

Er viel nu niet meer aan te ontkomen: dit seizoen zou ik moeten meespelen met de A-ploeg, de B-ploeg zou een mooie en onvergetelijke herinnering worden. Ik zag niet op tegen de overstap, want stilaan kwam ik even goed overeen met de spelers van de A-ploeg als met die van de B-ploeg.

Er had ook een echte make-over plaats gehad. De generatie die in 1978 FC Club 2 mede had opgericht was twintig jaar later stilaan afgehaakt als speler; de jaren begonnen te wegen. Er was dus gezocht naar vers bloed in alle oorden. Onze nieuwe trainer Serge kon goed mensen overtuigen, want al in de voorbereiding bleek dat we echt een goede ploeg hadden; we maakten gehakt van de tegenstanders. Het nadeel was dat er nu voor het eerst echt concurrentie was, en sommigen konden daar niet zo goed mee omgaan.

Bij de viering van twintig jaar FC Club 2 vloeide de drank rijkelijk en werden mooie herinneringen opgehaald, maar tegelijk kwamen de emoties naar boven, en sommigen lieten blijken dat ze niet blij waren met de make-over. Het werd een knetterende ruzie, waarna Serge alleen nog onze veldtrainer zou zijn, de ploegopstelling zou in handen komen van oudgediende Parus. Veel kandidaten voor die post waren er niet. Onze nieuwe voorzitter Edwin, één van de legendes van de club, had als ambitie uitgesproken om kampioen te worden en voor het eerst in het bestaan naar de hoogste afdeling te promoveren. Na de goede voorbereiding volgde echter een rampzalige start, en na een zestal matches werd er al gesproken over degradatievoetbal. Het kan soms snel gaan in het voetbal; dat zou later dat seizoen nog blijken.

Inmiddels was er ook een sporthal gebouwd in Kessel en werd er een zaalvoetbalcompetitie opgericht. Uiteraard deden we daar aan mee. De vorige twee seizoenen waren we net te kort geschoten, omdat er bij één van de tegenstanders een Marokkaans international meespeelde die iedereen tureluurs draaide. Toen de sponsor hem niet meer wilde of kon betalen, lag de weg open voor ons.

We begonnen de competitie als een pletwals en wonnen de eerste zeven matches. Maar dat viel niet bij iedereen in goede aarde. We hadden nogal luidruchtige supporters die het niet altijd eens waren met de beslissingen van de scheidsrechters; vaak terecht. Misschien dat een klein voorval uit het seizoen ervoor nog wel meespeelde. Toen in een topper één van onze spelers onterecht geel kreeg en wat later na protest rood, volgde iets wat ik nog nooit gezien had.

Eén van onze oudere supporters had het helemaal gehad met de scheidsrechter. Hij stond op in de tribune en riep de gevleugelde woorden: "Ik zou maar normaal doen, want ik heb mijn mes bij." Waarna hij de daad bij het woord voerde en een mes uit zijn binnenzak haalde. Dit was niet genoeg om de scheidsrechter op zijn beslissing te laten terugkeren. Integendeel, de match werd stilgelegd, de supporter uit de zaal verwijderd met een stadionverbod voor de rest van het seizoen, en wij raakten nog wat punten kwijt wegens "wangedrag supporters".

Het seizoen nadien leek alles gekalmeerd, zeker omdat we op weg leken naar de titel. Succes trekt ook volk aan en Seppe, onze afgevaardigde uit het vorige hoofdstuk, profileerde zich plots als assistent-coach in de zaal. Niet dat de man ons tactisch veel kon bijbrengen, maar hij werkte wel op de zenuwen van de tegenstanders en de scheidsrechter. In een van de matches was het heel spannend toen Seppe het op zijn heupen kreeg. De

scheids was het beu en stuurde hem de zaal uit. Maar hij vond toch nog een klein raampje van waaruit hij kon zien en zelfs hoorbaar kon roepen. Het sportcomité ontzegde hem voor onbepaalde tijd de toegang tot de zaal. Ons maakte het niet veel uit en hem eigenlijk ook niet, want hij stond gewoon elke match in de zaal tot iemand hem opmerkte en hem buiten zette. Populair werden we door al die supportersrellen niet, maar we trokken ons er niet veel van aan; het "wij-tegen-zij"-gevoel maakte ons sterk.

De match waarin we dan uiteindelijk kampioen konden worden, geraakte Seppe de zaal niet binnen. Hij werd letterlijk in bedwang gehouden door enkele bewakers voor de deur. Er waren best wel wat supporters binnen, de sfeer was uitgelaten. Toen het laatste fluitsignaal klonk, kon Seppe zich op een of andere manier toch aan de aandacht van de bewakers onttrekken, duwde de deur open en schoof op zijn buik naar het midden van het veld.

Zijn absolute hoogtepunt volgde wat later. De lokale krant was er voor een foto van de kampioenen en Seppe, die officieel de zaal niet binnen mocht, wrong zich mee op de foto en werd vereeuwigd als één van de kampioenen. Terwijl het niveau van het voetbal nu beduidend hoger lag dan bij de B-ploeg, was de sfeer zeker niet slechter. Na de moeizame start geraakten we stilaan in ons ritme en leek de promotie plots niet meer onmogelijk. We bleven negen matches op rij ongeslagen en stonden ineens tweede op twee punten van leider Victoria. Daar zouden we de eerste zaterdag van januari de absolute topper gaan spelen. Maar eerst volgde nog een ander soort topper. Een topper die een beetje uitleg behoeft voor de niet-ingewijde.

Elk jaar werd op de laatste zaterdag voor oudjaar het "borrelen" georganiseerd. De vlag dekt grotendeels de lading, maar niet

helemaal. Want het is meer dan de naam doet vermoeden. De opzet is eenvoudig, de uitvoering iets moeilijker. De bedoeling was dat de spelers bijeenkwamen in café Club 2 rond twaalf uur 's middags, vroeger mocht ook. Daar werd dan iets gedronken, en dan vertrok de karavaan om bij elke speler thuis een gelukkig nieuwjaar te gaan wensen. Uiteraard stond er iets tegenover deze diep uit het hart geuite nieuwjaarswens. De bezochte speler voorzag de nieuwjaarswensers van spijs en drank, liefst een zelfgefabriceerd brouwsel.

Aan het borrelen ging een hele tactiek vooraf, zeker bij de spelersvrouwen. Die wilden allemaal dat hun man chauffeur zou zijn, zodat die niets zou kunnen drinken. Maar daar hadden de Clubspelers, inventief als ze waren, iets op gevonden. De tocht werd gereden in concentrische cirkels, een mooie uitdrukking om te zeggen dat eerst de verst wonende spelers met de auto werden bezocht. Als we dichterbij het nest kwamen, werd de auto aan de kant gezet en ging de tocht te voet verder, jammer voor de vrouwen van de chauffeurs. Een andere heikele vraag die deze vrouwen zich stelden: was het beter dat je de eerste stopplaats was of de laatste? Logischerwijze zou je zeggen de eerste, omdat iedereen dan nog fris zit en de kans op baldadigheden of gemors op het tapijt kleiner was. Anderzijds was het ook zo dat bij de eerste stopplaats de meeste spelers waren. Onderweg haakten sommigen om verschillende redenen af, en met wat geluk werden de laatste stopplaatsen niet meer gedaan wegens gebrek aan tijd. Zo eenvoudig was dat borrelen dus niet. Het leverde echter wel een schat aan verhalen op.

Het grote gevaar zat hem in de huisgemaakte cocktails, als je die zo mocht noemen. Zat er bij een gewone cocktail nog wel eens een fruitsapje of bruiswater in, bij de borrelcocktails was het de kunst zoveel sterke dranken met elkaar te mengen dat het toch nog net drinkbaar was. Eén van de strafste op dat gebied

was Pat, die op een keer een cocktail had gemaakt die op shampoo leek als je de fles bekeek. Als je de fles opende leek het op vuurwater. Sommigen maakten er ook een erezaak van om bij elke speler de huisgemaakte cocktail te drinken. Liefst twee, zodat je zeker was van het smaakpalet en kon vergelijken met de volgende. En de volgende. En de volgende. Want meestal waren er wel een vijftiental spelers aanwezig bij deze festiviteiten.

In al die jaren heb ik het nooit meegemaakt dat alle spelers bezocht werden. Zelfs een Clubspeler had zijn grenzen. Die werden uiteraard ook al eens overschreden op zo'n borrelzaterdag. Eén van de merkwaardigste voorvallen gebeurde met een barkast. Eén van de meer zwaarlijvige spelers van de B-ploeg was ook uitbater van een café en een zelfverklaard kenner van elke drank die er maar was. Tijdens het borrelen wilde hij dit ook zo veel mogelijk laten blijken, dus overal dronk hij iets anders. Bij de laatste stopplaats bleek hij plots de wijnkenner bij uitstek.

De bezochte speler had een oude barkast staan, en ook daar wist de kenner alles van, hij was in zijn vrije tijd ook antiekliofhebber, zo liet hij terloops vallen. Maar hij liet ook iets anders vallen tijdens zijn uitleg, namelijk zijn glas exquisite wijn. Dat viel op de barkast. Hij wilde het nog grijpen maar verloor door alle opgedane drankindrukken zijn evenwicht en viel met zijn 120 kilogram op het horizontale openstaande deel van de kast. Die had in haar 50-jarige bestaan al veel meegemaakt en weerstaan, maar was niet berekend op deze val. De kastdeur begaf het en viel met onze kenner boven op haar op de grond. Het kostte nog enige moeite om beide, kastdeur en speler, recht op te krijgen, maar het was zo'n kenmerkend einde van een borrelfeest. Uiteraard vergoedde de speler de barkast, dat was de erecode, voor zover je daar mocht over spreken.

Andere impulsieve uitlatingen tijdens het borrelen kenden soms langdurige gevolgen. B., de spurter uit een vorig hoofdstuk, was

iemand die er niet voor terugdeinsde de avond voor een match een tiental trappistbieren binnen te spelen. Dit had uiteraard een negatieve invloed op zijn spel, volgens hem echter niet. Tijdens het borrelen werd de sfeer steeds uitgelatener en wierp iemand B. voor de voeten dat hij beter zou spelen als hij de drank zou laten staan. B. lachte het weg, maar de uitspraak begon een eigen leven te leiden. Tegen het einde van de rit was B. het beu en zei hij: "Schrijf op een papiertje dat ik tot de start van het volgende seizoen niets meer drink en dat hierdoor mijn spel niet zal verbeteren, integendeel: ik zal er slechter van gaan spelen. Als ik me niet aan mijn weddenschap kan houden, betaal ik twee vaten en stop ik met voetballen tot begin volgend seizoen."

Alles werd genoteerd en ondertekend, alleen de notaris ontbrak nog. Toen een week later B. een trappist wou bestellen, kwam iemand met het papiertje op de proppen. B. wist duidelijk van niets meer, maar moest toegeven dat het zijn handschrift en handtekening was. Zijn gezicht betrok en hij bestelde nu een cola. Na een uurtje kwam hij terug bij zinnen en zei dat hij zich aan de weddenschap ging houden. Niemand heeft hem ooit kunnen betrappen op een alcoholische drank tijdens die periode en op café dronk hij gewoon cola en water, negen maanden lang. Maar eigenlijk had hij ook gelijk met zijn uitspraak, want hij ging inderdaad niet beter spelen. Toen de negen maanden er bijna opzaten, telde hij samen met mij tot twaalf uur af en begon als vanouds trappist binnen te kappen. "Je hebt toch gezien, beter word ik niet van dat geheelonthouden." en tegen die wetenschap viel niets in te brengen.

Het borrelen ontaardde soms ook in onschuldige baldadigheden. Dat jaar waren het twee bevriende spelers, die samen op een ineengezakt muurtje hun traptechniek uitprobeerden. Een derde speler was hier niet mee akkoord, vond dat ze het slechte voorbeeld gaven en binnen de kortste keren lagen ze met drie te

vechten op de ijskoude grond. De anderen kwamen toegelopen, haalden hen uit elkaar en eenstemmig werd er een supporter-slied ingezet. Binnen enkele dagen zouden we de topper spelen, benieuwd of dit de ideale voorbereiding was.

De match bij de leider, net na Nieuwjaar, werd gespeeld in apocalyptische omstandigheden, met regen, hagel, wind en vriestemperaturen. Maar het bacchanaal van enkele dagen daarvoor had ons blijkbaar vleugels gegeven, want we maakten de leider met 1-3 in. Reden genoeg om opnieuw een feestje te geven. De titel was nu echt in zicht: we stonden op kop.

Maar er bleek een addertje onder het gras te zitten, eerder een echte slang zelfs. De volgende donderdag kreeg iedereen onverwachts telefoon van Eddy, onze secretaris en de man die me bij de club gebracht had. Hij klonk heel aangeslagen aan de telefoon en zei dat we zo snel als kon naar het café moesten komen. Toen iedereen er was, nam hij het woord. "Mannen, ze hebben ons weer liggen gehad. We hebben de match van zaterdag met 5-0 forfait verloren." Iedereen keek elkaar stomverbaasd aan. "Tom zou geschorst geweest zijn en mocht niet meedoen. Maar dat is niet verschenen in De Voetbalamateur en zou normaal ook niet wettig zijn bijgevolg.

Maar..." Er volgde een onheilspellende stilte. "Ze hebben blijkbaar een brief gestuurd waarin dat stond. Ik heb die de maandag na de match geopend, ik weet niet wanneer hij verstuurd was of wanneer hij aangekomen is. Maar dat is hun bewijs dat wij op de hoogte waren." De stemming sloeg om. Van neerslachtigheid werd het rebellie. Eén van onze spelers werkte bij de post en opperde het idee om de poststempel op de brief te vervalsen, hij kon voor een andere stempel zorgen. Uiteindelijk werd dat idee niet gevolgd, het leek toch iets te gevaarlijk om iemands job op het spel te zetten.

Wat wel heel ergerlijk was, was het feit dat een aantal van de bondsleden lid waren van Victoria en de betreffende match gezien hadden. Ze hadden gewoon kunnen zeggen dat Tom niet mocht meedoen of vragen of we de brief niet gekregen hadden. Dit leek verdacht veel op opgezet spel. Maar niets mocht baten; de twee punten voorsprong werden plots vier punten achterstand. We verloren geen enkele match meer maar Victoria ook niet, zodat we ontgoocheld tweede eindigden. Het seizoen zou echter onverwacht nog een geweldige apotheose krijgen, óp en naast het veld.

Het voordeel in onze voetbalbond was dat er meerdere beker-toernooien waren. Was je in het ene uitgeschakeld, kon je nog opgevist worden in het andere. Een beetje de voorloper van de Champions League en Europa League dus. Dat jaar lagen we er redelijk vroeg uit in de Beker van Antwerpen. Een ramp was dit dus niet, want omdat we er zo vroeg uit lagen, werden we opgevist in de beker van de verliezers, dat jaar de Beker Van den Eynde genoemd. Omdat de beste ploegen in de andere beker zaten, lag de weg naar de finale hier open.

Nadat we de titel op onze buik hadden moeten schrijven, was dit ons nieuwe doel geworden. We haalden de finale, en die zou gespeeld worden op de dag dat we ook ons jaarlijks toernooi hielden. De afsluitende barbecue zou bij winst dus een groot feest kunnen worden. De finale werd gespeeld tegen de burens van Vera Boys, waar we al enkele jaren een vete mee hadden omdat ze door een misverstand te laat waren komen opdagen bij een bekermatch en een forfaitnederlaag aangesmeerd kregen. Volgens hen omdat wij niet soepel genoeg waren, volgens ons omdat ze de klok niet konden lezen. In elk geval, het zou een strijd op het scherp van de snee worden. Een finale had ik nog nooit gespeeld. Het mooie was dat op zo'n finaledag alle ogen op jouw match gericht waren. Van alle ploegen waren er wel

spelers of supporters die kwamen kijken, omdat het de enige match was die er dan gespeeld werd. Die finaledag was het ook stralend weer, zodat alles aanwezig was voor een galamatch. Bij ons was iedereen nog meer gemotiveerd dan anders, omdat de gewraakte bondsleden ook aanwezig waren en ons in geval van winst de beker moesten uitreiken. Dat zou een mooie wraak zijn.

De eerste tien minuten werd er vooral veel gestreden met enkele bikkelharte fouten tot gevolg. Maar ons eerste schot was raak, een afstandsschot van op twintig meter van Serge vloog in de winkelhaak. Wat later kreeg een van de Veraverdedigers de kolder in de kop en trapte een speler van ons bijna in twee. De scheidsrechter trok terecht rood. Een paar minuten later kreeg ik de bal in de diepte, omspeelde de doelman en scoorde de 2-0. Het leek wel of ik op Wembley de finale van het WK had beslist, dat gevoel kreeg ik in elk geval. Beter heb ik me nooit meer gevoeld op een voetbalveld. Met een 2-0 ruststand gingen we in het gras liggen en we zeiden maar een zin tegen elkaar: "Dit geven we niet meer uit handen."

Bij de tegenpartij zagen we de trainer alles uit de kast halen om de spelers terug het geloof te schenken in een ommekeer. Maar dat bleek tevergeefs want de tweede helft was nog maar net gestart, of ik beslechtte met mijn tweede van de middag de match helemaal. Eigenlijk wilde ik toen al vervangen worden, want ik zag onze fans naast de lijn helemaal uit de bol gaan en ik wilde al mee gaan vieren. Maar de trainer wilde nog niet aan vervangen denken. Maar goed ook, want uiteindelijk scoorde ik nog een derde keer en wonnen we met 5-0.

Zoveel jaren later kan ik de match en de doelpunten nog allemaal voor de geest halen; het blijft een geweldige herinnering. Want hoewel die bekerfinale niet veel voorstelde gezien in het

licht van het wereldvoetbal, het was gewoon fantastisch om met een bende vrienden naar een doel toe te werken en dat dan ook te halen. De bekeroverhandiging door de bondsleden die ons op een achterbakse wijze de titel ontnomen hadden, verliep gespannen en enkele spelers die al wat bier hadden binnengekapt, wilden de verbale confrontatie aangaan; dat werd op het nippertje vermeden. Feesten ging nu vóór de confrontatie, maar toch zou er nog een eigenaardig staartje komen aan dit toch al bijzondere seizoen.

Enkele dagen na de finale kregen we namelijk het bericht dat de bond beslist had om nog een barragewedstrijd in te richten tussen ons en de club die tweede geëindigd was in de andere reeks. De filosofie die erachter zat was dat, mocht er een ploeg wegvallen uit de eerste afdeling, de winnaar van dit barrageduel die plaats mocht innemen. Het was de eerste keer dat zoiets georganiseerd werd en het zou ook de laatste keer zijn...

De meeste spelers keken niet echt uit naar deze match, omdat ze onverwachts kwam en waarschijnlijk toch tot niets zou leiden. Zelf moest ik op die zaterdag werken tot net voor het begin van de match. Ik begon dan ook op de bank, maar vond dit niet zo erg. Het treffen zelf leek niet echt op een match van de laatste kans, het leek eerder een vriendschappelijke voorbereidingswedstrijd. Maar zoals al zo vaak gezegd: schijn bedriegt en in een mum van tijd kan alles veranderen. Twintig minuten voor tijd stonden we met 1-2 achter en de trainer deed teken dat ik mocht invallen. Het zou een memorabele invalbeurt worden.

Ik stond op de rechterflank toen ik mijn eerste bal raakte. Ik kruiste hem naar de andere flank, maar hij werd onderschept door de rechtsachter. Die rukte op, maar speelde de bal iets te ver voor zich uit. Dirk, onze verdedigende middenvelder, kwam aangeschoven en miste de bal op een haar na, maar de man niet.

Die werd goed geraakt en vloog de lucht in. Hij deed er nog een commedia dell'arte bij, maar daar kon Dirk niet om lachen. Hij ging boven de gehavende speler hangen en schreeuwde hem wat toe. Die was onmiddellijk zijn zorgen en pijn vergeten, schoot in een flukse beweging rechtop en gaf in één moeite Dirk een welgemikte kopstoot. Dirk liet zich niet als een mietje vallen, maar reageerde zoals verwacht met een welgemikte vuistslag. Vanaf toen leek het wel een western van Bud Spencer waarbij spelers door de lucht vlogen, op de grond vielen en er een klunwen van armen en benen ontsond.

Van op mijn flank was ik een bevoorrecht toeschouwer tot de scheidsrechter er na een aantal minuten een einde aan maakte. Hij floot de beslissende barragematch af. Ik had dus één minuut gespeeld en één bal geraakt, maar die was onrechtstreeks wel de aanleiding tot de knokpartij. Qua efficiëntie op het vlak van spektakel had ik mijn bijdrage geleverd. Het eindoordeel over deze match werd geveld met het besluit dat beide ploegen de match met 5-0 verloren wegens wangedrag en er dus geen bijkomende stijger zou zijn. Qua gedenkwaardige matches overtrof dit seizoen alle verwachtingen. En het was nog niet gedaan met gedenkwaardige momenten.

Omdat het al bij al toch wel een goed seizoen was geweest, besloot het bestuur er een extraatje bij te doen. Voor de geïnteresseerden werd er een weekend georganiseerd in de Voerstreek, op de grens met Nederland. Het voorstel werd breed gewaardeerd, en met ongeveer een veertigtal mensen, vrouwen en kinderen inbegrepen, trokken we naar het taalkundig twistpunt van België, dat na dit weekend ook een plaatsje in het collectieve Club 2-geheugen zou krijgen. De agenda was vrij traditioneel: op vrijdag een avondmaal gevolgd door een quiz, op zaterdag een begeleide wandeling door de mooie streek en 's avonds een stapje in de wereld zetten, en op zondagmorgen wat voetballen

met de kinderen en naar huis. Alles in het teken van "niks moet, alles mag", hoewel dat laatste door sommigen vrij ruim geïnterpreteerd werd, zoals zou blijken.

Alles liep voorspoedig tot de quiz. Die werd in een gemeenschappelijke ruimte gehouden waar ook de ijskast met bier stond. Twee van de spelers, laat ons ze Kwik en Flupke noemen, deden zich tegoed aan het gerstenat. En meer dan tegoed zelfs, want op het einde van de quiz konden ze op niet veel vragen meer antwoorden. Maar ze vroegen toch aan mij en enkele anderen of we nog iets wilden gaan drinken in het dorp. Dat leek ons geen goed idee, maar zij besloten toch te gaan. We dachten dat ze wel snel terug zouden zijn, want zo veel viel er nu ook weer niet te beleven, en bovendien zouden ze vlug naar bed willen gezien hun vermoeidheid. Groot was dan ook de opschudding toen de volgende ochtend bij het ontbijt Kwik en Flupke niet aanwezig meldden en ook hun auto verdwenen was.

Aangezien het de tijd was van vóór de mobiele telefoons, was het onmogelijk contact te krijgen met hen. Iedereen giste er op los; de wildste geruchten deden de ronde, maar iedereen moest ook toegeven dat hij of zij geen enkel aanknopingspunt had. Bij het middageten in een plaatselijk café waren ze nog altijd niet opgedoken, en het gissen kon dus verder gaan. Iedereen dacht eigenlijk dat we ze dat weekend niet meer terug zouden zien in de Voerstreek, tot ze rond vijf uur 's middags met z'n tweeën doodgemoedereerd kwamen aanwandelen. Van ver staken ze hun hand op, alsof er niets gebeurd was. "Hoi mannen, we hebben jullie eindelijk gevonden", zei Kwik. "Ja, we hebben wel wat moeten zoeken", ging Flupke verder. Iedereen keek stomverbaasd. Zij hadden moeten zoeken? Wij vroegen ons af waar zij de voorbije achttien uur vertoefd hadden. En dan volgde het legendarisch geworden verhaal.

"Wel", begon Kwik, "we gingen iets drinken in het dorp. Maar

veel viel daar niet te beleven en ze waren ons ook niet zo gunstig gezind. Na een uurtje besloot de cafébaas te sluiten. We zijn dan terug naar ons verblijf gegaan en daar heb ik mijn auto gepakt, zo veel had ik nog niet gedronken. We dachten dat enkele kilometers verder in Luik wel meer te zien zou zijn. Dat was ook zo. Er zaten veel mooie vrouwen, maar de mannen konden er niet goed tegen dat we ze aanspraken.

Veel succes hadden we ook niet, want ze spraken Frans, en dat kunnen we zelf niet goed. Voor de zaken uit de hand begonnen te lopen, besloten we dan nog wat verder te rijden. Voor we het wisten stonden we over de grens en zijn we tot in Maastricht gereden. Daar was er wel ambiance en hebben we ons goed geamuseerd. Toen ook daar de kroegen sloten, wist ik de weg terug niet meer. Ik reed in en uit straten en was het spoor bijster. Plots kreeg ik de politie achter me aan. Ik stopte en vroeg hen de weg naar Voeren. In plaats van de weg te vertellen, lieten ze me een alcoholtest uitvoeren, vraag me niet waarom. Die bleek positief en ik moest mijn rijbewijs afgeven.

Terwijl ze in de combi mijn gegevens aan het opschrijven waren, zei ik dat ik iets in mijn auto moest gaan halen. Flupke lag daarin te slapen en omdat ik vreesde dat we in de cel zouden belanden, besloot ik gewoon terug naar Voeren te rijden; dat rijbewijs zou ik later wel gaan halen. Maar zeker in het donker vond ik de weg niet en aan Flupke moest ik het ook niet vragen, want die sliep nog altijd." Flupke ging nu verder. "Na een deugddoende slaap werd ik wakker in de auto toen de zon opkwam. Ik wist niet wat ik zag: ik zag plots de Grand Bazaar van Lier. Ik dacht dat ik nog droomde, maar toen ik het aan Kwik vroeg bevestigde die dat ik juist gezien had."

Kwik kwam met de meest plausibele verklaring ooit voor hun omweg van ongeveer 100 kilometer. "Toen ik aan het rijden was en de

weg echt niet meer vond, kreeg ik een geweldig idee. Ik zocht naar de borden van de autosnelweg. Die zou ik nemen richting Lier; als we daar aangekomen waren, wist ik de weg naar Voeren wel, die had ik immers pas gereden." Iedereen was sprakeloos. "Maar", ging Kwik verder, "toen we in Lier aankwamen, voelde ik me toch vermoeid. We besloten dan ook om eerst te gaan slapen. Nadat we uitgeslapen waren, zijn we dan opnieuw in de auto gestapt en naar hier teruggekeerd."

Niemand vond de juiste woorden om te reageren en dus werd er maar besloten om iets gaan te drinken. Het verhaal kreeg uiteraard nog een staartje. Parus reed met Kwik naar een klein politiekantoor in de buurt van Maastricht, waar het volgens Kwik allemaal afgehandeld was. Dat bleek niet het geval. Het rijbewijs van Kwik lag enkele kilometers verderop in een gloednieuw complex. De agenten konden er niet echt om lachen. Zijn rijbewijs werd ingehouden en een paar maanden later kreeg Kwik een boete van enkele duizenden euro's, waardoor hij zijn auto moest verkopen en ook aan zijn voetbalcarrière bij ons een einde kwam bij gebrek aan vervoer. Voeren en vervoer, het was geen ideale combinatie.

Als kers op de taart kwam Eddy net voor de zomerstop met het nieuws dat we toch zouden promoveren. Omdat een club uit de eerste afdeling ermee stopte, en er om de bekende reden geen extra promovendus was, had ons bestuur beslist het stamnummer van de eersteklasser over te kopen. We promoveerden dus op een diefje, maar ik had er geen goed gevoel bij. We hadden het niet op het veld afgedwongen, en dat wrong toch. De volgende seizoenen zou ook blijken dat de promotie niet echt een cadeau was.

We are heroes, just for one day

Vooraf een waarschuwing aan de lezer: dit hoofdstuk gaat meer over voetbal dan over de randbelevissen. Uit het verhaal zal blijken waarom dit zo is. Maar beloofd, in de volgende hoofdstukken wordt de focus opnieuw verlegd van het voetbal naar de kantine en de cultfiguren.

In het nieuwe seizoen mochten we dus onverwacht in de hoogste reeks gaan aantreden. Het was de eerste keer in het bestaan van FC Club 2 dat dit gebeurde. Maar omdat dit doel uiteindelijk op een niet-sportieve manier was bereikt, voelde het toch een beetje raar aan. Want hoewel het cafévoetbal betrof en het als "liefhebbersvoetbal" door het leven ging, wist iedereen dat er in de hoogste reeks duchtig betaald werd. Vooral Goelen Rijenants was daar een schoolvoorbeeld van. Alle spelers die daar speelden op zaterdag, speelden op zondag bij een club op het vijfde niveau in België, en soms trof je er ook ex-profs aan die nog wat geld kwamen rapen.

Na de match zag je in de kantine dan een oude vrouw envelopjes vullen met briefjes van toen nog 500 frank. Die werden overhandigd aan de speler in kwestie, die nog vlug iets dronk en naar één van de vier windstreken vertrok. Voor de sfeer moest je er niet spelen, maar dat was de meeste spelers een zorg. Ook bij ons was dat eerste seizoen in de hoogste afdeling niet direct een feest. We wisten niet wat we konden verwachten en de eerste twee speeldagen moesten we al direct tegen de twee topploegen. We probeerden op enthousiasme nog iets uit de brand te slepen, maar dat lukte niet. Het was snel duidelijk dat dit echt wel een niveautje hoger was. De eerste drie matches verloren we, daarna pakten we eindelijk onze eerste zege, maar het zou al snel duidelijk worden dat het een jaartje degrada-

tievoetbal zou worden. Dat zorgde voor de nodige wrijving in de ploeg. Zelf kende ik ook niet mijn leukste periode. Tijdens een bekerwedstrijd kreeg ik een tackle langs achter te verduren. Mijn been bleef in de grond steken en ik voelde plots een helse pijn. Ik greep naar mijn knie en zag iets afschuwelijks: mijn knieschijf was verschoven en zat achteraan. Sommige spelers die kwamen kijken wat er aan de hand was, moesten hun blik afwenden, ze konden het niet aan. Zelf had ik vooral heel veel pijn, ik vreesde dat het einde carrière was. Totdat Jean eraan kwam, een man van vele oorlogen. Hij zei: "Kom laat mij er een tikske tegen geven, zodat de schijf terug op zijn plaats zit. Zo deden we dat vroeger."

De meeste omstanders vonden dat niet zo'n goed idee en beslisten de ambulance te bellen. Toen die mij in het ziekenhuis had afgezet en ik bij de dokter belandde, zei die. "Draai je hoofd even om." Ik deed wat gevraagd was en vijf seconden later zei hij. "Het is klaar." Ik keek hem verbaasd aan. "Ik heb gewoon een tikje tegen je knieschijf gegeven zodat ze terug op haar plaats zit. Eigenlijk had dat al sneller moeten gebeuren. Want zoveel te langer de knieschijf niet op haar plaats zit, des te meer vocht komt erin en des te pijnlijker wordt het. Meestal geneest dit wel helemaal, maar je moet toch een maand of vier recuperatie rekenen." Dat kwam wel even aan. Net nu we met niet al te veel spelers waren en de sfeer allesbehalve top was, zou ik lang langs de kant moeten blijven. Maar ik had wel iets geleerd. Bij een knieluxatie moet je zo snel mogelijk de knieschijf weer op haar plaats brengen. Het was een beetje praat achteraf, en of ik er ooit mijn voordeel nog eens mee zou kunnen doen was twijfelachtig.

Ondertussen waren we ook van terrein veranderd. De vorige jaren hadden we altijd op het C-terrein van Excelsior Kessel gespeeld, de ploeg van Kessel-Station. Het sportpark was niet

echt veel bijzonders, maar het was wel het veld van de club waarvoor ik altijd gespeeld had en waar ik met mijn vrienden elke vakantie ging spelen. Het was ook prachtig gelegen, midden in de Kesselse heide. Als je een bal over de zijlijn trapte, vloog hij over een zandduin en moest je hem gaan zoeken. Ideaal om tijd te winnen. Zeker als ook de boswachter zaterdagdienst had. Dan kwam hij soms kijken, en als een tegenstander bij een achterstand snel een bal wilde gaan halen uit de heide, riep hij hem toe: "He, jij daar, uit mijn heide blijven hè". De speler in kwestie wist dan niet wat gedaan tot de boswachter in lachen uitbarstte.

Dat C-veld had ik nog mee helpen aanleggen. Dat was ook al een verhaal op zich. We hadden bij Excelsior Kessel een fantastisch A-veld, een van de beste van de hele provincie. Het lag er altijd piekfijn bij, een waar genoeg om op te spelen. Jammer genoeg gebeurde dat niet al te vaak, want het was bijna uitsluitend voorbehouden aan het eerste elftal en de kleinste jeugd. De rest mocht zijn wedstrijden afhaspelen op het B-veld, waarop altijd getraind werd. Die grasmat was waarschijnlijk een van de slechtste van de provincie. Omdat er veel geklaagd werd over de staat van dat veld, besloot het bestuur plots om een extra veld aan te leggen. De terreinen lagen redelijk van de bewoonde wereld, vlak tegen de Kesselse heide, en stukje bij beetje werden enkele zandduinen platgewalst tot er een dorre zandvlakte overbleef. Dat zou het veld worden. Tot er plots iets boven kwam drijven, en dat mag letterlijk genomen worden.

Het stuk heide was vroeger blijkbaar in gebruik geweest als opslagplaats van overbodig bouwafval. Toen men het gras wilde inzaaien stuitte men op allerlei brokstukken. Samen met enkele andere jeugdspelers werden we in de vakantie opgetrommeld om al dat puin te ruimen, tot het genoeg opgekuist was om erover te kunnen rijden met een tractor. Het hoeft dan ook geen

betoog dat elke keer dat het regende er stukken steen boven kwamen, en er regelmatig een speler zich bezeerde aan een plots opgedoken baksteen. Het mag duidelijk zijn dat dit veld kon concurreren met het B-terrein voor slechtste veld van de provincie, maar het was stilaan wel óns veld geworden, want FC Club 2 speelde al zijn matches op dat C-terrein. De overheid was er echter stilaan ook achter gekomen dat de voetbalclub illegaal een stuk heide had omgevormd tot veld en was niet van plan dit zo te laten. We werden dan ook verzocht om andere oorden op te zoeken.

De burens van FC Kessel, die van het centrum van het dorp, zagen het wel zitten om een caféploeg hun kassa te laten spijzen. De A-ploeg zou op het A-terrein mogen spelen, de B-ploeg moest op het B-terrein spelen, dat ook al een poging deed om tot slechtste terrein van de provincie uitgekozen te worden. Maar vooral emotioneel lag het moeilijk. Wij waren allemaal van Kessel-Station en daar werd door de mensen van Kessel-Dorp toch enigszins op neergekeken. Een echte band met FC Kessel hadden we ook niet, en omgekeerd werden we ook alleen maar met open armen ontvangen voor de inkomsten, zo zou later blijken. Als echte Excelsior-speler mijn thuismatches gaan spelen op het sportpark van de aartsvijand lag bij mij ook moeilijk, maar het kon nu eenmaal niet anders.

Veel geluk bracht het veld ons ook niet, want ons eerste seizoen in eerste afdeling konden we ons ternaauwernood handhaven. Na mijn knieblesure was ik teruggekeerd, maar echt goed liep het allemaal niet. Het was dus een seizoen om zo snel mogelijk te vergeten. Het seizoen erop was nog slechter. Enkele spelers stopten, het niveau zakte en wat niet uit kon blijven, gebeurde: we degradeerden opnieuw naar de tweede afdeling. Niemand was daar echt rouwig om, want het niveau van de hoogste reeks was voor ons toch ook iets te hoog gegrepen.

Na twee mindere seizoenen begonnen we aan het seizoen zonder al te veel ambitie. Gewoon weer plezier maken stond voorop. Maar wonder boven wonder liep alles van een leien dakje. De eerste elf matches bleven we ongeslagen, en plots stonden we alleen aan de leiding en was de sfeer ook weer die van de grote dagen. Dat had ook veel te maken met de nieuwe cafébaas die in Club 2 was aangekomen. Nadat Jean een jaar of 25 het café had opengehouden, besloot hij met pensioen te gaan. Een opvolger was vlug gevonden, want de kroeg draaide goed, mede door de voetbalploeg. De nieuwe cafébaas besliste om schoon schip te maken met het verleden. De tientallen koekoeksklokken werden weggehaald en vervangen door... televisietoestellen. In de meeste cafés stond er in het beste geval één televisie, in Club 2 hingen er plots acht. Dat was even aanpassen, al zeker omdat ze niet allemaal op dezelfde zender stonden.

Het was dus aanpassen, maar de nieuwe cafébaas bleef niet zo lang. Omdat hij ook wel eens een illegaal gokspelletje organiseerde en de politie dit niet zo apprecieerde, besloot hij al vrij snel om er de brui aan te geven. Het zag er dus niet goed uit, maar de redder in nood kwam er snel aan. Hij had een vuurrood aangezicht, een heel grote mond en lachte zoveel als mogelijk zijn klanten uit, maar wonder boven wonder klikte het. Freddy was de meest atypische cafébaas die je je maar kon voorstellen, en daarom paste hij waarschijnlijk zo goed bij ons. Soms liet hij de toeg volledig over aan de spelers, wat tot hilarische toestanden leidde, zeker toen hij zei dat hij met Oudjaar naar het buitenland ging en we met de kroeg mochten doen wat we wilden. Dat was uiteraard niet aan dovemansoren gezegd...

Het nieuwe elan van het café straalde ook af op de ploeg. De derde helft duurde opnieuw extra lang en er werden allerlei plannen gesmeed voor een kampioenenbal. Maar dat was nog toekomstmuziek, want met Valvecke hadden we een geduchte

concurrent. De eerste match van de terugronde was op het veld van Valvecke. We stonden een punt voor en konden hen dus een serieuze klap verkopen. Maar het was ijskoud en het had heel hard gevoren. Het veld lag er quasi onbespeelbaar bij. Het leek wel of die van Valvecke net voor de aftrap nog wat water op het terrein hadden gespoten. Na een hoekschop gleed één van onze spelers uit op het ijs, kreeg de bal ongelukkig tegen zijn been en die hobbelde in eigen doel binnen. Onze doelman ging naar de scheidsrechter om te zeggen dat de omstandigheden echt niet van dien aard waren om fatsoenlijk te kunnen voetballen en dat hij maar beter de match zou afgelasten. Die had daar geen oren naar en lachte onze doelman vriendelijk uit.

Wat later ging een tegenstander opzichtig neer in het strafschoopgebied. De scheidsrechter zag er een strafschoop in, die vlot werd omgezet. Dit was het teken voor onze doelman om helemaal door het lint te gaan. Hij schold de leidsman de huid vol en wierp de bal weg. Toevallig in de richting van de arbiter die dit als een aanslag op hem beschouwde. Onze doelman kreeg rood en wilde niet van het veld. Er werd nog met wat kaarten gestrooid en uiteindelijk staakte de scheidsrechter de match definitief. Ik was razend over de hele match en kleepte me om, negeerde iedereen en stapte door de vrieskou naar huis, zeven kilometer met een voetbaltas. Kinderachtig misschien, maar ik had het even gehad. Deze wedstrijd zouden we sowieso met forfaitcijfers verliezen en onze keeper zou lang geschorst worden. Zoveel was zeker. De titel zouden we weeral op onze buik kunnen schrijven.

Onze doelman werd inderdaad lang geschorst, maar we bleven Valvecke wel op de hielen zitten. Acht duels voor het einde stonden we nog altijd op een punt achterstand; het zou dus spannend blijven tot het einde. Als we die acht matches zouden winnen, zouden we het waarschijnlijk wel halen, want Valvecke had nog enkele zware matches voor de boeg.

Elke week zaten we bij Freddy vol spanning te wachten totdat we de bond konden bellen om de uitslagen te vernemen. Keer op keer won Valvecke, net zoals wij. Met nog vier matches te gaan bleven we op één punt staan; de hoop slonk met de week. Tot drie speeldagen voor het einde. Het was net onze cafédag, nog zo'n mooie traditie. Een keer per jaar krijgen we het café van de cafébaas, en de helft van de inkomsten. Zaak was dan om zoveel mogelijk mensen in het café te krijgen en zoveel mogelijk te laten drinken. Die cafédag belden we naar de bond, en de man die belde liet plots een oerschreeuw horen. "Valvecke heeft gelijkgespeeld!" De muziek werd wat luider gezet en het feest kon beginnen. We stonden nu een punt voor, als we nog drie keer wonnen, waren we kampioen.

Het werden bloedstollende weken. Door het slechte weer in de winter waren er enkele matches uitgesteld en wij moesten op een woensdagavond naar de burens van Vera Boys om een inhaalmatch te spelen. De clubs hadden een gespannen verhouding en zij zouden ons de titel zeker niet gunnen. Normaal waren wij veel sterker, maar de stress speelde ook mee, en zij zouden ook nog revanche willen nemen voor de verloren bekerfinale van een paar jaar voordien. We speelden als echte leiders, maar scoren lukte niet. Een vrije trap van Vera Boys vanaf dertig meter viel in ons doel, en bij de rust stonden we 1-0 achter. Niets aan de hand; we zouden ze in de tweede helft wel pakken. Maar na een uur ging een bal via via ook in onze goal en stond het 2-0. Daar ging de titeldroom. Langs de kant stond echter Edwin, 42 jaar oud, maar de beste voetballer die ooit bij FC Club 2 had gespeeld. Hij was nu voorzitter en kon het niet meer aanzien. Ook al was hij eigenlijk al enkele jaren gestopt met spelen, hij trok toch zijn schoenen aan en kwam op het veld. Hij dirigeerde als in zijn beste dagen. Na wat geharrewar scoorde ik de 2-1, wat later stond het gelijk en toen was het gewoon wachten op de 2-3, die ook viel. De vreugde was immens, de titel was nog maar twee matches verwijderd.

Zoals je kon verwachten, zou alles toch weer een onverwachte afloop kennen. Omdat er in de loop van het seizoen heel wat wedstrijden waren afgelast, was de kalender op het einde een wirwar van wedstrijden waar bijna niemand nog uit kon komen. Om het nog wat ingewikkelder te maken, waren er ook nog bekertoernooien die afgehaspeld moesten worden. Zelf zaten we ook nog in de Beker van Antwerpen, en na dubbele winst tegen eersteklasser Putte plaatsten we ons voor de finale, die gespeeld werd een week na het einde van de competitie. We konden dus de dubbel pakken.

Onze voorlaatste match wonnen we met 2-8 en de titel kon ons niet meer ontglippen. De laatste match was tegen De Keyzer, een ploeg die achtste stond in het klassement en nog meespeelde in de beker van België. In de competitie hadden ze niks meer te winnen of te verliezen, en het was duidelijk dat ze vooral op de beker gefocust waren. In de week voor onze kampioenenmatch vingen we echter allerlei geruchten op: dat De Keyzer de match wilde uitstellen, omdat ze met de beker een te druk programma hadden. Dat ze met hun B-ploeg wilden komen spelen of zelfs forfait wilden geven. En anderzijds hoorden we ook dat de concurrenten van Valvecke alles in het werk stelden om De Keyzer optimaal te motiveren om ons alsnog te kloppen op die slotspeeldag, zodat zij in extremis de titel konden pakken.

We trokken ons niet al te veel aan van alle gissingen, en de zaterdag van de laatste match stonden we ons allemaal super geconcentreerd op te warmen. Om 15 uur was het zo ver. Maar om 14u45 was er nog geen enkele tegenstander te zien. Een kwartier later ook niet. De scheidsrechter wachtte nog even, maar besloot toen toch dat het een forfaitzege voor ons was. Tot dulle taferelen leidde dit niet. Dit was niet de manier waarop we kampioen wilden worden en bovendien voelde iedereen dat hier nog een serieuze adder onder het gras kon zitten. De vie-

ring lieten we dan ook maar zo. Een week later hielden we onze barbecue, en iemand van het bestuur besloot toch maar eens om naar de bond te bellen om te vragen of we nu officieel kampioen waren. "Natuurlijk", klonk aan het andere eind van de lijn. Het was zo ver, het feest kon worden ingezet.

De week erna speelden we de bekerfinale tegen Heidester, dat tweede was geëindigd in de hoogste afdeling. Normaal een matje te groot voor ons, maar we zweefden nog op het kampioenen-gevoel en konden de hele wereld aan. Dat gevoel was echter snel weg: bestuurslid Eddy kwam met een doodgraversgezicht in de kleedkamer en zei: "Jongens, ik heb daarstraks een telefoontje gehad van de Bond. Die match tegen De Keyzer is toch geen forfaitzege geworden. Blijkbaar hadden ze uitstel gevraagd, en door een misverstand is dat te laat gearriveerd op de Bond. Ze hebben dan ook beslist dat de match toch nog moet worden gespeeld, normaal volgende week." Eerst kon je een speld horen vallen. Voor de tweede keer in drie jaar tijd laptten ze ons zoiets, weer een titel die ze ons wilden ontnemen.

Na de stilte volgde de storm. De kleedkamer werd bijna afgebroken en de helft van de ploeg wilde afdruppen uit onvrede met de gang van zaken. Uiteindelijk werd er toch gespeeld, maar het goede gevoel van een uur eerder was veranderd in een soort van lethargie. We speelden niet slecht, maar dat extra tikkeltje dat nodig is om te winnen, ontbrak. We verloren eervol met 1-0. De prijsuitreiking was niet echt iets waar we op zaten te wachten, maar we kregen een geniaal idee: eerder hadden we truitjes laten maken met op de achterkant de tekst: "FC Club 2 kampioen 2000-2001". W deden nu onze voetbaltenues uit en trokken onze kampioenentruitjes aan. Die provocatie viel niet in goede aarde bij de bondsleden, wat er zeker niet op beterde toen enkele spelers hun verliezersmedaille voor zich op de grond smeten en het bekende supporterslied "Voetbalbond, maffia" werd ingezet.

Een bijkomend probleem was dat de kampioenenmatch voor de week na de bekerfinale voorzien was, maar enkele spelers al andere plannen hadden, omdat de competitie normaal gesproken gedaan was. Uiteindelijk kregen we het voor elkaar dat de match verzet werd, maar naar welke datum werd pas enkele dagen ervoor duidelijk. En dat bracht weer nieuwe problemen met zich mee.

Op woensdag kreeg ik het bericht dat de match op zaterdag zou doorgaan. Niet lang vooraf, maar dat was goed, want nu konden we ons niet te zenuwachtig maken. De match leefde echt bij iedereen die FC Club 2 een warm hart toedroeg. Het zou ook een unieke prestatie zijn om kampioen te worden in de tweede klasse. In zijn 25-jarig bestaan was FC Club 2 slechts twee keer kampioen geworden, en dat was in vierde en derde afdeling, en ook al bijna twintig jaar geleden. Enkele spelers van toen maakten nog altijd deel uit van de brede spelerskern, en voor hen zou het zeker iets unieks zijn. Maar ook Valvecke aasde nog op de titel en zou klaarblijkelijk enkele vaten bier en een geldsom aan de Keyzer beloofd hebben.

Soms denk je voor een match dat je alle scenario's in je hoofd al overlopen hebt, maar komt er toch nog eentje opdraven dat je zelfs in je ergste nachtmerries niet voorzien had. Het eerste wat ik zag toen ik op het terrein arriveerde, was dat het veld... omgeploegd was. Ik dacht dat ik droomde, maar aan de reacties van de andere ploegmaten te zien, realiseerde ik me: dit is echt. Niemand had hier een verklaring voor; het bestuur van FC Kessel was niet aanwezig. Het B-veld, dat eigenlijk niet aan de officiële afmetingen voldeed, en er abominabel bijlag, moest dan maar het alternatief worden.

Omdat dit een titelmatch was, waren er dit keer ook twee lijnrechters bij en die stelden luidop de vraag of zo'n eindstrijd

wel op een dergelijk veld mocht plaatsvinden. Gelukkig was de scheidsrechter schappelijk en keurde hij het veld goed. Stilaan werd iedereen wel heel zenuwachtig, vooral omdat er twintig minuten voor tijd nog maar... zes spelers aanwezig waren. Hoe kan dit nu weer? Blijkbaar had de verantwoordelijke niet iedereen kunnen bereiken, en was hij ervan uitgegaan dat ze hem zelf wel zouden opbellen. Niet dus.

Vlug-vlug werden nog enkele B-spelers die kwamen supporteren gesommeerd om hun voetbaltassen boven te halen. Om vijf voor drie waren we met twaalf. Maar uit de blikken van alle spelers sprak maar één ding: deze titel is van ons. Er waren een honderdtal supporters komen opdagen, onder wie ook enkele Valveckespelers die hoopten ons in het zand te zien bijten. Ze werden niet al te vriendelijk ontvangen door de andere supporters en zochten wijselijk een hoekje van het veld op. De Keyzer had ook enkele nieuwe spelers op het veld staan, raar voor een laatste nietszeggende match van het seizoen.

Het zou niet baten. Hun spits speelde normaal bij een club op een hoger niveau, maar al na vijf minuten sabelde onze Vliegende Hollander Tom hem genadeloos neer, gevolgd door enkele oer-Rotterdamse scheldwoorden, opgedaan in de Feyenoord-kop. Voor de speler in kwestie was het duidelijk. Vandaag zou het zijn dagje niet worden, en als hij nog graag op een gezonde manier verder wilde voetballen tijdens de rest van zijn carrière, kon hij zich deze match beter wat afzijdig houden. Toms genadeloosheid sloeg over op de rest van de ploeg, en de stress die er door de omstandigheden was, werd omgezet in adrenaline.

Na een verre inworp van mij kwam Dré aangestormd. Dré was een fenomeen. Hij was 35 en had deze competitie al meer dan 25 keer gescoord. Hij leek wel onverslijtbaar. Mijn inworp bereikte Dré die de frustratie van de laatste weken van zich afknalde en ons op een

1-0 voorsprong zette. We waren nu helemaal op stoom. Een grensrechter zag een zuivere handsbal niet die een doelpunt verhinderde, maar uit de daaropvolgende hoekschop werd de 2-0 gescoord. Dit kon niet meer mislopen. Dit zou ook niet meer mislopen. Bij de rust was al duidelijk dat de titel ons niet meer kon ontglippen of de bond moest nog weer een serieus konijn uit haar hoed toveren. Maar dat konijn kwam niet, en uiteindelijk werd het een 6-0 zege. Iets voor tijd dropen de opgedaagde Valvecke-spelers onder hoongelach af en kon voor ons het feest beginnen. Eindelijk, na bijna twintig jaar, was FC Club 2 nog eens kampioen geworden. En na wat voor een seizoen en na welk onwaarschijnlijk slot.

Hoe onbetekenend ook in een breder perspectief en in een mensenleven, het behalen van die titel is een van de mooiste ervaringen uit mijn leven. Dat klinkt misschien klef of overdreven, maar dat is het helemaal niet. Elk seizoen kan er slechts één ploeg kampioen worden in een reeks; de kans dat je wint is dus ongeveer zes procent per seizoen. Heel veel vrienden van mij die voetballen of gevoetbald hebben, zijn nooit kampioen geweest. Natuurlijk kan je bij een ploeg gaan spelen, waarvan je vooraf weet dat ze om de titel spelen, maar dan is de voldoening veel minder dan bij het kampioenschap dat wij behaald hebben.

Noem dit het Leicester-scenario of dichterbij huis het Lierse SK 1997-verhaal. De onverwachte titels zijn de mooiste en blijven het langste bij. Vooral als dit gebeurt met een groep spelers die al jaren samen speelt, en teert op vriendschap, enthousiasme en liefde voor het spel. Dan maakt het niet uit of je kampioen wordt in de Premier League, Serie A of tweede afdeling van het KBLVB. In de inmiddels 45 jaar dat FC Club 2 bestaat zijn er maar drie ploegen kampioen geworden. Hoe belachelijk het misschien klinkt, daar ben ik best trots op. Let us be heroes, just for one day. David Bowie wist het al, maar eigenlijk duurt die dag voor eeuwig, telkens wanneer je eraan terugdenkt.

Nothing else matters

Na het kampioenschap promoveerden we opnieuw naar de hoogste afdeling. Door ons vorige verblijf daar wisten we nu wat ons te wachten stond, en het leek of we er ook beter tegen gewapend waren. Dat eerste seizoen dreven we verder op de flow van het kampioenschap en werden we de revelatie van de competitie. Als we in de slotmatch geen strafschop gemist hadden tegen de tweede in het klassement, waren we zelfs derde geëindigd; nu werd het een ook meer dan voortreffelijke vijfde plaats. De mooiste verhalen uit eerste afdeling kwamen echter uit de jaren daarna.

Het tweede seizoen had het bestuur ons ingeschreven voor de Beker van België, en dat was niet zomaar een naam, de vlag dekte wel degelijk de lading. Om iedereen eens een voetbaltripje door het land te gunnen, werd de eerste ronde afgewerkt in een soort van poulesysteem met drie ploegen, waarvan twee ploegen zich kwalificeerden voor de volgende ronde. Wij werden voor onze thuismatch uitgeloot tegen Flippers Geetbets. De naam vonden we allemaal al zeer grappig, maar minder grappig was dat deze bekermatch al half augustus gespeeld werd, en ons veld niet beschikbaar was. We moesten voor onze bekerwedstrijd dus uitwijken naar de burens van Nijlen. Het duel zou de geschiedenis ingaan als de "match van de hond".

De wedstrijd zelf had niet heel veel om het lijf, want de Flippers hadden er blijkbaar niet zo veel zin in met de warme zomerhitte. Toen we 2-0 voor stonden, hoorden we plots Witte II iets roepen. In een vorig hoofdstuk was de Witte al eens voorbij gekomen, maar dit was een andere, daarom noem ik hem even Witte II. Laten we zeggen dat het een man uit één stuk was, met armen van staal. Dat was ook zijn grote meerwaarde bij ons in

de ploeg. Als er ergens een relletje was, hoefde hij zijn mouwen maar even op te stropen of de storm ging snel liggen. Maar vooral zijn inworpen waren legendarisch. Ooit wierp hij van aan de middenlijn tot aan de strafschofstip, de tegenstanders wisten niet wat hen overkwam. Maar Witte II was ook een groot dierenliefhebber; vooral honden hadden zijn voorkeur. En dan geen Duitse herders, bordercollies of poedels, maar het echte werk: de pitbullterriërs. Hij had er wel een paar, en omdat deze lieve dieren ook wat ontspanning zochten, nam hij ze vaak mee naar het voetbalveld.

Op die augustusmiddag tijdens onze bekermatch waren ze er dus ook. Ik weet niet wie er geacht werd op te passen terwijl Witte II op het veld stond, maar plots zag ik doodsangst in de ogen van mijn rechtstreekse tegenstander. Niet omdat hij schrik had dat ik met een vervaarlijke tackle de bal uit zijn voeten zou halen, maar wel omdat hij dacht dat zijn laatste uur geslagen had toen hij een enthousiaste pitbull zijn richting zag uitspurten. Witte II schreeuwde zijn stem schot, op zijn troeteldier, maar dat bleek Oost-Indisch doof en pakte de bal uit de voeten van de wegrennende Flippers-speler. Zelf had ik ook weinig zin om de bal opnieuw af te pakken, zodat de pitbull een show van enkele minuten kon geven.

De scheidsrechter wist ook niet goed wat hij moest doen; hij hoopte dat de fysiek van de hond niet al te goed was. Na een paar minuten rondrollen ging hij inderdaad even liggen en kon Witte II de hond aan de leiband leggen. De match werd terug op gang gefloten en de laatste weerstand bij Flippers was gebroken; we konden nog twee keer scoren en ons zo al bijna zeker kwalificeren voor de volgende ronde. Maar de pitbull had nog een extraatje in petto. Vijf minuten voor tijd kwam hij opnieuw het veld op gerend, en ging weer op zoek naar de bal. Voor de spelers van Flippers was dit het sein om met zijn allen het veld

te verlaten. Witte II riep nog dat het een brave hond was die nog nooit iemand gebeten had, maar het mocht niet baten. Gelukkig tilde de scheidsrechter er niet al te zwaar aan, want anders was ons bekeravontuur wel heel raar geëindigd.

Onze tweede match in de beker betrof een verplaatsing naar het Waalse Retinne, gelegen in de buurt van de mijnen in de omgeving van Luik. Aangezien zij Flippers ook geklopt hadden, waren we beide al gekwalificeerd voor de volgende ronde. Maar we wilden er een gedenkwaardige uitstap van maken, en dat zou het ook worden...

Omdat iedereen FC Club 2 wel eens in het andere landsgedeelte wilde zien spelen, werd er beslist om een bus te huren. Eén van onze ex-spelers, P., werkte als buschauffeur en kon voor een voordelige prijs aan een bus geraken. Hij had ook ervaring met tripjes naar Luik, want met de kampioensmatch van Lierse in 1997 was ik in een door hem geregelde bus naar Standard Luik gereden. Hij reed toen niet mee als chauffeur, maar als verantwoordelijke van de bus, en dat werd een nachtmerrie voor de man.

De toenmalige chauffeur stond om God weet welke reden al om 9 uur 's morgens voor het café, van waaruit we naar Luik zouden vertrekken. Sommige van de andere supporters hadden hun bed nog niet gezien, en zodoende hing de bus vol alcohol-dampen. Omdat iedereen toch wel zenuwachtig was voor deze historische match van Lierse, werd het eerste kratje Jupiler al snel naar boven gehaald. Ik zat er met mijn vriendin en enkele ploegmaten en we lieten ons alles welgevalen. De chauffeur sprak ook nog de historische woorden: "Ik heb nog nooit problemen gehad met supporters in mijn bus, en ik heb al met zwaardere jongens dan jullie gereden, genre Antwerp en Beerschot."

Qua slechte eerste indruk maken kon de man moeilijker slechter scoren dan met deze uitspraak. De Liersesupporters voelden zich geschoffeerd en wilden de chauffeur duidelijk maken dat ze niet moesten onderdoen voor die mannen van het stad. Voor we op de ring in Lier waren was het dakvenster gaan vliegen, had er een fan Formule 1-gewijs een tweetal flesjes bier leeggespoten in de bus en was er zelfs een kleine catchpartij in de doorgang uitgebroken bij wijze van weddenschap. Het was tien uur 's ochtends. De chauffeur had inmiddels al geweldige spijt van zijn uitspraak en wilde niet meer verder rijden.

Maar dat was zonder onze verantwoordelijke gerekend, toen nog een ploegmaat van ons. "Beste vriend, we staan eerste in een colonne van bijna honderd bussen. Als je nu niet verder rijdt, word je waarschijnlijk gelyncht, niet alleen door ons, maar door alle andere fans in de bussen hierachter ook. Je kunt kiezen: verder rijden of uitstappen en dan rijd ik verder."

Dit korte intermezzo vertel ik maar om aan te tonen dat ik ervaring had met voetbalreizen naar het Luikse waar P. bij betrokken was. Zo'n vaart zou het nu natuurlijk niet lopen, want de sfeer was oppergezellig in de bus, en P. had met zijn 140 kilogram ook wel het postuur om alles in de hand te houden. In een tijd zonder GPS was het altijd rekenen op de terreinkennis van de chauffeur, en P. had me verzekerd dat hij het veld van Retinne al verschillende keren was gepasseerd tijdens zijn bustochten. Ik had er dan ook alle vertrouwen in.

Na iets meer dan een uur hoorden we door de microfoon P. zeggen dat hij het veld al zag liggen en dat we ons mochten klaar maken om uit te stappen. Het was een zeer mooi complex waar we arriveerden, en iedereen loofde het veld. Mij viel echter wel één ding op, namelijk dat er niemand aanwezig was. Ook de kantine en de kleedkamers waren dicht. Er kwam een oud man-

netje op een fiets voorbijgereden. In zijn beste Frans vroeg één van ons waar iedereen was voor onze bekermatch. Het mannetje schudde zijn hoofd en zei dat het Retinne waar wij tegen moesten spelen op een ander veld actief was. Het was nog een eindje rijden van hier.

Plots keerde de sfeer om. We hadden nog wel iets meer dan een uur tijd, maar als het echt nog zo ver rijden was, zou het toch spannend worden. Met een klein tekeningetje in balpen op een blad papier had het mannetje een plattegrond getekend. P. knikte. Ik wist niet of hij echt wist waar het was en hoe lang het zou duren. Na twee minuten rijden zei P: "Daar is het." Het mannetje had de duur schromelijk overdreven en we stonden nu voor een aftands complex met op de achtergrond de mijnterriëns. Alleen de regen ontbrak nog om alle clichés van de grauwe Luikse cités te bevestigen. De tegenstanders waren zich al aan het opwarmen, en het bleken geen kleine kinderen te zijn. Altemaal minstens een meter negentig en er stonden ook enkele Afrikanen bij, van het type Lukaku. Dit zou geen zondagswandeling worden, althans niet voor de spelers op het veld.

Naast het veld zetten onze talrijke supporters zich in de zon en genoten van het afgeprijsde abdijbier van Ciney. Onder hen was ook K., wiens broer J. bij ons speelde. K. was een voormalig profvoetballer van onder andere FC Eindhoven, die nu nog actief was in de nationale reeksen, maar eigenlijk liever naar ons kwam kijken dan naar zijn ploegmaten. Officieel was hij geblesseerd, maar ook hij wilde dit niet missen natuurlijk.

De match zelf werd een soort van gevecht op een zwaar hellend terrein. De scheidsrechter was ook Franstalig en niet vies van thuisfluitierij. De thuisploeg was fysiek sterker dan wij en elk duel werd uitgevochten op het scherp van de snee, niet echt ons spel. Alleen onze centrale verdedigers Jakke en Witte II waren

in hun element. Vanaf het moment dat voetbal meer ging lijken op catch, kwamen zij boven drijven. Met elk duel werd de sfeer grimmiger, en toen de thuisploeg met een discutabel doelpunt op 1-0 kwam, waren de poppen helemaal aan het dansen.

De scheidsrechter floot voor rust, en Jakke ging met zijn tegenstander verbaal nog verder in de clinch, voor zo ver ze elkaar begrepen. In de spelerstunnel bereikte de ruzie zijn climax: de tegenstander sloeg Jakke, voor de ogen van de arbiter, vol in het gezicht. Iedereen dacht dat hij rood zou trekken. Jakke vroeg er ook naar, maar hij kreeg geel voor protesteren. We wisten nu waar we aan toe waren.

Tijdens de rust werd er gezegd dat we ons niet te veel moesten laten provoceren; uiteindelijk ging deze match toch om niks. Maar ik zag in de ogen van Witte II dat hij nog wel iets in petto had. De tweede helft verliep zoals de eerste, met een thuisploeg die nog meer baas was, en ook wat begon uit te dagen. Een kwartier voor tijd achtte Witte II zijn moment gekomen. Hij dribbelde in zijn energieke stijl langs de rechterflank tot hij de bal kwijtspeelde. Hij spurtte terug, en net toen de speler die Jakke in zijn gezicht geslagen had, de bal wou controleren, zette hij de moeder aller tackles in. De speler, bijna twee meter en honderd kilogram zwaar, zeeg neer met een ijselijke kreet. Enkele tegenstanders vlogen op Witte II af, maar te dicht durfden ze ook niet komen. De scheidsrechter trok rood en Witte II ging al lachend het veld af, nog wat zwaaiende naar de laaiende thuis supporters.

Ook naast het veld waren er inmiddels wat opstootjes, maar onze ex-prof K. was nergens te bekennen. Uiteindelijk werd het een 3-0 nederlaag, en terug in de kleedkamer wisten we niet goed wat te doen. De sfeer was echt vijandig geworden en toen onze voorzitter Edwin lijkleek binnenkwam, werd het er niet

beter op. "Mannen", zei hij. "Ik had daarnet een discussie met een paar van die thuissupporters. Ineens komt er één naast mij staan, die zet een vinger tegen mijn hoofd alsof het een revolver is en die zegt: 'Bij ons in Luik, lossen we dat zo op. Pang.'" Even werd het heel stil in de kleedkamer.

Om problemen te voorkomen besloten we rechtstreeks naar de bus te gaan. De hamvraag was echter: waar was K.? We vermoedden dat hij nog in de kantine zat en ik besloot met twee anderen hem te gaan "bevrijden". Toen we de deur van de kantine opendeden, sloeg de carnavalsmuziek ons in het gezicht. Overal liepen hossende en dansende mensen rond. Bovenop een tafel zagen we een man en een vrouw dansen. Het was K., die zich geweldig leek te amuseren. "Kom erbij mannen. Dat is de vrouw van de voorzitter, ze hebben speciaal voor ons frieten gebakken en we krijgen ook een vat Ciney. Olé." Veel sprakelozier was ik nog niet vaak geweest. De thuisspelers die op het veld ons bloed nog hadden kunnen drinken, kwamen naar ons toe en begeleiden ons naar onze tafels. Ik besloot niet te veel na te denken en me over te geven aan het feestgedruis. Een voetbaltrip naar Luik, het was altijd een belevenis.

Omdat het bustripje best meegevallen was, werd er beslist om in het najaar nog eens een beroep te doen op de diensten van P. en zijn autobus. Plaats van bestemming was nu Leuven, voor een kroegentocht. De bus zat goed vol, want het was de dag voor Allerheiligen en dus kon iedereen de dag erna uitslapen. Leuven was ook helemaal in Halloweenstemming; alle cafés waren versierd, en sommigen gingen daar wel ver in, te ver naar de smaak van enkele ploeggenoten. In de meeste cafés zagen ze ons graag komen; we waren met een dertigtal personen onder wie een groot aantal vrouwen. Maar in het laatste café waar we binnen gingen, kregen we al snel het gevoel dat we niet echt welkom waren. Dit café was ook het verst gegaan in het Halloween-thema.

Aan de ingang zaten er mannen in ontbloot bovenlijf, omringd door een echte slang en een vogelspin, die de bezoekers moesten afschrikken en hun eigen coolheid aantonen. Toen er een vijftiental van onze groep binnen waren, probeerden ze de andere helft tegen te houden, omdat het café al vol genoeg zou zitten. Na wat over en weer gediscussieer werden we toch allemaal toegelaten, maar dit was duidelijk niet met de volle overtuiging. Binnen werden we constant over het hoofd gezien bij het bestellen van de drank, en na een goed half uurtje hadden we het wel begrepen. We besloten de zaak te verlaten vooraleer ons ongenoegen nog grotere proporties zou aannemen.

Bij Pat, één van de spelers die een echte vriend geworden was, zag ik een onheilspellende blik in de ogen. Eigenlijk was hij één van de rustigste mensen die ik kende, maar als hij zich geïrriteerd voelde, kon hij plots heel hard lijken op de Etna die op uitbarsten stond. Ik besloot samen met hem naar buiten te gaan om het grootste onheil te voorkomen. We waren bijna zonder problemen buiten, toen één van de ontblote patsters ons toch nog iets moest naroeppen. Ik besloot dat ik mijn best gedaan had om alles in goede banen te laten verlopen, en trok mijn handen af van Pat. De Etna kookte, maar ze hadden het zelf gezocht.

Pat draaide zich om en vroeg wat het probleem was. De ontblote torso's waren met drie en voelden zich heel wat, tot Pat, een dertiger die wel wat op Vin Diesel leek, op hen afstapte. Ze zagen ook vrij snel in dat ze niet echt verstandig waren geweest met hun patsergedrag. Pat stapte op hen toe en vroeg of ze nog iets te zeggen hadden. Inmiddels waren er nog enkele torso's bijgekomen om versterking te bieden, maar Pat was niet snel onder de indruk. "Ik zal blij zijn als ik hier weg ben, wat voor zeikers zijn jullie?", zei Pat. De torso's lachten wat onwennig. "En denk niet dat ik van zo'n tarantula bang ben", zei Pat. Hij trapte met zijn voet naar de vogelspin, die ook niet wist wat haar

overkwam en uit haar bakje sprong en zich onder het publiek begaf. Zelfs ik trok grote ogen van de paniek die zich toen ontspon. "Kom", zei Pat, "we gaan naar de bus."

Elk jaar op het einde van het seizoen speelden we een vriendschappelijke wedstrijd op een vrijdagavondtoernooi in de buurt. Op zich stelde die match niet veel voor, maar het was altijd prettig spelen in de zomerse avondzon. Die dag had ik met Bartje een uitstapje met de trein gepland naar zee. We moesten om acht uur 's avonds spelen, dus we konden op tijd terug zijn om mee te doen. Het werd een aangename stranddag, maar door enkele vertragingen dreigden we de match te missen. Gelukkig waren er al mobiele telefoons, zodat we de verantwoordelijke konden verwittigen dat we onderweg waren en waarschijnlijk bijtijds zouden arriveren. Nadat we met de trein waren aangekomen, fietsten we als gekken naar het veld.

Net voor aanvang van de match arriveerden we, maar we begonnen beiden op de bank: de opstelling was al gemaakt. Bartje was daar niet al te gelukkig mee. "Al die moeite voor niks", mokte hij. Gelukkig was het een wedstrijd met doorlopend vervangen, en na een kwartier mochten we invallen. Bartje was nog altijd niet helemaal van zijn frustratie verlost, en na een minuut maakte hij een lichte overtreding. De scheidsrechter floot, Bartje protesteerde en kreeg geel. Hij schudde zijn hoofd en gaf een klein tikje tegen de bal. De scheidsrechter interpreteerde dit als provocatie en gaf Bartje zijn tweede gele kaart. Nu ontplofte Bartje, riep van alles, maar het zat erop. Na twee keer spurten om een trein te halen en als een gek fietsen om de match te halen, eindigde deze na één baltoets en dertig seconden effectieve speeltijd. Onvergetelijk dus, op een bepaalde manier.

Stilaan was mijn leven en mijn voetballevens één geworden. Bijna al mijn vrienden speelden bij mijn in de ploeg of kwamen

na de match in het café iets drinken. Niet dat we alleen in voetbal geïnteresseerd waren, we gingen ook samen naar concerten of zelfs naar literaire avonden over... voetbal. Met sommige ploegmaten ging ik samen op reis, soms zelfs meerdere keren, en dat leidde dan ook weer tot gedenkwaardige avonturen. Mijn huwelijksfeest leek dan ook een clubfeest met bijna alleen voetbal-vrienden en hun partners. Ik had niet gekozen voor kwantiteit maar kwaliteit, zeker wat betreft de gasten. Alleen was ik met alles bezig geweest, behalve met het vastleggen van een DJ. Totdat mijn toekomstige vrouw vroeg wie de openingsdans zou spelen. Ik kon me wel voor mijn hoofd slaan, want ik was dit compleet uit het oog verloren.

Gelukkig is er in elke voetbalploeg wel iemand die plaatjes kan draaien, zo ook bij FC Club 2. Jimmy speelde nog niet zo lang bij ons, maar had me ooit eens verteld dat hij een discobar had en veel op feestjes speelde. Aangezien ik nog maar een week had, besloot ik het erop te wagen. Ik gaf hem carte blanche, het enige wat ik vroeg was of hij als openingsdans "Nothing else matters" wilde spelen. Dat bleek geen probleem, hij had al voor hetere vuren gestaan. Totdat ik plots twee dagen voor het trouwfeest een telefoontje van Jimmy kreeg. Hij zag het niet zitten en gaf toe dat hij nog nooit op een trouwfeest gespeeld had. Bovendien had hij ook geen discobar, en de man van wie hij deze wilde lenen, had ze al uitgeleend aan iemand anders. Om het kort te maken: hij zou niet spelen op mijn trouwfeest. Mijn antwoord was nog korter: hij zou er zaterdagavond om 19 uur staan, willen of niet.

Ik had van het hele voorval niets verteld aan mijn toekomstige vrouw, maar ik was toch wel zenuwachtig om te zien of hij er stond. Dat was gelukkig wel het geval, alleen had hij de openingsdans niet gevonden. Ik had geen tijd meer om de cd thuis te gaan halen, maar gelukkig had de zoon van de zaaleigenaar

de cd wel. Ik zag dat Jimmy het bijna begaf van de zenuwen. Hij wist dat het serieus aan het mislopen was, en zei me dat hij gratis zou spelen. Jimmy was gekleed als een blanke rapper en viel een beetje uit de toon tegenover de superchique uitgedoste DJ van de andere zaal in het gebouw. Daar waren ook meer gasten, en die waren duidelijk aanwezig. Lacherig kwam hij vragen of als wij stopten, we dat wilden komen zeggen, zodat hij de muziek dan harder kon zetten.

Huwelijk of niet, dit kon ik niet over mijn kant laten gaan natuurlijk. Ik ging even samen zitten met een paar van onze gasten, en we beloofden de DJ een som als hij de gasten langer zou kunnen houden dan op het andere feest. Na een aarzelende start begon het feest plots te vlotten. Ik had Jimmy ook gezegd dat hij elk verzoeknummer moest draaien, hoe gek de vraag ook was. Langzaamaan werd het een legendarisch feest. Bartje, die met zijn 22 lentes de jongste gast was, zei rond twee uur dat hij naar huis wilde. Niemand zag dit zitten, en toen hij de trap naar beneden afliep, gingen we hem achterna met een groot tapijt in onze handen. We hielden hem tegen en rolden hem met een vijftal gasten in het tapijt, droegen hem de trap op en rolden hem er op de dansvloer weer uit. Hij had het begrepen: van naar huis gaan was geen sprake. Een van de obers kon het niet meer aanzien, zeker niet toen er van allerlei rommel een bal werd gemaakt en we een klein wedstrijdje organiseerden op de dansvloer. Ook de aloude volkssport van het vis naar de mond werpen werd in ere hersteld.

De ontevreden ober werd vervangen door de zaaluitbater. Hij kwam naar mij toe en ik verwachtte een uitbrander. "Feesten als deze", zuchtte hij. "Daar doe ik het eigenlijk voor. Ik weet dat ik morgen een hele dag zal mogen kuisen, maar als ik zie hoe iedereen zich amuseert, weet ik waarom ik dit blijf doen. Vele huwelijksfeesten lijken vaak een verplichting en het amusement

is ver te zoeken. Dit is het tegendeel. Hou het wat binnen de perken, maar amuseer jullie zo veel mogelijk." Dat binnen de perken houden was een grap, veronderstelde ik, maar onvergetelijk werd het wel. De planten die sneuvelen waren collateral damage, maar we haalden ons doel. Rond half vier zag ik de laatste gast uit de andere zaal het pand verlaten. Ik ging naar de chique uitgedoste DJ en vroeg of hij ermee ophield. Hij haalde zijn schouders op en knikte. "Goede terugreis, ik zal mijn DJ zeggen dat de muziek wat luider kan, nu jullie al weg zijn." Ik kwam binnen, gaf Jimmy een high five en draaide aan de volumeknop. Dit feest zouden we nooit meer vergeten.

Na het huwelijk was het uitkijken naar een huis. Het zoeken vlotte niet echt, tot iemand me een gouden tip aan de hand deed. Het leek te mooi om waar te zijn, maar ik ging toch maar eens kijken. Meteen was ik verkocht, letterlijk en figuurlijk. Het huis stond naast... ons voetbalveld. De koop was dan ook snel gesloten. Vanuit mijn slaapkamer kon ik het voetbalveld zien, vanuit mijn bed kon ik alle wedstrijden volgen. Mooier dan dit kon het niet meer worden.

Het Porto van de Kempen

Ons tweede avontuur in de hoogste afdeling duurde drie seizoenen. Het laatste jaar was het duidelijk dat we het niet gingen redden, maar een ramp was dit niet. Enkele oudere sterkhouders waren afgehaakt en het niveau was gezakt. Op zich kwam het wel goed uit dat we een reeksje lager zouden gaan spelen, zodat we dan wat vaker konden winnen. De sfeer in de groep was nog intact, omdat iedereen beseftte dat we geen ploeg hadden om constant in de hoogste reeks mee te draaien. Daarvoor ontbrak het gewoon aan ambitie om elke week te trainen en jezelf pijn te doen. Zelf vond ik dat een beetje jammer, maar anderzijds begreep ik ook dat spelers puur voor het plezier van het spel kozen, en dat het hen niet uitmaakte in welke reeks ze speelden, zolang ze af en toe maar eens konden winnen.

In een vorig hoofdstuk heb ik gezegd dat spelers die bij FC Club 2 vertrokken, op de een of andere manier toch vaak een terugkeer maakten. In dat rijtje hoorde ook de Witte thuis. In de jaren '90 kon hij zeer snel lopen, maar pakte hij bijna even snel geel, en op een slechte dag rood. Na de eeuwwisseling waren er wat kilootjes bijgekomen, maar in zijn hoofd bleef hij even snel. Dat had als gevolg dat hij op het veld vaak een stapje te laat kwam, wat resulteerde in fouten en gele kaarten; op sommige vlakken waren de jaren 2000 heel 1990.

De reden dat ik zijn comeback hier beschrijf, is niet omdat het zo'n gigantisch sportief succes was, integendeel zelfs. Maar wel omdat hij een van de eersten was die de combinatie gokken-moderne technologie gebruikte. Tijdens de weinige matches die hij in zijn tweede periode meespeelde, perste hij er zijn snelste spurt telkens uit, net nadat de scheidsrechter voor de rust ge-

floten had. De weinige toeschouwers die kwamen kijken, trokken meestal grote ogen als ze hem naar binnen zagen spurten. Waarschijnlijk vermoedden ze dat hij elk moment vader kon worden, maar de realiteit was zoals zo vaak prozaïscher. Als wij dan een minuut later binnen kwamen, was hij al duchtig aan het bellen met zijn gokkantoor. Het was de periode dat de mobiele telefoon al wel zijn intrede had gedaan, maar nog uitsluitend diende om te telefoneren.

De Witte vroeg de uitbater van de zaak waar hij zijn gokbiljet had gekocht of hij op teletekst mocht kijken - hij kende de paginanummers van de verschillende competities van buiten - wat zijn ploegen gedaan hadden. Bij winst volgde er een vreugdekreet, bij verlies een vloek. Het gesprek werd traditioneel besloten met de woorden: "Zet dan nog maar 150 euro in op deze drie matches, ik breng het geld straks wel." Hierna werden we vergast op een analyse van de afgelopen wedstrijden in de Bulgaarse, Slowaakse en Turkse competities, met als toetje zijn snel ingediende bijkomende gok, en waarom hij dacht dat de nummer dertien uit Estland vandaag voor de verrassing zou zorgen op het veld van de onaantastbare leider voor een quotering van dertien maal het ingezette bedrag. Na de match volgde dan een nieuwe ontgoocheling als bleek dat de leider met 7-0 gewonnen had en er 150 euro was gaan vliegen.

Maar de Witte bleef altijd zijn sympathieke zelf en was ook in voor een grap, zeker als hij enkele biertjes op had. Op een keer had ik een kroegentocht georganiseerd, maar om een of andere reden kwam er niet veel volk opdagen. De Witte was er wel, en hij zei dat we ons toch gingen amuseren. Dat gebeurde ook, en toen we terug in ons lokaal aankwamen, gingen de remmen los. Hij klom op het biljart en begon mee te zingen met het betere levenslied. Het hemd ging uit en de sfeer scheerde hoge toppen.

De volgende ochtend kreeg ik een telefoontje van de Witte. Hij klonk opgejaagd. "Gino, ik heb een vraag, maar mijn vriendin is slecht gezind en wil het niet zeggen." Ik wist niet wat er nu zou gaan komen. "Ze zegt dat mijn hele rug vol geschreven staat met viltstift en wil niet zeggen wat er staat. Ze vroeg me wie dat gedaan heeft, maar eerlijk gezegd, ik zou het niet weten." Waar-na hij toch weer uitbarstte in lachen. De avond ervoor had hij gevraagd of de klanten een verzoeknummer op zijn rug wilden schrijven, maar aangezien er al wat bier gevloeid had, waren dat eerder onleesbare geschriften geworden, letterlijk niet voor publicatie vatbaar, maar wel goed om in een boek nog eens op te rakelen.

In de periode na de eeuwwisseling waren er ook dramatische momenten. In hetzelfde jaar lieten twee FC Club 2-mensen het leven. De eerste was Eddy, de man die mij nog een voetbal-toekomst - als je het zo kon noemen - bezorgd had, en ervoor gezorgd had dat ik na mijn schorsing bij FC Club 2 kon gaan voetballen. Hij was iets minder betrokken bij de club, omdat hij vaak naar de wedstrijden van zijn talentvolle oudste zoon ging kijken, en zoals hij alles deed, deed hij ook dat met passie. Maar Eddy bleek plots een hartprobleem te hebben, en na een zieken-huisopname leek het de goede kant op te gaan, tot zijn toestand plots verslechterde en hij als prille veertiger overleed. Eén van de founding fathers van onze club was overleden en dat hakte er toch wel in, want hij was iemand op wie je kon rekenen en met wie je ook kon lachen. Hij liet een grote leemte achter.

Enkele maanden later volgde een klap die misschien nog groter was. Het was een dag die ik nooit zal vergeten. Het was een grijze augustusdag en we zouden een voorbereidingsmatch gaan spelen. We spraken af om 13 uur in ons lokaal, en toen ik binnenkwam, zaten er al een vijftal spelers. Waar er zeker voor zo'n nietszeggend wedstrijdje in de zomer altijd een ontspan-

nen sfeer heerste, en enkele spelers wel aan het biljarten zouden zijn, zaten de vijf ploegmaats nu doodstil aan een tafel voor zich uit te staren. Ik had meteen door dat ik niet te uitbundig moest beginnen praten. Toen ik erbij ging zitten, werd er nog altijd niet gesproken.

"Wat is er aan de hand, jongens", vroeg ik dan toch maar. Jakke keek me aan en zei: "Heb je het nog niet gehoord?" Ik schudde mijn hoofd en hij wees naar de televisie. Daar stond het journaal op, en het ging over een dodelijk ongeval op de Antwerpse Ring van de nacht voordien. Plots kreeg ik het koud, dit betekende niet veel goeds. "Johan", kon Jakke nog net uitbrengen voor hij in tranen uitbarstte. Ik verstijfde. De andere vier aan tafel hadden het ook heel lastig. "Gisteren heeft Johan een match meegespeeld met de veteranen. Na de match vroeg iemand of hij nog mee iets ging drinken, maar hij zei dat hij heel moe was en naar huis reed. Waarschijnlijk is hij in slaap gevallen en tegen de vangrail gebotst en overleden." Ik wist niet wat ik moest zeggen. Johan speelde een jaar of drie bij ons. Hij was een heel gedreven speler en ook heel bescheiden. Hij was iemand met wie je moeilijk ruzie kon maken. Het leven was gewoon niet eerlijk; hij was ook een jonge vader.

We zaten nu met zes voor ons uit te staren. Wat zeg je op zo'n moment. Ik kon de stilte niet meer aan. "Gaan we voetballen of niet, ik heb weinig zin." Zelfs voor iemand als ik die altijd zin had om te spelen, was voetbal nu compleet onbelangrijk; ik zag echt niet in welk plezier ik eraan zou beleven. Het bleef lang stil. Uiteindelijk besloten we toch maar te gaan, dan konden we het samen verwerken, anders zouden we toch ook maar stil aan die tafel gezeten hebben. Het moeilijkste was de ploegmaats op de hoogte brengen die het nog niet wisten. Sommigen kregen het heel lastig, maar iedereen wou toch meespelen. We zagen het als een eerbetoon aan Johan.

Het werd de vreemdste match die ik in heel mijn leven speelde, het was als in een soort van roes. Alleen het allernoodzakelijkste werd geroepen en om een of andere reden speelden we ook goed tegen een niet zo sterke tegenstander. We wonnen met 8-0, maar bij geen enkel doelpunt werd gejuicht. We wilden gewoon dat deze match zo snel mogelijk voorbij was, maar we wilden het wel in stijl doen.

Na afloop vloeiden er serieus wat tranen, de ontlading was intens, maar iedereen was blij dat we toch gespeeld hadden, hoewel een voetbalmatch nog nooit zo futiel had geleken. De begrafenis enkele dagen later mondde uit in een mooi eerbetoon aan een geliefde speler, waarbij alle spelers aanwezig waren. Voetbal toonde zich op deze manier van zijn allermooiste kant: het verbindt mensen in zeer moeilijke tijden en dat is veel belangrijker dan het winnen van welke titel ook.

Hoe hard ook, het leven ging door, en de competitie ook. Nu we een reeks lager speelden, wonnen we vaker, en zelf scoorde ik ook vrij vlot. Met nog één match voor de boeg had ik er al achttien gescoord, en ik had graag de twintig gehaald. Bij uitzondering trainden we op donderdag, twee dagen voor de match. Omdat het zo'n goed weer was, bleven we voetballen. Uiteindelijk was het tijd om te stoppen. Ik riep: "Mijn laatste schot", liep aan en trapte... in een put. Ik voelde meteen dat het serieus mis was, mijn enkel zwol meteen op. "Dat ziet er slecht uit", hoorde ik enkelen zeggen. Het zag er niet alleen slecht uit, het voelde ook slecht. Maar ik wou meespelen en stopte de volgende dertig uur ijsblokjes in mijn kousen en slikte wat pijnstillers.

Op de dag van de match was de zwelling gezakt en kon ik lopen, maar tegen een bal trappen was praktisch onmogelijk. Daarom gaf ik mijn ploegmaten de raad om elke bal hoog voor doel te gooien, zodat ik kon koppen. De verdedigers van de tegenpartij

wisten niet wat hen overkwam, want echt elke bal werd hoog voor doel gesmeten, waarbij ik me er elke keer als een gek naartoe gooide. Uiteindelijk scoorde ik vier keer, drie keer met het hoofd en het laatste doelpunt zelfs met de voet, waarna ik eraf moest met helse pijn, maar ik had mijn doel bereikt. De opmerking van een tegenstander achteraf was pijnlijk raak. "Jullie hebben wel gewonnen, maar volgens mij kan jij niet voetballen. Je hebt alleen maar gekopt, je hebt geen enkele bal met je voeten geraakt." Beter kan een plan niet geslaagd zijn.

Het volgende seizoen geraakten we een beetje in spelersnood. We kwamen nooit echt in de problemen, maar wat meer spelning mocht wel. Een van onze spelers was een Portugees die al een tijdje in België woonde en een Belgische vriendin had. Hij zei dat hij nóg wel een Portugees kende die bij ons zou komen spelen. Op de laatste speeldag van het seizoen was het dan zover. Hij had inderdaad een speler meegenomen, maar dat leek allesbehalve een talentvolle voetballer: een jaar of veertig, kalend, een buikje, een sigaret in de mond, maar wel vriendelijk glimlachend en uitsluitend Portugees-sprekend.

We keken elkaar allemaal fronsend aan. "Dit is Antonio." Antonio knikte en stak zijn hand op. We waren benieuwd. Na vijf minuten had ik al door dat we met een fenomeen te maken hadden. Wat kon die man voetballen! Bliksemsnel op de eerste meters, een geweldige kapbeweging en een fenomenaal schot. Uiteraard scoorde hij in zijn eerste match, en ook al kon hij geen gebenedijde woord Nederlands, hij werd onmiddellijk opgenomen in de groep. Zo'n speler mochten we niet laten schieten. Het zou ook het begin worden van een tijdperk dat voor altijd in de annalen gekend zal blijven onder de naam "Het Porto van de Kempen". Antonio bleek namelijk veel andere Portugezen te kennen die in de buurt woonden. De meesten werkten als onderbetaalde arbeidskrachten in de groentenkassen, en woonden

in een groot pakhuis. Hun woonomstandigheden waren Middel-eeuws te noemen, en de Portugezen zochten dan in het weekend ook ontspanning. De spelers die Antonio meebracht waren niet allemaal van hetzelfde niveau, maar ze waren allemaal bruikbaar voor ons en zorgden voor een zuidelijke sfeer, die soms ook ontaardde in een zuiders straatgevecht. Want de landgenoten die Antonio had meegebracht, waren behalve meestal goede voetballers ook echte karakters. Achteraan was er Miguel, die een schaatstackle had om angst van te krijgen, en vooraan was er Zach, die sneller liep dan Usain Bolt in zijn jeugd.

Het scenario lag dan ook meestal vast. Het eerste kwartier werd de vijandelijke verdediging dolgedraaid en voorbijgespurt door Zach, die Antonio bediende en die faalde niet vaak. Na dat eerste kwartier kregen de verdedigers het op hun heupen en begonnen ze zowel op Zach als Antonio te trappen, met nog wat racistische verwensingen als toetje. Dat lieten wij niet zomaar gebeuren en we begonnen de tegenstand dan ook belachelijk te maken met olé-kreetjes, panna's en rabona's. Aangezien de meeste scheidsrechters de aanslagen niet bestraften, nam soms iemand het heft in eigen handen, en ontstond er een Vlaamse capoeira-variant. Het woord "puta" werd in alle mogelijke vormen verbogen en de eensgezindheid tussen Vlaamse en Portugese Club 2-spelers was hartverwarmend. Het eerste seizoen met de Portugese connectie was een groot succes: we eindigden derde. Antonio scoorde 26 keer, ik 22 en Zach 19.

Maar mooie liedjes duren niet heel lang. De Portugezen zouden altijd met FC Club 2 verbonden blijven, maar Antonio's liedje was bijna uitgezongen. Hij zou het volgende seizoen nog 16 keer scoren, maar het flitsende van het eerste seizoen was eraf. De reden was even banaal als tragisch. De Portugezen gaven vaak feestjes in hun huis, en Antonio was daar ook één van de gangmakers. Na een stevig feestje was er een woordenwisseling

en geraakte hij even over zijn toeren. Hij wou zich afreageren, zag een oude fiets staan en trapte zijn frustratie hierop af. Hij had echter pech, want zijn voet geraakte verstrikt tussen de spaken, hij viel op de grond en verdraaide zijn knie.

Met die knie is het nooit meer helemaal goed gekomen, wat jammer was voor hem, maar vooral voor ons, want hij was een echte scoremachine, ook op zijn veertigste. De Portugezen waren een succes. Ze kwamen en sommigen gingen ook, maar steeds kwamen er anderen voor in de plaats, soms wist ik ook niet meer wie welke naam droeg. Op een gegeven moment stond ik op het veld met Bartje en negen Portugezen, een speciale ervaring. Zelf vond ik het een verrijking, dat we ook wat buitenlandse spelers in onze ploeg hadden, en ik zou er zelf nog onverwacht een extraatje aan toevoegen.

Eén van mijn fascinaties is de Balkan. Ik wilde een reis naar Macedonië maken, maar vanuit België was dat niet zo simpel. Ik vond een Nederlands reisbureau dat gespecialiseerd was in reizen naar Macedonië en boekte bij hen. De vlucht was naar Skopje, van waaruit we per auto naar Ohrid zouden worden gebracht. Bij aankomst was er een enorm onweer, en onze Engelstalige chauffeur stelde voor om de sightseeing in Skopje achterwege te laten. Als we instemden, kon hij ineens zijn zoon oppikken van de ambassade. Groot was mijn verbazing toen er een achttienjarige jongen in de auto stapte en ons in perfect Nederlands begroette. "Goedenavond, ik ben Vladimir. Ik kom net van de ambassade, waar ik mijn papieren in orde heb gebracht om in Nederland te gaan studeren." Vladimir bleek een oom te hebben in Rotterdam, waar hij tijdens zijn studie zou gaan wonen. Na vijf minuten in de auto bleek ook dat Vladimir voetbalgek was en zoals de meeste voetballiefhebbers van de Balkan verzot op gokken op voetbalmatchen. Tijdens onze week in Macedonië zag ik Vladimir bijna dagelijks, en we praatten

dan over van alles maar toch vooral over voetbal. Hij bleek te spelen bij de plaatselijke derdeklasser en gaf me tevens een rondleiding door het stadion, wat me duidelijk maakte dat het geen vetpot was. Ik vertelde hem verhalen over FC Club 2 en ik zag zijn ogen blinken. Bij ons afscheid zei hij me dat hij een wens had. "Als ik in Nederland mag studeren, kan ik dan ook bij jullie komen voetballen?" Ik zei dat dit geen enkel probleem was. Vladimir mocht in Nederland studeren, en hij belde me op. "Hey Gino, ik zit in Rotterdam en heb hier ook een ploegje gevonden, Goudarak. Best leuk, maar ik zou ook eens graag met jullie meespelen. Als ik volgende maand kom, is het dan in orde?"

Ik zorgde ervoor dat het in orde was, maar ik had hem nog nooit echt zien voetballen. Dat bleek best mee te vallen; in elk geval had hij de typische Balkanfelheid, wat wel opviel in een nietszeggend vriendschappelijk partijtje. Hij voelde zich ook onmiddellijk thuis in onze ploeg, die stilaan een rariteitenkabinet aan het worden was, maar daar waren we allemaal dol op. Vladimir heeft niet zo veel matches gespeeld, omdat uiteindelijk zijn studentenvisum niet verlengd werd, en hij terug naar Macedonië moest.

Zijn laatste match bij ons was er eentje om nooit te vergeten. Normaal kwam hij altijd met de trein vanuit Rotterdam tot in Kessel. Die zaterdag belde hij plots in paniek dat de trein defect was en hij stil stond in Roosendaal, vlak bij de Belgische grens. Er was niet veel tijd meer om hem te gaan oppikken, maar Nuno, een van onze Portugezen en beroepshalve chauffeur, zou dat varkentje wel wassen. Hoeveel verkeersovertredingen hij begaan heeft, zal niemand ooit weten, maar Vladimir en Nuno waren op tijd op het veld. Zij waren er wel, maar de scheidsrechter was niet komen opdagen. Dat was wel een probleem, maar werd door ons vakkundig opgelost.

G., de man die sneller rood kreeg dan zijn schaduw, was aan zijn zoveelste comeback bezig bij ons. Zijn vader W., die ook scheidsrechter was, kwam altijd kijken. G. sommeerde zijn vader dan ook om te fluiten. Zo geschiedde, wat G. een vrijgeleide gaf om het niet al te nauw te nemen met de regels. Dat irriteerde de tegenstander, zodat het een duel op het scherp van de snee werd. Het bleef lang gelijk, tot G. zich een paar minuten voor tijd al te gewillig liet vallen. W. floot niet, G. stond recht, ging naar zijn vader en zei, "komaan fluiten", waarop de man niet anders durfde. Tot overmaat van ramp voor W. ging de vrije trap via de muur binnen. Om het allerergste te vermijden, floot hij na dit doelpunt onmiddellijk af, waarna G. nog wat uitzinnige vreugde- en andere gebaren maakte. W. vluchtte als een dief in de nacht naar zijn auto, G. was trots op zijn stuntje, en ik schudde voor de zoveelste keer mijn hoofd en haalde mijn schouders op. Sommige dingen veranderen nooit.

Als ik eraan terugdenk, waren deze seizoenen tussen 2004 en 2009 misschien wel de beste en plezierigste van allemaal, zeker op voetbalgebied. Met Pat in het doel hadden we een ervaren en goede keeper, Jakke achteraan was een man van beton met een uitstekende trap, net zoals Piet ernaast. Op de flanken hadden we Bartz, die zonder te trainen een halve marathon liep in 1u24, en wekelijks zijn rechtstreekse tegenstander tot kotsen toe afmatte. Zelf moest hij na een match ook al eens kotsen, maar dat was dan niet van vermoeidheid maar van overdaad bij het vieren van een overwinning of wegdrinken van een nederlaag.

Op het middenveld hadden we met Sola een artiest die de openingen creëerde, en naast hem was er Laurent, de meest beschaafde mens die je je kon voorstellen, tot hij een korte broek aantrok en een truitje van FC Club 2. Dan beukte hij erin als een echte rouwdouw, hij compenseerde alles wat de meer verfijnde spelers lieten liggen. Grappig was dan ook dat Laurent tot op

het derde niveau in België... scheidsrechter was. Soms gaf hij na een match ook toe dat hij de match niet uitgespeeld zou hebben als hij zelf scheidsrechter was geweest. Maar Laurent was geen krapuul, verre van, hij speelde gewoon hard.

Op een keer was er bij een wedstrijd die ons misschien opnieuw in de titelstrijd kon brengen, geen scheidsrechter. De thuisploeg vond toevallig iemand die wilde fluiten: de vader van de aanvoerder. Een hele match werkte hij op onze zenuwen, hij floot op het schandalige af tegen ons, en dat wekte frustratie op, niet in het minste bij Laurent. Toen we 2-1 achter stonden, kregen we een hoekschop. De doelman wilde de bal grijpen, maar Laurent beukte hem met bal en al in het doel. De scheidsrechter keurde het doelpunt terecht af, maar gaf Laurent ook rood. Zwaar overdreven, en dat ging ik de scheidsrechter ook melden als kapitein. Die lachte me in mijn gezicht uit.

Voor mij was de maat ook vol, zeker toen ik zag hoe zijn zoon Laurent in het gezicht sloeg, voor de ogen van de scheids. Die deed alsof zijn neus bloedde. Zijn zoon sloeg een tweede maal in Laurents gezicht, en weer deed de scheids niets. Ik zei tegen de zoon: "Als je het nog een keer doet, ga je daar echt spijt van krijgen." De zoon lachte en sloeg Laurent opnieuw. Ik lachte ook en gaf een keiharde vuistslag op zijn gezicht. De scheidsrechter keek me aan, en ik zei: "Je hebt drie slagen niet gezien, ik veronderstel dat je ook deze vierde niet gezien hebt. Moest dat toch het geval zijn, zal er ook een vijfde en zesde volgen." De man zong een toontje lager, trok geen kaarten, en vergat zelfs dat hij Laurent rood gegeven had. Uiteindelijk verloren we de match met 2-1, maar onze eer was gered, we waren geen ploeg om mee te sollen. Laurent was me ook dankbaar, want zoals gezegd was hij hard maar eigenlijk ook een gentleman die niet sloeg.

Vooraan stonden in onze ploeg de twee Portugezen Antonio en Zach, die elk op hun manier een gesel waren voor de verdedigingen. En ikzelf? Ik profiteerde van de sterke punten van de anderen en dook altijd op waar het gevaarlijk was. In vijf seizoenen scoorde ik meer dan honderd keer, vaak met het hoofd, vaak na een één-twee met Sola, met wie ik me blindelings verstond, of na een voorzet van onze Portugezen. Zo goed zou het nadien om verschillende redenen niet meer worden, maar ook voor FC Club 2 kwamen er plots donkere wolken opzetten en moesten er verscheurende keuzes gemaakt worden. Maar dat is voor het volgende hoofdstuk, na één van de meest legendarische verhalen van de après-match.

Twee spelers, laat ons ze Rik en Staf noemen, reden na een vriendschappelijke vrijdagavondmatch samen naar huis. Staf had geen rijbewijs, en toen Rik voorstelde naar Lier te rijden om nog iets te gaan drinken, knikte Staf. In plaats van af te draaien richting Lier, reed Rik verder richting Nijlen. Staf keek verbaasd, maar Rik zei. "Het gaat niet goed in mijn huwelijk en ik logeer bij mijn ouders. Ik wil vandaag nog eens de bloemetjes buiten zetten in een bar." Staf wist wat er te gebeuren stond. De staatsbaan in Nijlen stond bekend als "De Hete Steenweg", omdat er veel barretjes waren met meisjes van plezier. Bij één van deze barretjes stopte Rik, en Staf ging mee naar binnen. De sfeer was goed, en Rik bestelde champagne, maar werd iets te uitbundig.

Na een uur of twee en ettelijke champagnes later kreeg de uitsmijter het op zijn heupen en zette Rik eruit. Staf wilde mee naar buiten gaan, maar de buitenwipper hield hem tegen. "Neen, vriend, jij blijft hier. Jij moet dit feestje betalen. Tot hiertoe kost dit al 600 euro. Cash." Staf moest eens slikken, want zo veel geld had hij niet bij zich. "Dan blijf je hier tot je het geld hebt. Densoods bel je maar iemand op om het te brengen." Staf deed

wel eens vaker rare dingen, maar om nu iemand om vijf uur 's nachts op te bellen om 500 euro naar een bar te komen brengen, was zelfs hem te gortig. De tijd tikte door, de klanten bleven zitten en Staf wist dat het een verloren zaak was en dronk dan ook nog maar zijn miserie weg.

Om tien uur 's ochtends had de laatste klant de zaak verlaten en bleef Staf alleen achter met enkele vermoeide barmeiden en de buitenwipper. Die had het stilaan ook gehad met de hele situatie en stelde een deal voor. "Ik rijd je naar de dichtstbijzijnde pinautomaat en je haalt daar 600 euro. Vanaf dan zie je maar hoe je thuis geraakt. En geen kunstjes flikken." Staf kon niet anders dan instemmen, en zo werd hij halfdronken om half elf 's ochtends in een geblindeerde Mercedes naar een pinautomaat in het centrum van Nijlen gevoerd, waar hij deed wat hem bevolen was. Daarna reed de buitenwipper weg en zat Staf op vijf kilometer van huis.

Staf besloot in een café na te denken over een volgende stap, en daar zag hij toevallig een buurman zitten. Hij zei dat hij zijn bus had gemist en vroeg of hij hem naar huis kon brengen. De man knikte, ze dronken nog wat en ongeveer 24 uur nadat hij zijn huis en zijn ouders verlaten had om een voetbalmatch te gaan spelen, kwam hij terug thuis. Een ervaring rijker, 600 euro armer en doodvermoeid zagen zijn ouders hem binnen komen. Hij lulde zich eruit, en wist dat hij een verhaal had dat nog tientallen jaren zou meegaan.

52 weken carnaval

Het seizoen 2009-2010 zou het laatste worden dat we in Kessel speelden. De haat-liefdeverhouding tussen ons, die van Kessel-Statie, met die van FC Kessel, Kessel-Dorp, was op een dieptepunt beland, en we kregen tot het eind van dat seizoen de kans om een nieuw veld te zoeken. Dat was vlugger gezegd dan gedaan, want er waren niet zo heel veel beschikbare velden in de omtrek.

Op het veld liep het ook niet van een leien dakje. De Portugese connectie was tot een drietal spelers herleid en het niveau was dan ook gezakt. Onze doelman Patrick had in het begin van het seizoen een dijbeenbreuk opgelopen in een duel. Het was een verschrikkelijk moment. Ik stond aan de middenlijn toen ik hem naar een hoge voorzet zag gaan. Hij riep "los", maar één van onze spelers kon niet meer stoppen, en plantte onvrijwillig zijn knie in Patricks heup. Ik hoorde het been tot bij mij kraken. De match werd stilgelegd, en Patrick werd met een ambulance naar het ziekenhuis gebracht. Althans, dat was de bedoeling, maar dat liep even mis want de ambulance...was de weg kwijt. Maar Pat was, ook als 43-jarige, bekend als "de man van staal", en zou dat later ook nog bewijzen.

Gelukkig vonden we snel een waardige jonge vervanger. Stephane was een buurjongen van mij, die in zijn jeugdjaren een goed doelman was. Alleen was hij nogal nonchalant. Hij woonde net als ik op tien meter van het veld, en toch speelde hij het soms klaar om te laat te komen. Wat het nog straffer maakte: we speelden onze thuismatchen om 17 uur en als we dan om 16u45 gingen aanbellen bij Stephane, zei zijn moeder doodgemeedereerd: "Onze Stephane, ik denk dat die nog in zijn bed ligt, ik zal eens gaan zien." Maar als hij er was, liet hij zijn

talent blijken. Met Jens was er ook een jonge spits bijgekomen die met zijn fantastische linker het ene na het andere doelpunt maakte. Normaal zou het behoud geen probleem mogen zijn geweest, maar omdat niet iedereen even veel prioriteit aan het voetbal stelde, speelden we niet elke week met elf, zodat het tot de slotspeeldag wachten was op zekerheid.

Maar de grootste problemen stelden zich naast het veld. Omdat we naar een ander veld moesten, besliste het bestuur dat de B-ploeg zou ophouden te bestaan, want twee beschikbare velden vinden zou bijna helemaal onmogelijk worden. Bovendien was de uitbater van ons lokaal er ook niet meer zo happig op om ons te ontvangen. Dat leidde begin januari tot een uitbarsting. We vergaderden er en hij kwam zich er halfdronken mee bemoeien. Hij vond het niet kunnen dat we er de laatste drie weken niet meer geweest waren. Ik maakte hem erop attent dat er door de sneeuw drie weken niet gevoetbald was, en dat die matches ingehaald zouden worden en de spelers bijgevolg ook iets zouden komen drinken in zijn kroeg. Hij hield echter niet op, zei dat hij al genoeg geld stak in dat ploegje van niks enz. De rest van het bestuur liet alles over zich heen gaan, ik had het gehad. Ik stond recht, legde een briefje van 5 euro op tafel en zei. "Dit zijn de laatste vijf euro die je van mij te zien krijgt. Amuseer je nog, je zal me hier nooit meer zien." Ik pakte mijn jas en was weg. Misschien was het een impulsieve reactie, maar ik had al langer de indruk dat we als mensen van de Statie niet meer zo welkom waren in dat café van het Dorp. Impulsief was mijn reactie wel, maar niet ondoordacht.

Ik had inmiddels Paul, de vroegere keeper van de minvoetbalploeg, na lange tijd nog eens gezien. Hij had me gezegd dat ik bij hem iets moest komen drinken, want hij had Club 2 overgenomen. Dat klonk me als muziek in de oren: back to the roots. De uitval van de andere cafébaas was dus eigenlijk gewoon lek-

ker meegenomen; had ik direct een officiële reden om met onze ploeg terug af te spreken in Club 2, na een afwezigheid van bijna tien jaar. Zoals gezegd, bij FC Club 2 komt alles terug. Een café hadden we al, nu nog een veld. Onze voorzitter Jakke had een afspraak gemaakt met een cafébaas uit Nijlen die ook een caféploeg en een veld had, en met ons wou samenwerken.

Op voorhand was de afspraak dat onze veteranen en zijn veteranenploeg samen zouden gaan spelen op zijn veld onder onze naam, want zij waren nog maar met vijf veteranen, wij hadden er vijftien. Voor ons, de A-ploeg, zou er niets veranderen. Maar de vergadering verliep op een manier die mij niet beviel. De cafébaas begon met te vertellen dat we de twee clubkassen bijeen zouden doen, de kleuren van de ploeg zouden veranderen net als de clubnaam, en we zouden moeten gaan helpen met zijn feesten. Ik zei dat ik het zo niet begrepen had en dat het voor mij op die manier niet zou werken. De sfeer veranderde en blijkbaar was het his way or the highway.

Voor mij was de keuze niet moeilijk; ik wou niet voor het blok gezet worden door iemand die eigenlijk buiten een slecht veld niets te bieden had. Ik verliet samen met Sola de vergadering, onze voorzitter bleef zitten; blijkbaar was dit op voorhand al bedisseld. Officieus werd op die dag FC Club 2 gesplitst. De A-ploeg zou verder gaan onder FC Club 2, de veteranen stapten over naar de cafébaas. Aangezien onze voorzitter zelf ook overstapte, deed ik het enige wat ik kon doen en werd zelf voorzitter. Niet iets waar ik van gedroomd had, maar nood breekt wet. Samen met Paul ging ik op zoek naar een veld, en uiteindelijk vonden we dit in Berlaar bij FC De Weerdt. Ik was de mensen daar heel dankbaar, want veel tijd restte ons niet meer. We zouden dus kunnen blijven voetballen.

Een ander veld was aanpassen, maar vooral een ander café maakte het verschil. Waren we in Kessel-Dorp nooit echt aanvaard, in

Club 2 liep het snel als vanouds. Er zat natuurlijk ander volk, maar sommige oudgedienden hingen er toch ook nog aan de bar. Het belangrijkste verschil was de man achter de toog. Wout was een aangespoelde Nederlander uit Etten-Leur. Hoe Paul hem gevonden had, weet ik niet, maar hij paste beter bij het café dan een kerstboom bij Kerstmis. Hij zag ook direct dat een caféploeg van vijftien spelers een belangrijke meerwaarde kon zijn voor zijn café, en behandelde ons dan ook als koningen. Elke zaterdagavond was het café zo goed als van ons en de DJ speelde ons hele verlanglijstje af. Carnaval duurde 52 weken in Club 2 en Wout was de prins, want als Brabander wist hij natuurlijk ook wat feesten was.

Wout had ook alles meegemaakt: was internationaal truckchauffeur geweest en was naar alle landen gereden die je jezelf maar kon inbeelden, zelfs landen die onmogelijk met een truck te bereiken waren, zoals Japan. Je wist dat het niet kon, maar als Wout vertelde, bleef je luisteren, ook al omdat hij je dan gratis bier gaf. Hij had ook een tijd in Barcelona gewoond, was bankdirecteur geweest, was een bewakingsspecialist en getrouwd met een Marokkaanse van dertig jaar. Dat laatste konden we ons moeilijk voorstellen om verschillende redenen, tot we hem plots op de voorpagina van de krant zagen staan met een hartverscheurend verhaal over zijn gemiste geliefde die hij omwille van een administratieve vergetelheid niet meer kon zien. Gelukkig stuurde hij elke maand een som geld naar haar, zodat ze niets te kort kwam...

Maar Wout was ook de man van de geweldige ideeën. Zo organiseerde hij elk jaar met Nieuwjaarsdag een nieuwjaarsduik. Hij zette dan enkele zwembadjes buiten en liet zijn klanten daar inspringen. Achteraf kreeg iedereen dan gratis Jägermeister. De meesten lustten dat niet, maar Wout wel. Ik heb hem zo eens in zijn zwembroek in een vol café een volle fles in tien minuten

zien leegdrinken. Daarna ging hij in zijn zwembroek achter de toog staan, waarna hij wat later door zijn benen zeeg en bewusteloos naar boven werd gedragen.

Zijn meest fantastische idee was wat hij noemde "De vijfdaagse van Kessel". Op een avond die al ver gevorderd was, nam hij me in vertrouwen. "Gino, ik heb een geweldig idee. We worden miljonair. We organiseren hier een vijfdaags festijn, het geld zal niet te tellen zijn. Jullie komen helpen en we doen de winst in twee. Wat denk je ervan?" Ik wist niet wat ik ervan moest denken, of beter, ik wist het wel, maar wou het niet zeggen. Wout was een fantast, en zeker na enkele jenevers zag hij zaken die ik niet direct zag. Maar ik stemde toe, veel kon ik er niet aan verliezen, alleen tijd. Dat zou ook snel blijken.

Wouts idee was om vrijdag een loopkoers te organiseren, zaterdag een fuif, zondag een schlagermiddag (vooral daar keek hij naar uit), maandag een eetfestijn en dinsdag tenslotte een wielerskoers met gewone fietsen, afgesloten met een optreden van een Grote Vlaamse Zanger. Zelf had hij Corry Konings in gedachten, die kende hij zeer goed. Ik vond het een zeer ambitieus plan en zei hem dat ook, maar hij antwoordde met zijn typische flair: "Gino, ik heb al voor hetere vuren gestaan. Ga naar Breda, noem mijn naam en je zal zien." Dat deed ik uiteraard niet, want ik had er ook de tijd niet voor. Want samenwerken met Wout betekende vooral dat Wout achter zijn toog hing met een jenever in zijn hand, en mij vroeg hoe ver de voorbereidingen stonden. Wout zei dat hij zou zorgen voor sponsoring, dat hij reclameboekjes zou laten drukken en ronddragen, en alle artiesten zou regelen.

Een week voor de feesten bleek van dat alles niets in orde, en in allerijl kon ik zelf nog boekjes laten drukken, werden vlug-vlug enkele sponsors gevonden en sommeerde ik iedereen die ik

kende om mee boekjes rond te dragen. Tot overmaat van ramp, zei Wout, was Corry Konings ziek geworden, en of ik niet voor een andere hoofdact kon zorgen. Om het kort te houden, de vijfdaagse werd een gigantisch... succes. De loopkoers op vrijdag kende een topbezetting, omdat Wout gigantisch veel geld voorzien had voor de top-vijf. Puur economisch was dit zelfmoord, maar om uit te kunnen pakken was dit prachtig. Zaterdag had Wout een bandje kunnen regelen "voor een prikkie". Ik wou niet horen wat "een prikkie" was, maar het bandje speelde in elk geval alsof het niet veel kostte. Veel volk kwam er niet opdagen, maar degenen die er waren, dronken wel alsof hun leven ervan afhing.

Zondag werd volgens Wout de topdag. Ik had daar zo mijn twijfels over. In de voormiddag zou de harmonie een concert geven en daarna begon Wouts lang verwachte schlagermiddag met vedetten uit de omgeving, Jammer genoeg kon hij mij daar voormiddags nog geen namen van geven. Ik vroeg er niet te veel over, en zag vooral dat de harmonie het concert regelmatig stillegde voor een drankpauze. Ik dacht dat er zo wel wat geld in het bakje zou komen, tot Wout me duidelijk maakte dat de vijftig harmonieleden zolang het concert duurde, gratis dronken. Langzamerhand tekende zich een financiële Titanic af. In de namiddag zou het schlagerfestival om twee uur beginnen, maar om drie uur was er nog steeds geen schlagerzanger op komen dagen. Om half drie werden de eerste bezoekers toch al een beetje zenuwachtig, Wout bleef er zoals steeds laconiek onder, waarbij de citroenjenever zeker geen onbelangrijke rol speelde.

Om vier uur kwamen de eerste zangers eraan, maar een minuut nadat ze begonnen waren, maakte ik me al de bedenking dat ze misschien beter weggebleven waren. Het muzikale niveau was rampzalig, en ik zag ook al enkele toeschouwers de tent verlaten. Maar om één of andere mysterieuze reden bleven de meeste

bezoekers wel zitten, waarschijnlijk in de hoop op beterschap. Maandag waren er zeer veel inschrijvingen voor het eetfestijn, maar ook dat werd een financieel fiasco. Wout had blijkbaar nog een rekening te vereffenen met de leverancier, want achteraf kwam uit dat we het eten veel te duur aangekocht hadden, zodat we per ingeschreven persoon twee euro verlies leden. Ik maakte me al lang geen illusies meer over het winstgevendende van de hele onderneming, maar ik keek wel uit naar het slot op dinsdag.

Na een afwezigheid van twintig jaar was er opnieuw een volkskoers in Kessel-Statie, met aansluitend een volksbal. Wout zorgde voor de organisatie, zodat er een uur voor de start nog niets geregeld was. Vlug-vlug werden er seingevers geregeld en ook iemand die met de motor voor de renners zou rijden. Ik had er helemaal geen goed oog in, maar er stonden wel 50 renners op allerlei fietsen aan de start, en ook langs het parcours stonden er vele toeschouwers. Plots schoot Wout in actie. Hij nam de microfoon in de hand en begon als een echte stalmeester de mensen toe te spreken. Dat hij dit allemaal georganiseerd had, dat hij Kessel terug op de kaart zette, en dat dit nog maar het begin was.

De wielervedstrijd verliep zoals ik me had voorgesteld. De meeste seingevers waren helemaal niet bekwaam, en plots zag ik een tractor voor de kopgroep uitrijden. Gelukkig kon die nog net op tijd afslaan, of de gevolgen waren niet te overzien geweest. Net voor het ingaan van de laatste ronde kwam de motor die voorop reed, met een rotvaart aangesjeesd. Hij stopte voor het café, repte zich naar binnen, sloeg twee pinten achterover en vertrok net voor de koplopers eraankwamen.

De laatste honderd meter van de wedstrijd reed hij op zijn achterste wiel, een hand met helm in de lucht. Ik was blij dat er geen ongelukken gebeurd waren, en Wout liet zich alle complimenten

ten welgevallen. Op het bal kwam een bekende volkszanger uit de buurt optreden. In de jaren '70 had hij enkele nationale hits gehad; daarna was hij van het rechte pad afgeweken, maar sinds kort was hij opnieuw begonnen met optreden. Ik had verwacht dat zijn prijs niet zo hoog zou liggen, maar Wout ontnam me die illusie al snel. "Gino, ik heb wat bij de prijs moeten bij doen, anders wou hij niet komen. Maar nu treedt hij tien minuten langer op."

Mijn energie om hierop te reageren was na vijf dagen waanzin op. Wout stortte zich in het feestgedruis, en plots zag ik enkele Thaise vrouwen aan hem hangen. Vanwaar ze kwamen weet ik niet, maar de gratis drank vloeide in beken. Achteraf bleek dat Wout met de inkomsten van deze feesten vooral veel rekeningen vereffend had en "ongelofelijk maar waar Gino, we zijn net uit de schulden gekomen. Al je harde werk heeft niets opgeleverd, maar ik ga nog wel eens met jou en je ploeg eten." Dat etentje is er nooit van gekomen; wat later was Wout ook met de noorderzon verdwenen, maar ondanks alles kijk ik met plezier terug op deze vijfdaagse. Geld hebben we er niet aan overgehouden, onvergetelijke herinneringen wel. En op Wout kon je niet kwaad zijn.

Op het veld liep het dat seizoen met horten en stoten. Waren we volledig, dan konden we iedereen aan; waren we zoals meestal niet volledig, verloren we zwaar. Uiteindelijk verzekerden we het behoud, maar we hadden ook door dat we op zoek moesten naar een ander veld; we waren een te grote belasting voor De Weerdt. De redding kwam uit een onverwachte hoek. Omdat Wout stilaan een begrip werd in Kessel-Statie, kwamen er ook jongere mensen op zaterdag iets drinken. Eén van hen was Smetje, hij speelde bij de aartsvijand, Vera Boys. Toen hij hoorde van onze problemen, stelde hij voor om op hun veld te gaan spelen. Ik bekeek hem sceptisch, maar hij zegde toe een goed woordje te doen.

Zo werd ik uitgenodigd in een Nijlens café om met het bestuur van Vera Boys te gaan praten. Toen ik binnenkwam was de sfeer ijzig. De voorzitter stelde kort de stand van zaken voor, duidelijk niet van plan veel tijd aan ons te verspillen; het was meer op vraag van Smetje dat ze mij uitgenodigd hadden. Tot hij vroeg hoeveel procent van de inkomsten van de kantine wij wensten. Ik gaf het magische antwoord. "Wij willen niks, wij willen alleen een veld om op te voetballen, en wij willen daar voor betalen." Plots zag ik alle hoofden omhoog gaan. Ik zag de rekenmachines in hun hoofden gaan, dit was een unieke kans. Betalen voor het veld, plus inkomsten van vijftien extra matches en supporters die vroeger aanwezig kunnen zijn. De sfeer veranderde, en er werd nu wat gelachen. Een week later kreeg ik de bevestiging dat we op het veld van de aartsvijand konden spelen.

Het was de beste beslissing van de laatste jaren. Het veld lag er als een biljart bij, en we waren versterkt. Bovendien speelden we nu steeds voor veel toeschouwers, want de vaste Vera-supporters kwamen gewoon een uurtje eerder zodat ze ons ook zagen spelen, en het laatste half uur keken ook de twee ploegen die na ons moesten. We kregen er ook een echte derby bij, tegen Vera Boys, die in onze reeks speelden. De eerste match speelden we ze weg en wonnen met 3-0, de terugmatch zou om een andere reden onvergetelijk worden voor mij. Enkele weken voor die terugmatch speelden we één van de meest heroïsche matches ooit.

We moesten naar Heffers, maar door omstandigheden waren we maar met negen spelers. Na lang twijfelen werd er besloten toch maar te vertrekken. Na de opwarming kwam de kapitein naar mij en zei: "Misschien is het beter dat we maar twee keer 35 minuten spelen. Na de match krijgen we friet van de supporters voor onze goede reeks, en dan kunnen we daar vlugger aan

beginnen." Ik kreeg een elektrische schok. Ik werd behandeld als een kleuter. Dit zou niet zonder gevolgen blijven. "Bedankt voor het aanbod, maar we spelen liever twee keer 45 zoals normaal." De kapitein haalde zijn schouders op.

Ik vertelde het aan mijn ploegmaten. Iedereen reageerde hetzelfde: "Over ons lijkt." Het ongeloofelijke gebeurde. We verdedigden met zeven, Sola stond ervoor, en ik alleen vooraan. Af en toe kwam er een flank mee en Heffers begreep er niets van. Na een half uur stonden we 0-3 voor. De thuissupporters begonnen hun spelers af te kraken. In de rust pompten we elkaar moed in; we moesten nog even stand houden, dan was de zege binnen. De tweede helft was pas begonnen of de libero tastte na een verre uittrap mis, en onze middenvelder maakte de 0-4. Ik kon het toch niet laten om na zeventig minuten naar de kapitein van de thuisploeg te gaan. "Best dat hij nu affluit zeker, dat wou jij toch, niet?" Uiteindelijk werd het 2-4, en na de match zagen we hoe de beloofde frieten allemaal in de vuilnisbak werden gekiept.

Twee weken later was het de return tegen de Vera Boys. We kwamen al snel 0-2 voor, maar de tweede helft werden we weggedrukt. Het werd 1-2, en bij een tegenaanval zette ik een tackle in. Ik kwam iets te laat en de tegenstander viel op mijn been. Ik voelde direct dat het serieus was, maar de scheidsrechter dacht dat ik komedie speelde en gaf me geel voor de fout. Ondertussen schreeuwde ik het uit van de pijn. Maar we hadden geen invallers meer en ik deed de match uit, al weet ik nog altijd niet hoe. Na een bezoekje in het ziekenhuis bleken mijn kruisband en twee meniscussen gescheurd. Dat sloeg in als een bom. Het betekende twee operaties en een revalidatie van een jaar, en dat als 38-jarige. Zou ik ooit nog weer kunnen voetballen?

Ik besloot het volgende seizoen me dan maar volledig toe te leggen op een rol als trainer. Het deed me pijn aan het hart, want

het was de eerste keer sinds ik zes jaar was dat ik een jaar niet zou kunnen voetballen. Ik beleefde nu ook alles anders; ik reageerde meer als een twaalfde speler dan als een analyserende coach. Dit maakte me wel duidelijk dat ik nog lang niet klaar was om te stoppen met voetballen. Ik zou er dan ook alles aan doen om terug te komen. Dat seizoen waren er enkele nieuwkomers bijgekomen. Eén ervan wou eens een testmatch komen spelen en pakte voor de match uit dat hij al heel wat bereikt had in het voetbal en nu bij ons wilde komen afbouwen. Na een half uur had ik genoeg gezien. De goede man had geen enkele fatsoenlijke pass gegeven, en was erin geslaagd in die korte tijdspanne twee eigen doelpunten te scoren. Zijn lied was snel uitgezongen.

Een ander verhaal was dat van Danilo. Hij was een Colombiaanse gaststudent uit de buurt van het beruchte Medellin. Paul kende hem op de één of andere manier, en hij logeerde in het café. Dat was niet de beste omgeving voor hem, want zaterdagmiddag kon hij niet altijd uit zijn bed komen, omdat hij zich iets te fel inleefde in zijn habitat. Ook zijn eetgewoontes waren niet optimaal. Op een keertje reed hij met mij mee naar een wedstrijd. Hij zei dat hij een goede sportmaaltijd had verorberd. Ik keek hem verbaasd aan. "Eén kilogram spaghetti bolognese, Gino". Ik keek hem nog verbaasder aan. Na de opwarming zag ik wat een kilogram spaghtetti bolognese met een maag kan doen. Zelden heb ik iemand zo overtuigend zijn maaginhoud op een grasveld zien storten.

Maar Danilo was bovenal een grappige kerel met indrukwekkende verhalen uit zijn jeugd. Dat hij van dichtbij bende-oorlogen had meegemaakt, meermaals schietpartijen had gezien en zelf ook geen lieverdje was geweest, uit noodzaak. Danilo was één meter vijfenzestig, en had altijd een glimlach op zijn gezicht; ik kon me hem moeilijk voorstellen als iemand

die geweld in zich droeg. Op een keer moesten we een match gaan spelen in Mechelen tegen een ploeg van een Marokkaans jeugdhuis. Op zich allemaal goede voetballers, maar sommigen hadden een kort lontje. De match verliep heel sportief, en een kwartier voor tijd stond het nog gelijk en was het tijd om Danilo in te brengen. Hij spurte naar zijn plaats en wat later was er een duel in het strafschoopgebied, waarbij één van onze spelers neerging. De scheidsrechter floot geen strafschoop; onze speler reageerde, en plots stonden er enkele tegenstanders rond hem die hem allerlei onfraais toeschreeuwden.

Uit het niets kwam er ook een fan het veld opgelopen. De begeleider van het team wilde hem nog tegenhouden, maar hij was hem te snel af. De toeschouwer liep naar de plaats van onrust en wilde de boel nog wat oppoken. De meeste van onze spelers bleven op een veilige afstand staan, niet goed wetend wat ze moesten doen. Plots zag ik een donkerharige speler van een meter vijfenzestig zich op een drafje begeven naar de cirkel van tegenstanders waardoor onze speler werd ingesloten. Hij ontzette hem en ging zelf in het midden staan.

“Wie komt eerst?”, hoorde ik hem zeggen. Ik dacht dat hij helemaal gek geworden was. “Kom, elk om de beurt. Wie eerst?” Geen enkele van de zes tegenstanders zag het blijkbaar zitten om de strijd aan te gaan met een kleine Colombiaan. Hij schudde zijn hoofd, verliet de kring en ging terug naar zijn plek, waarna de scheidsrechter de match hervatte alsof er niets was gebeurd. Na de wedstrijd vroeg ik Danilo of hij geen angst had gehad. Hij keek me aan. “Meen je dit nu, Gino? Schrik, van zes van die mannekes? Ik heb bende-oorlogen in Medellin meegeemaakt; dan heb je van niks nog schrik.”

Jammer genoeg werd Danilo's studentervisum niet verlengd; hij sprak wel goed Nederlands, maar blonk niet uit in studie-ij-

ver, en moest hij terug naar Colombia. De laatste foto die ik van hem zag was in de Colombiaanse brousse, in een camouflagepak met een automatisch geweer in zijn handen. De wegen van Club 2-spelers leidden naar de vreemdste plekken...

was an interest in being near the beach. The location for the house was in the 19th century, in a small village. The house was built in 1890 and was a small, simple house. The house was built in a small, simple house. The house was built in a small, simple house.

Scoren op assist van Wamberto

Ik had me voorgenomen om bij FC Club 2 te voetballen tot mijn veertigste, maar toen ik mijn kruisbandblessure opliep, veranderde ik van gedachte. Ten eerste had ik recht op een extra seizoen door dit verloren jaar, en bovendien zag ik ook in dat ik het voetbal moeilijk zou kunnen missen. Niet dat ik me nog tot grootse prestaties in staat zag, maar ik had wel ervaring genoeg om nog van waarde te zijn in onze ploeg. Doelpunten maken zou ik ook altijd wel blijven doen, wat ook bleek toen ik bij de eerste match na mijn blessure al direct scoorde. Wat ik niet kon vermoeden, was dat mijn strafste voetbalmomenten pas zouden komen na mijn veertigste verjaardag. Daarover gaat dit hoofdstuk: hoe zelfs op gezegende voetballeeftijd nog jongensdromen kunnen uitkomen, en hoe je daar dan ook als een kleine jongen plezier aan beleeft.

Toen ik hem zag binnenkomen, twijfelde ik eerst of hij het wel was. Maar hij kwam dichterbij en het was overduidelijk, dit was hem: Wamberto de Sousa Campos, de kleine Braziliaan die midden jaren '90 als tiener de sensatie was bij het kleine en spectaculaire Seraing. Later speelde hij nog bij Standard en bij Ajax, aan onder andere de zijde van Zlatan Ibrahimovic, die hem in zijn biografie nog alle lof toezwaaide voor zijn spel en aangename persoonlijkheid. Wat kwam Wamberto in godsnaam doen op het gemeentehuis van Nijlen, waar ik werkte? In zijn Braziliaans-Nederlands legde hij uit dat hij hier kwam wonen, omdat zijn profcarrière erop zat, zijn zonen bij Beerschot en Standard speelden, en hij ze van hieruit makkelijk kon volgen. Hij was enorm vriendelijk en wenste iedereen nog een goeden-dag. Enkele dagen later kreeg ik het bericht dat Wamberto in de buurt ging spelen bij FC Heikant, toen een tweedeprovincialer.

Omdat ik voor de krant deze club als correspondent volgde, zou ik dus nog meer in contact komen met Wamberto.

Wamberto bleek ook op 37-jarige leeftijd nog steeds een gesel voor de verdedigingen met zijn snelheid, techniek en "torinstinct". Ik interviewde hem regelmatig, en kon nogmaals vaststellen dat hij een zeer aangename persoon was, voor wie zijn familie heilig is. Omdat ik hem soms ook op het gemeentehuis verder hielp met allerlei papieren, leerden we elkaar beter kennen. Ik had hem terloops ook gemeld dat ik speelde bij een caféploegje en hij was - dacht ik - gewoon beleefd toen hij daar wat vragen over stelde. Tot ik op een middag een telefoontje kreeg. Ik keek op mijn scherm en zag dat het Wamberto was. "Hey Gino, ik zou met mijn zonen wat willen trainen. Jij speelt toch bij een ploegje met een veld in Nijlen?" Ik dacht bliksemsnel na en antwoordde. "Inderdaad Wamberto. Rijd naar dat adres, ik kom naar daar en dan zal ik je verder begeleiden."

Eigenlijk had ik een ander plannetje. Ik zou tot daar rijden en proberen mee te trainen met de Wamberto-familie. Toen ik er aankwam, zag ik een jeep staan, en Wamberto met zijn zonen Wanderson (toen actief bij eersteklasser Lierse), Danilo (speler van Metallurg Donetsk) en Wambertinho (actief bij derdeklasser Turnhout). Ze zagen me komen en begroetten me uitbundig. Ik besloot het erop te wagen. "Wamberto, ik heb mijn voetbalschoenen ook bij me, mag ik een balletje meetrappen?" "Geen probleem, Gino, doe maar mee." Zelden was ik zo zenuwachtig om op een veldje op een vrijdagmiddag wat balletjes te trappen. Hoewel, balletjes trappen? Het niveau lag zeer hoog bij het hooghouden van de ballen en het afwerken op de kleine doelen.

Ik moet echter toch een goede indruk nagelaten hebben bij Wamberto, want nadat de training erop zat, kwam hij naar me toe. "Gino, ik heb een ploegje met allemaal Braziliaanse ex-spelers.

Sommigen hebben in eerste klasse gespeeld, anderen in tweede, en we zoeken altijd tegenstanders om vriendschappelijk tegen te spelen. Je kan wel tegen een balletje trappen. Zou jij met je ploegje het tegen ons willen opnemen?" Ik wist niet wat ik hoorde. Uiteraard wilde ik dat, maar zouden we niet belachelijk gemaakt worden? Het was alsof Wamberto mijn gedachten kon lezen. "Je moet geen schrik hebben, conditioneel zijn we niet zo sterk, dus het zou wel eens spannend kunnen worden." Dat het spannend zou worden geloofde ik niet, maar ik stemde in. Toen ik het voorstel voorlegde aan de rest van de ploeg, waren die zoals verwacht laaiend enthousiast.

Zo stonden we op een kille oktobermiddag op ons veld met open mond en ogen te kijken naar de opwarming van de Braziliaanse veteranen. Hoewel veteranen, er liepen ook een tweetal twintigers tussen, en de namen van de anderen maakten al op voorhand geweldig veel indruk op ons. Uiteraard was Wamberto er zelf bij, maar ook zijn ex-ploegmaten bij Seraing Isaïas en Edmilson, vader van een van de grootste talenten van destijds Standard, Junior Edmilson. Ook Da Silva, die destijds met Waregem AC Milaan nog uit de UEFA-Cup kegelde, was van de partij. Wamberto noemde nog enkele spelers bij naam, die zonder uitzondering prof waren geweest, en de twee jongelingen waren testspelers die rechtstreeks uit Brazilië waren overgevlogen om te proberen een contract te versieren in België. Ze deden tegen ons mee bij wijze van training.

De match verliep zoals verwacht, we raakten amper een bal, maar konden wel scoren. Het was vooral genieten van de hoogstandjes die de 40- en zelfs 50-plussers nog op de mat legden. Het hoogtepunt was voor de tester die bij het begin van de tweede helft vanuit stand de bal van bij de aftrap in de winkelhaak kegelde. Nooit gezien. Uiteindelijk werd het 10-1, maar iedereen bij ons was trots om tegen zulke spelers te hebben mogen voetballen.

Ik dacht dat ik het mooiste al had meegemaakt, maar Wamberto zou er nog een serieuze schep bovenop doen.

Na de match kwam hij naar mij en vroeg of we het plezant hadden gevonden. Ik knikte bevestigend. "Nou wij ook", zei Wamberto. "De jongens willen nog wel eens tegen jullie spelen; het was een aangename match. Zelf vond ik het ook leuk. Ik wou eens iets vragen. Zou ik bij jullie mogen komen voetballen? Af en toe wil ik nog wel eens een wedstrijdje spelen, en jullie hebben een toffe groep." Ik stond versteld. Wamberto die aan mij vroeg of hij bij ons mocht komen spelen. Had ooit iemand dit tegen mij gezegd, ik zou in lachen uitgebarsten zijn, maar het was wel echt gebeurd. Ik knikte nogmaals bevestigend, maar was te overdonderd om iets zinnigs te zeggen. "Nou, bedankt, breng het inschrijvingsformulier maar langs", besloot Wamberto.

Dat deed ik uiteraard zo snel mogelijk. Mijn ploeggenoten lachten toen ik het hen vertelde; ze dachten dat Wamberto dit gewoon uit beleefdheid gedaan had. Niemand verwachtte dat hij ooit echt zou meedoen, behalve ik. Ik kende Wamberto als een betrouwbare man en hij zou zeker woord houden. Ook de spelers van Vera Boys vroegen iedere keer lachend of Wamberto al had meegedaan, zij geloofden er ook duidelijk niet in. Op een druilerige zaterdag in februari belde Wamberto me echter op met de vraag waar we speelden, want hij kon meedoen.

Ik besloot niemand iets te zeggen, zodat de verrassing groter zou zijn, maar onderweg naar het veld kreeg ik een telefoontje van Wamberto dat hij het niet ging halen. De reden was tragisch. Een Braziliaanse ploegmaat van Danilo was verongelukt, en hij was met zijn zoon aan het bellen om hem te steunen. Hij zou nooit op tijd kunnen zijn en had ook niet veel zin meer om te spelen. Ik zei dat ik het begreep. Net die match waren we

met te weinig spelers en bij de rust gaven we er de brui aan, het was op. Juist op dat moment kwam Wamberto eraan. Hij had besloten toch maar verder te rijden om ons te versterken. Wamberto's komst naar Club 2 leek wel verdoemd. Toen ik hem uitlegde dat we gestopt waren, omdat we met te weinig waren, was zijn reactie geweldig. "Nu ik dit weet, ga ik volgende week zeker meespelen."

Een week later moesten we spelen in Bonheiden. Het was Valentijnsdag, en een deel van de spelers had een uitstap met hun vriendin verkozen boven een match met FC Club 2. Voor de aftrap telde ik zeven spelers; was het de moeite om te beginnen? Wamberto was er een kwartier voor de aftrap nog niet; ik verwachtte hem ook niet meer en hoopte ook dat hij niet zou komen opdagen, want hij moest dit debacle niet meemaken.

Net toen we de beslissing hadden genomen om niet te spelen, ging de deur van de kleedkamer open. "Sorry jongens dat ik zo laat ben. Ik was verkeerd gereden en vond geen parking. Trouwens, ik ben Wamberto." Zes monden vielen open en ik wist niet goed wat gedaan. "Wamberto, we zijn maar met acht en..." ik kon mijn zin niet afmaken. "Nou Gino, dat is toch geen probleem. Dan lopen we allemaal wat harder, komt wel in orde. Kom, laat ons voortmaken, we hebben niet veel tijd meer." Ik zag de monden nog verder openvallen, en tegelijk zag ik ook dat iedereen hetzelfde dacht. We gaan onze huid duur verkopen met deze kleine Braziliaan erbij. Wamberto had alleen al door zijn aanwezigheid alle speler twintig procent meer doorzettingsvermogen gegeven. Als hij er al geen graten in zag om met acht gaan te spelen, wie waren wij dan om de moed op te geven?

De eerst helft was het onwaarschijnlijkste dat ik ooit gezien heb. Wamberto nam de hele ploeg op sleeptouw, de tegenstander die

gedacht had dat het een koud kunstje werd tegen acht man, wist niet wat hen overkwam. Wamberto dirigeerde, dribbelde, spurtte en nam met enkele afstandschoten de doelman onder vuur. Elke speler wilde zich bewijzen, en met acht spelers gaven we niks weg. Bij de rust stond het 0-0. "Nou dat ging lekker", zei Wamberto. Bij enkele ploegmaten was de tank al bijna leeg, dus ik had wel wat schrik voor de tweede helft.

Na een kwartier kregen we de 1-0 binnen, wat later de 2-0. Ik vreesde dat de veer ging breken, en Wamberto had het ook gezien. "Gino, ik word een beetje moe (wat niet abnormaal was; hij had al een uur voor drie gespeeld en geschitterd). Ik ga libero spelen, jij gaat naar voren en elke bal trap ik diep naar jou. Probeer hem bij je te houden of door te koppen. Dat gaat wel lukken." De kleinste man op het veld ging dus libero spelen. En hoe! Hij tackelde als een gek, ging kopduels aan en verstuurde ook geweldige dieptepasses.

Op één van die passes kwam de bal op de rechterflank; er vertrok een voorzet en ik devieerde de bal. Ik dacht dat hij erin ging, maar hij ketste tegen de paal. De bal kwam terug naar mij. Met een laatste krachtsinspanning wierp ik me naar voren en kopte. Ik hoorde gejuich, de bal zat. Ik had gescoord met Wamberto als ploegmaat. Ik hoorde hem roepen. "Kom op Gino, we hebben nog tien minuten. Pak de bal." Ik deed wat hij vroeg. De tegenstander wist niet wat er gebeurde. Zouden ze nu echt nog een 2-0 voorsprong uit handen gaan geven tegen acht doodvermoeide spelers? De angst was in hun ogen te lezen. Zo ver kwam het uiteindelijk niet, want bij een counter scoorden ze de 3-1.

Na afloop kregen we een welgemeend "Sterk gespeeld" te horen van de tegenstander en ook Wamberto was tevreden. "Nou dat was een leuke match. Jammer dat we het net niet gehaald

hebben. Tot volgende week jongens.” En weg was hij . We zaten verbluft in de kleedkamer, en wisten dat we net een historische match hadden gespeeld.

De week erna belde Wamberto me om te zeggen dat hij niet kon, maar de match erna zou hij er zeker bij zijn. Toen ik tegen de ploegmaten zei dat Wamberto niet kon, zag ik een deel lachen: de spelers die er de week voordien niet bij waren geweest. Ze wisten nog altijd niet wat ze gemist hadden. Ook de spelers en supporters van Vera Boys lachten toen ze zagen dat Wamberto er niet bij was. “Vorige week was tegengevallen zeker. Ach, geef het toch op, die komt immers niet spelen, die interesseert zich niet in dat cafévoetbal.” Ik reageerde niet, ik wist dat ze allemaal nog eens stomverbaasd zouden staan kijken.

Een week later moesten we tegen de leider, een Marokkaanse ploeg met allemaal heel technische spelers. In de heenronde waren we er als enige ploeg in geslaagd hen te kloppen; ze zouden zeker op revanche belust zijn. Deze keer was Wamberto er wel bij. Langs de kant waren de Vera-sympatisanten al iets stiller nu ze hem in ons geel-blauwe tenue zagen verschijnen. Toch bleef de kritiek. “Echt messcherp ziet die er toch niet uit, benieuwd of die nog kan lopen.” De eerste helft werd Wamberto op alle manieren gekortwiekt. Hij werd aan zijn trui getrokken, neergehaald, omver geduwd; het werd hem onmogelijk gemaakt om te voetballen, en de scheidsrechter liet het begaan. Een keer kon hij zich toch losrukken en scoorde met links de 1-0. Maar de leider liet ook zien waarom ze eerste stonden, en bij de rust was het 1-2.

De Verasupporters riepen me spottend toe: “Wamberto is precies ook geweldig in vorm. Nog geen bal fatsoenlijk geraakt buiten dat doelpunt, mooie transfer.” Zelf was Wamberto ook niet tevreden over zijn optreden. “Die scheids maakt het me

onmogelijk. Maar we mogen de moed niet opgeven. Fysiek lijken ze me niet super sterk, en wij wel, dat hebben we vorige keer bewezen. Ik denk dat er in het slot van de match nog iets mogelijk is."

De tweede helft verliep zoals de eerste. Wamberto werd gedwarsboomd en wij werden bij momenten weggetikt. Twintig minuten voor tijd maakte de tegenstander de 1-4. De match was gespeeld. Ik pakte de bal om af te trappen samen met Wamberto. Hij zag dat ik er niet meer in geloofde. "Nou Gino, we pakken hen nog. Ze beginnen arrogant te spelen, en sommigen zitten erdoor. Ik ga helemaal vooraan staan en geef me elke bal maar. Je zal wel zien." Ik bewonderde het enthousiasme van Wamberto, maar dacht dat hij toch wel wat naïef was. Maar dan begon hij aan iets wat ik nog nooit gezien had. Wat hij in Bonheiden had laten zien was klein bier vergeleken met dit. Misschien had hij ook het spottende commentaar gehoord langs de kant, was hij in zijn eer gekrenkt door het arrogante spel van de tegenstander en de laksheid van de scheidsrechter, ofwel was het gewoon het genie dat kwam bovendrijven, maar hij bezorgde me de mooiste twintig minuten voetbal uit mijn leven.

Wamberto kreeg zoals gevraagd elke bal, en na een dubbelpass met Nelson besloot die laatste op de paal. Wamberto echter was goed gevolgd en scoorde de 2-4. Voor de leider was er met nog tien minuten te spelen geen vuiltje aan de lucht; ze bleven uitpakken met hakjes en bruggetjes. Op een dieptepass trok Wamberto alles uit zijn lichaam, was eerder op de bal dan de laatste verdediger en lobde de doelman van op dertig meter: 3-4, en nog een vijftal minuten te spelen. Bij de tegenstander sloeg de vermoeidheid toe, en Wamberto leek met de minuut jonger te worden.

In de slotminuut kwam hij de bal in het eigen strafschoopgebied ophalen. Hij passeerde een eerste tegenstander, een tweede, een

derde, een vierde, een vijfde, een zesde, een zevende en kwam dan alleen voor de doelman, en net voor hij wou afwerken werd hij neergehaald. De toeschouwers naast het veld, de spelers op het veld, de scheidsrechter, iedereen stond nog verbluft te verwerken wat ze net gezien hadden, de 'Solo van de Eeuw' in het cafévoetbal. Tot plots de scheidsrechter terug bij zinnen kwam, en floot en naar de stip wees. Strafschop in de laatste minuut.

Wamberto kwam naar me toe en zei: "Kies maar wie de strafschop neemt." Bartje bood zich aan en trapte de 4-4 binnen, en wat later was de match gedaan. Iedereen naast het veld keek nu vol bewondering naar de kleine Braziliaan die zelf breed lachend van het veld ging. In de kleedkamer hield hij een kleine speech. "Goed gespeeld jongens. We hebben laten zien dat we een groot hart hebben en kunnen voetballen. We verdienen ook niet om te verliezen. Proficiat." Mooie woorden, hoewel iedereen beseftte dat Wamberto en hij alleen ervoor gezorgd had dat we dit resultaat behaald hadden. Ik moest hem nog één ding vragen. "Wamberto, waarom nam je die strafschop niet zelf?" "Gino, ik had er al drie gescoord. Ik wou het graag iemand anders gunnen, dan kijkt die ook met plezier terug op de match."

Wamberto zou ook de week erna meespelen. Het was een verre verplaatsing en we waren opnieuw maar net met genoeg. Wamberto was er nog niet, maar toen we al op het veld stonden, kwam hij eraan gereden. "Sorry jongens, verkeerd adres ingetikt op de gps. Maar ik ben direct klaar." Bij de tegenstander zag ik enkele spelers Wamberto nawijzen. Ze kwamen me vragen wie dat was en toen ik "Wamberto" antwoordde, haalden ze hun schouders op. "Hoe oud is die? 40 al. Oké."

Het schouderophalen verging hen snel toen Wamberto na een vijftal minuten al drie man gepasseerd had op snelheid en de vierde hem torpedeerde. Zuiver rood, maar er volgde zelfs geen

geel. Maar Wambi had er zin in, en na weer een solo scoorde hij de 0-1. Wat later soleerde hij opnieuw, en na wat gekegel kwam de bal bij Raf die de 1-2 scoorde. Het was echt een genot om met deze Wamberto samen te spelen. Bij de rust stond het 2-2 en we waren de betere ploeg, maar Raf moest voor zijn werk weg, waardoor we met tien vielen. Niemand zeurde hierover, want we hadden Wamberto. Opnieuw maakte hij zijn faam waar.

De 2-3 was een waar kunststukje. Tussen drie man plukte hij een hoge bal acrobatisch uit de lucht, draaide zich houdingsgewijs tussen de tegenstanders uit, en scoorde. Een minuut later spurtte hij alles en iedereen voorbij en maakte de 2-4. Het werd een waar spektakelstuk, want de thuisploeg kwam terug tot 4-4.

Daarna kwam hét moment! Na een vloeiende actie kreeg ik de bal. Ik gaf hem met een hakje aan Wamberto. Die hield drie man aan de praat, legde af naar mij en ik scoorde de 4-5. Ik had gescoorde op assist van Wamberto, en kwam zo in een mooi rijtje te staan met onder andere Zlatan Ibrahimovic. Uiteindelijk zouden we met 7-5 verliezen; de man minder had zich laten voelen.

Deze derde match was ook de laatste match van Wamberto bij FC Club 2, maar dat wisten we toen nog niet. In elk geval hadden we ons ondanks de nederlaag weer geweldig geamuseerd, niet in het minste Wamberto, die opnieuw goed was voor drie doelpunten. "Jammer dat Raf bij de rust weg moest, anders hadden we zeker gewonnen. Maar goed gespeeld jongens, het was leuk." Dat waren de laatste woorden van Wamberto bij FC Club 2. Enkele dagen later kwam hij bij mij op het werk om papieren in orde te brengen. "Nou Gino, toch wel jammer van zaterdag. Als Raf niet weg moest hadden we zeker gewonnen, we waren gewoon beter, het liep echt goed." En hij begon met een korte analyse van de match en waar het uiteindelijk misgelopen was.

Hij had slechts drie matches gespeeld, maar het waren onvergetelijke matches, hoewel we geen enkele van deze drie gewonnen hadden. Zelf was hij goed geweest voor zes doelpunten, een assist en een uitgelokte strafschop; zijn persoonlijke statistieken waren dus schitterend. Maar daar gaat het in cafévoetbal natuurlijk niet om. Wamberto had laten zien dat echt voetbalplezier gratis is, want bij ons verdiende hij geen euro; hij heeft ook nooit over geld gesproken. Hij liet zien dat, wat je ook ooit bereikt hebt, en hoe rot de business ook kan zijn, het spel mooi blijft. Zelfs als 40-jarige vedette genoot hij ervan om in een caféploeg zichzelf helemaal te geven, iedereen aan te moedigen en te tonen dat je de moed nooit mag opgeven. Niemand had verwacht dat Wamberto ooit bij ons zou spelen, en zeker niemand had verwacht dat hij in die drie matches die hij zou meevoetballen met zo'n hart zou spelen. Sommigen hebben niet veel matches nodig om een clublegende te worden.

De volgende seizoenen had ik nog regelmatig contact met Wamberto, maar doordat hij zich meer met de carrière van zijn zonen ging bezighouden, zat hij veel in het buitenland en had hij minder tijd om zelf te voetballen. Wel vroeg hij elke keer wat we gedaan hadden en hoe het ging met FC Club 2. Het strafste van alles was dat hij ook de namen en de posities van de meeste spelers nog kende. Hij vroeg ook nog eens om tegen een Braziliaanse selectie te spelen, wat ook gebeurde op een bloedhete zomermiddag. Soms kwam ik hem ook gewoon tegen op straat of bij een match van Lierse, waar zijn zoon Wanderson toen speelde.

Op een keer zag ik hem in het Liersestadion tijdens de rust. Hij wenkte me naar beneden en begroette me hartelijk. Ik zag iemand naast hem zitten en herkende hem. Het was Theo Jansen, de ultieme Nederlandse cultvoetballer. Wamberto stelde me aan hem voor met de woorden: "Gino, een ex-ploegmaat van mij."

Ik zag Jansen denken, maar hij kon me niet thuisbrengen. Waarschijnlijk dacht hij dat ik een ex-profvoetballer was, en in die wijsheid heb ik hem maar gelaten het kwartier dat we samen zaten te praten. Enkele jaren later zou Wamberto op een speciale manier nog eens laten blijken dat hij onze club echt een warm hart toedroeg. Maar een eigen hoofdstuk in mijn boek heeft hij sowieso verdiend.

Het afscheid

De drie matches die ik samen speelde met Wamberto en waarin ik twee keer scoorde, waarvan één op assist van de Braziliaanse tovenaars himself, zouden het hoogtepunt zijn van mijn cafévoetbalcarrière. Niet dat ik die matches op mijn beste niveau ooit speelde, op 41-jarige leeftijd zou dat ook potsierlijk zijn. Maar het was wel onwaarschijnlijk dat ik ooit weer met een ex-Ajacied die een bekerfinale beslist had, samen in een ploeg zou spelen. Dat het daarna alleen maar bergaf ging, is dan ook de normaalste zaak van de wereld. Het had alleen niet zo snel hoeven gaan als dat gebeurde.

Tijdens de voorbereiding op het post-Wambertoseizoen waren er enkele nieuwe jonge spelers bij de ploeg gekomen, en ik had er zin in om aan mijn drieëntwintigste seizoen te beginnen. Maar in de vierde match sloeg het noodlot toe. Bij de opwarming voelde ik niks, maar toen ik voor de toss naar de scheidsrechter liep, haperde mijn knie. Ik bekeek ze eens goed en zag dat ze dubbel zo dik was als normaal. Ik besloot niet te starten en de match te beleven vanaf de zijlijn. De conclusie van de dokter was: gescheurde mediale band. Zijn uitleg was tegelijk bemoedigend en ontgoochelend. De mediale band zou vanzelf weer aangroeien, maar dat duurde minstens vier maanden. En in die tussentijd moest ik zoveel mogelijk rusten. Zou dit dan toch het einde zijn van 35 jaar voetballen? Het leek erop want elke keer dat ik, tegen de richtlijnen van de dokter in, tegen een balletje trapte, leek het of mijn knie ontplofte.

Die vier maanden kon ik maar beter respecteren en dan was het nog afwachten of het zou lukken. In de tussentijd probeerde ik me dan maar nuttig te maken als coach langs de zijlijn. Dat

bleek nog niet zo eenvoudig. Bij momenten leek ik meer op Diego Simeone dan me lief was. Het was vooral het feit dat ik zelf niet op het veld stond om zaken recht te zetten die ik fout zag gaan dat me frustreerde. Niet dat ik niet besepte dat ik waarschijnlijk dezelfde fouten zou maken als de speler in kwestie, maar de energie in mij was nog te veel die van een speler in plaats van een trainer. Ik vrees dat dit altijd zo zal blijven.

Gelukkig deed onze vernieuwde ploeg het niet zo slecht. Soms genoot ik van het jonge geweld; spelers die soms 25 jaar jonger waren dan ikzelf. Met de vaders van sommigen had ik in het begin van mijn FC Club 2-carrière nog samen gespeeld, de cirkel was dus bijna rond. Wat de jongeren soms misten aan ervaring en inzicht, maakten ze ruimschoots goed door hun snelheid en enthousiasme. Het mooiste voorbeeld daarvan beleefde ik op het veld van FC Goelen, de club die al jaren de term "liefhebbers"-voetbal een donker kantje gaf door zijn spelers te betalen. Soms begonnen ze ook gewoon opnieuw in de laagste reeks, zodat ze elke week met monsterscores konden uitpakken. Ze wekten niet veel sympathie op bij andere clubs, en sommige ploegen gaven ook gewoon forfait omdat ze zichzelf de verandering wilden besparen. Die dag in november liet FC Club 2 echter zien waar echt liefhebbersvoetbal voor staat.

De match begon nochtans niet zo geweldig. Goelen speelde weer met enkele spelers die in het liefhebbersvoetbal niets te zoeken hadden, en tikte, de bal van voet tot voet. Na een kwartier stond het al 2-0 en leek een zware afstraffing in de maak. Gelukkig begonnen enkele thuisspelers zich te sparen voor hun andere – betaalde – match op zondag, zodat onze jeugd een beetje in de match kwam. Toen spits Jens alleen door was en gepakt werd door de laatste verdediger, volgde geen terechte rode kaart, maar een gele, want ook de scheidsrechters waren vaak onder de indruk van de gekke afgevaardigde van de thuisploeg,

die schold op alles en iedereen. Maar Club 2 voelde zich gepakt, en een gewond dier wordt gevaarlijk. Dat bleek nog niet direct want na twee afstandschoten stond het al snel 4-0. De ruststand was 5-1.

Toen ik tijdens de pauze naar de kleedkamer ging, vreesde ik een helemaal ontredde ploeg aan te treffen, maar het tegendeel was waar. Het schuim stond op de lippen bij onze jongeren; ze voelden zich zwaar benadeeld. Ik hamerde erop dat ze hun troeven, snelheid en enthousiasme, moesten uitspelen, want op het einde van de eerste helft was gebleken dat snelheid niet de troef was van de thuisploeg. Ik wist niet wat ik ervan moest denken, maar wat ze lieten zien overtrof mijn stoutste verwachtingen. De hautaine thuisploeg dacht dat de schaapjes op het droge waren, maar ze werden op alle gebieden afgetroefd door FC Club 2. Elk duel werd beenhard aangegaan, en sommige thuispelers namen liever het risico om geblesseerd te geraken. De gekke afgevaardigde had in de herfstkou verkozen om in de kantine te blijven zitten; de buit was immers toch al binnen. Dacht hij. Na een strafschop, een mooie tegenaanval en bliksemsnelle counter, stond het een kwartier voor tijd 5-4. Plots kwam de gekke afgevaardigde opnieuw naar buiten. Hij was buiten zinnen, en dat werd door ons nog wat aangewakkerd: "Misschien nog een extra enveloppe beloven, want zelfs tegen een hoop ongetrainde tieners volstaat geld blijkbaar niet." De man ging helemaal door het lint, zeker toen het na een hoekschop 5-5 werd. De stunt van het jaar was in de maak. De ervaren spelers van Goelen wisten niet hoe ze het hadden; dit hadden ze nog nooit meegemaakt. De afgevaardigde was een colloquering nabij.

Gelukkig was er nog de scheidsrechter om hen een handje te helpen. Na een duidelijke aanvallende duwfout liet hij begaan en de 6-5 was een feit. De protesten hielpen niet, en na een

laatste afgeslagen offensief werd het op de tegenaanval ook nog 7-5. Maar dat deerde eigenlijk niet. Na afloop was voor de ploegen die na onze match moesten beginnen niet duidelijk, wie er gewonnen had. Goelen droop met het hoofd naar beneden af, de Club 2-spelers kwamen lachend en vol trots van het veld. Ik had veel geld willen geven om deze match ook op het veld te mogen meemaken, maar zelfs naast het veld voelde ik me geweldig. Dit is waar voetbal om draait: alles geven, de groten aan het wankele brengen op zo'n manier dat je zelfs bij een nederlaag nog een goed gevoel hebt, want uiteindelijk zijn de cijfers slechts bijzaak, het is de legende die telt.

Hoe mooi het naast de lijn ook allemaal kon zijn, ik wilde vooral óp het veld staan. Toen ik een half jaar na het voorval nog weinig verbetering voelde, ging ik naar een kniespecialist. Die bekeek de foto's en vroeg me of ik in het dagelijkse leven niet geweldig veel pijn voelde. Ik zei dat dit niet het geval was, en hij trok zijn wenkbrauwen op. "Des te beter, maar als ik zie welke schade je knie al opgelopen heeft, verbaast me dat. Iets onherroepelijks buiten slijtage is er niet, maar als je wil blijven sporten, zul je wel heel veel oefeningen moeten doen." Met een pakket oefeningen ging ik de deur uit. Ik was niet echt gerustgesteld door zijn woorden, maar begon er toch maar aan. En het hielp.

Na een maand of twee voelde ik al verbetering. Het seizoen zat er bijna op, dus kon ik me voorbereiden op het nieuwe. Want zolang er leven is, is er hoop. Voor het eerst in mijn voetballeven voelde ik echter angst. Angst om niet meer te kunnen voetballen. Want hoewel er veel verbetering optrad, kon ik toch niet alle bewegingen uitvoeren of hard trappen tegen een bal. Dan voelde ik soms iets knakken in mijn knie, die dan weer opzwol. Ik was dus steeds blij als er genoeg volk kwam opdagen voor de match en ik niet hoefde mee te spelen. Anderzijds wilde ik ook niet op deze manier stoppen.

Nadat ik dertien maanden niet gespeeld had, was er een match in Mechelen. Normaal gesproken waren we net met genoeg, maar bij aankomst berichtte een speler dat hij niet bijtijds aanwezig zou zijn. Alle spelers keken mijn richting uit. Ik kon er niet meer onderuit. Het werd de dood of de gladiolen. Met een bang hart begon ik aan de match; ik wilde zoveel mogelijk uit de duels blijven. Maar zo'n zin is natuurlijk een contradictio in terminis in het cafévoetbal, dat in duels uitvechten zijn bestaansreden heeft. Na een kwartier verdrong de adrenaline mijn angst en de kers op de taart volgde ook nog. Bij een hoekschop sloeg de doelman de bal mis en ik scoorde met het hoofd. Niet dat een vol stadion plots mijn naam scandeerde of de verslaggever vol emoties zinspeelde op mijn comeback na dertien maanden, maar het was voor mezelf wel een enorme bevrijding. Zelf wilde ik het lot niet al te hard tarten, en bij de rust zag ik dat de elfde speler aangekomen was; ik stond met plezier mijn plaats af. Ik was weer voetballer, en daar was ik op 43-jarige leeftijd al blij genoeg mee.

Omdat dit het laatste hoofdstuk is, gaat het hier onvermijdelijk ook over afscheid nemen. Tientallen spelers met wie ik gespeeld had, waren al gestopt. De meesten van hen hoor je af en toe nog eens, sommigen verdwijnen van de aardbol, maar er zijn ook spelers met wie je zoveel hebt meegemaakt dat je denkt dat ze er voor eeuwig zullen zijn. Wat uiteraard niet zo is, want niets blijft, alles gaat voorbij. Eén van de oprichters van onze club was er al van in 1978 bij, wat wel een eeuwigheid was. Maar ook hij zou stilaan de club verlaten. Begrijpelijk, want hij deelde al 40 jaar lief en leed, stond in voor alle praktische zaken, had bijna al de matches van Club 2 in die jaren gezien, en het mooiste van al: hij was eigenlijk geen voetballiefhebber. Hij was een man gemaakt van clubliefde, en daarom verdient hij ook zijn eigen plaats in dit boek.

Elke liefhebbersclub heeft zulke mensen, en zonder hen zou er van voetbal geen sprake zijn. Het heeft jaren geduurd voor ik zijn echte naam kende, want iedereen noemde hem Bol. Vanwaar die naam komt, wist niemand te zeggen, wat het alleen maar leuker maakt. Bol was een geoefend looper, maar voetballen was niet zijn ding. Toch speelde hij in een legendarische match mee, begin van deze eeuw. Het was op het veld van Heidester, waar we nog nooit gewonnen hadden. Ook die match leek het niet te gaan lukken, omdat we met een noodploeg naar ginder waren getrokken.

Zelfs Bol moest meedoen, en dat beloofde niet veel goeds. Maar Heidester miste kansen, en totaal onverwacht kwamen we 0-2 voor. Heidester kwam terug tot 1-2, en het werden nog tien spannende minuten. Bol werd diep gestuurd, want snelheid had hij wel. Hij was als eerste bij de bal en dat was het slechtste wat hem had kunnen gebeuren. De twee centrale verdedigers werkten tegelijk hun frustraties uit op Bol, die een menselijke hamburger werd tussen twee menselijke broodjes. Bol moest in ademnood door een geplette rib vervangen worden, maar de zege kwam niet meer in gevaar. Over clubliefde gesproken.

Bol werd ook een goede vriend; hij nodigde mij en mijn vrouw mee uit naar Kreta, zijn geliefde eiland. Hij sprak daar altijd over Kosmas, een gekke restaurantuitbater. Hoe gek, dat zou ik daar te weten komen. Tijdens ons verblijf was de finale van de Griekse beker tussen zijn geliefde Olympiakos en het gehate Panathinaikos. Ik moest in een louche intenetkroeg de match op televisie volgen en verslag uitbrengen. Het was een dramatische wedstrijd, en tot overmaat van ramp won de vijand. Kosmas besloot zijn verdriet te verdrinken, en toen er een jongen Panathinaikos-fan met een groenwitte sjaal voorbij kwam rijden op zijn fiets, werd die tegengehouden: de sjaal werd afgepakt en ritueel verbrand. Het hoogtepunt moest echter nog volgen. Kosmas

was uitgenodigd op het verjaardagsfeest van zijn beste vriend, ook een Panathinaikosfan. Inmiddels was hij echter stomdronken en ik vreesde het ergste. Het feest was al in volle gang, en Kosmas werd ontvangen als een eregast.

Alles verliep goed, tot Kosmas het cadeau zag dat zijn vriend had gekregen: een reusachtige taart in de vorm van een voetbalveld met mannetjes in de tenue's van Panathinaikos. Bij Kosmas ging het licht uit. "My friend, green-white, I don't like. I will give you my present." Ik was benieuwd, want ik dacht dat hij geen cadeau bij zich had. Plots haalde hij een mes tevoorschijn, hield zijn arm boven het gebak en sneed in zijn arm met het mes. Het bloed sijpelde op de taart. "Now, my friend, the players have the right colours, red and white." De vriend kon er niet mee lachen. Hij vloog naar Kosmas, die trapte de stoel met het gebak in de lucht, er ontstond een gevecht in regel, de DJ zette de sirtaki op, en ik wist nu zeker dat het woord 'chaos' een Griekse oorsprong heeft.

De dag nadien zag ik Kosmas en zijn vriend samen op een terras zitten. "Yesterday was yesterday, my friend", zei hij toen hij mijn verbaasde blik zag. En zo kreeg ik op Kreta een lesje filosofie dat ook van toepassing is op liefhebbersvoetbal. Vaak eindigt een match met onenigheid met de scheidsrechter, tegenstander of zelfs met de ploegmaten. Meestal wordt dit aan de toeg bijgepraat, of in het slechtste geval de week nadien, want iedereen is tot elkaar veroordeeld. Zonder tegenstander geen match, zonder ploeggenoten geen team. Het klinkt misschien wat belegen, maar daar komt het uiteindelijk allemaal op neer. Hoe goed je jezelf ook acht, zonder de andere tien kan je het vergeten. Daarom is cafévoetbal ook niet voor iedereen weggelegd, alleen voor de liefhebbers die het spel boven zichzelf plaatsen.

Soms wordt een afscheid ook veroorzaakt door teamgenoten. Dat klinkt als een gigantische ruzie die uitmondt in een splitting, maar soms is de realiteit veel onwaarschijnlijker. De tijden waren veranderd en het borrelen, dat zo'n groot succes was geweest, leek stilaan een anachronisme geworden. Toch wilden sommige spelers het ook eens meemaken.

Op een vrije zaterdag in januari begonnen we er nog eens aan. Twee spelers dronken niet; zij vervoerden in hun auto's de anderen die wel de bloemetjes konden buiten zetten. Alles verliep naar wens tot de laatste halte. We beslisten met vier om te voet naar het café te gaan; dat was maar een kwartiertje stappen en dan hadden we wat frisse lucht. We gingen in de smalle straat voor een auto staan met enkele andere spelers. Die begon te claxonneren dat we uit de weg moesten gaan. Maar we bleven ervoor lopen, en wat onnozel doen.

Plots versnelde hij wat voor de grap, en reed tot op enkele centimeters van ons. "Uit de weg, uit de weg, of ik rijd jullie omver." De sfeer werd nog uitgelatener, en de chauffeur werd iets te driest. Hij gaf iets meer gas, en reed over de voet van een van de wandelende spelers. Die leek eerst niets te voelen, maar in het café begon zijn voet toch pijn te doen. Hij werd naar de spoeddienst gebracht, waar men drie verschillende breuken in zijn voet vaststelde. Op de vraag hoe dit gebeurd was, bleef hij het antwoord schuldig. Clubliefde. Jammer genoeg moesten we op deze manier drie maanden onze topschutter missen, maar we kregen er wel een straf verhaal voor in de plaats.

Afscheid nemen blijft de rode draad in dit hoofdstuk, want voor de zoveelste keer moesten we ook weer afscheid nemen van het veld waarop we speelden. Ik was in 1993 begonnen op de mij vertrouwde velden van Excelsior Kessel, gelegen in de heide en wat mij betreft de mooiste locatie van een voetbalveld in de

provincie. Aan het einde van de vorige eeuw vertrokken we dan naar de andere kant van het dorp, naar het toenmalige FC Kessel, de aartsvijand met wie we altijd een haat-liefde-relatie zouden hebben. Zoals in de sterren geschreven stond was dit geen lang leven beschoren, en moesten we in 2010 verhuizen naar het nabij gelegen Berlaar, waar we opgevangen werden door FC De Weerdt. Daar vonden we voor een seizoen soelaas, waarna we naar Nijlen vertrokken, naar het veld van FC Vera Boys met wie een jarenlange vete werd bijgelegd.

Na bijna tien seizoenen moesten we daar ook weg, en dat was meer dan een verhuizing. Het was ook het symbolische einde van het liefhebbersvoetbal zoals we het gekend hebben. De laatste jaren verdwenen er almaar meer voetbalvelden van liefhebbersclubs die hun toevlucht moesten zoeken op gemeentelijke velden, of rekenden op de goodwill van een provinciale club. Omdat het nationaal spelende KFC Nijlen een nieuw project opstartte voor een gigantisch complex, moest de vijftig jaar oude kantine en het daarbij horende veld van FC Vera Boys weg. Weg was de romantiek van de vervallen kantine en kleedkamers waar tot uren na de match nog werd nagekaart bij pintjes aan een vriendenprijs, en waar op het laatste van de avond de man achter de toog het laatste rondje gratis gaf.

Na tien jaar waren we ook vergroeid met de gezelligheid van de Vera-kantine, waar soms meer dan honderd man zat omdat het er zo gezellig was. In ruil kregen we mooie velden en dito kleedkamers bij KFC Nijlen, maar de romantiek van het echte liefhebbersvoetbal was weg.

Het was de laatste jaren niet alleen maar kommer en kwel, want er werd nog genoeg gelachen, maar de hoogtijdagen van het liefhebbersvoetbal en de bijhorende smeulige verhalen leken verdwenen. Spelers die meer dan tien jaar bij een ploeg blijven

worden een uitzondering, net als derde helften waar alles nog eens uitgeklaard wordt tot in de vroege uurtjes. Toch konden we de zoon van Wamberto, Wambertino, nog strikken om enkele matches met ons mee te spelen. Bijna even dartel als zijn vader slingerde hij over het veld, tot corona hier een einde aan maakte. We waren waarschijnlijk ook de eerste club die een afgevaardigde in een rolstoel aanstelde; Wim was heel vereerd met deze taak.

Mijn eigen afscheid heb ik nog altijd niet aangekondigd. 47 jaar is een behoorlijke leeftijd om nog te voetballen met jongens die soms mijn zonen konden zijn. Maar ik vind het nog altijd een plezier om me op zaterdagmiddag uit te sloven en achteraf na te genieten van de inspanning. Winst of verlies maakt niet zo heel veel uit na de match, óp het veld wil ik uiteraard nog altijd winnen. Conditioneel valt de slijtage nog mee, sinds ik enkele jaren geleden ben begonnen met ultralopen: negentig minuten bewegen is dan een peulenschil. Qua snelheid is het een ander verhaal, net zoals de recuperatie van de geteisterde pezen en gewrichten de dag nadien.

De jaren die ik nog ga spelen zijn er uiteraard minder dan de seizoenen die ik al gevoetbald heb. Hoeveel jaren ik nog speel, kan ik niet zeggen. Kazuyoshi Miura is zeven jaar ouder dan ik, en is nog altijd prof in de tweede klasse in Japan. De grote Stanley Matthews stopte op zijn vijftigste als prof, en zei dat de grootste fout die hij in zijn loopbaan gemaakt had, was dat hij te vroeg gestopt was. Niet dat ik me met deze spelers wil vergelijken, maar een voetballer wil nooit stoppen. Ondertussen scoorde ik al meer dan 320 competitiedoelpunten voor FC Club 2, voor wat het waard is. Sinds 1993 scoorde ik elk kalenderjaar minstens één keer, iets waar ik best trots op ben. Hopelijk kunnen we na de corona-stilte in 2021 opnieuw spelen, zodat ik ook dit jaar in de doelpuntentabellen kan zetten.

Het zijn echter niet de doelpunten die me zullen bijblijven, of de overwinningen, maar de vriendschap, de verbondenheid en de teamgeest die, op welk onooglijk niveau we ook speelden, van bijna elke match een feest maakten. Want echte voetballers spelen niet om te winnen, ze spelen om te spelen.

Die erste und die zweite der drei Hauptthesen des Buches sind: 1. Die deutsche Sprache ist eine der wichtigsten Sprachen der Welt. 2. Die deutsche Sprache ist eine der wichtigsten Sprachen der Welt. 3. Die deutsche Sprache ist eine der wichtigsten Sprachen der Welt.

Dankwoord

Ik geef toe, de meeste dankwoorden lees ik niet. Meestal dient een dankwoord om zich te verontschuldigen voor het monomane gedrag van de schrijver, gedurende de periode dat hij aan het boek schreef. De schrijver verwaarloosde zijn gezin, viel heel veel mensen lastig om te interviewen of om raad te vragen, en het dankwoord is dan de makkelijkheidsoplossing om alles goed te maken. De schrijver laat zien dat hij het allemaal goed bedoelde, en de bedankte persoon krijgt eeuwige roem in zijn boek.

Daarom ga ik zelf geen dankwoord schrijven, toch niet op deze manier. Mijn jongste dochter heeft voor dit soort dankwoorden trouwens een mooi woord: "klef". Haar wil ik dus zeker niet vernoemen in dit dankwoord, maar haar wel bedanken voor het me in herinnering brengen van dit woord. Ook mijn vrouw wil ik niet bedanken voor het opnieuw aanhoren van dezelfde verhalen die ze twintig jaar geleden al tot vervelens toe hoorde wanneer ik met mijn voetbalvrienden aan de toog zat. Trouwens ook mijn voetbalvrienden wil ik niet bedanken voor alle vreugde die ze me schonken. De meesten staan al vermeld in het boek; meer eer moeten ze nu ook weer niet krijgen.

De enige die ik écht wil bedanken is de scheidsrechter die er 28 jaar geleden voor zorgde dat ik in het cafévoetbal terechtkwam, en die dus ongewild aan de basis ligt van dit boek. Zonder hem zou dit boek nooit tot stand zijn gekomen. Waarvoor dus mijn dank. En zoals beloofd kom ik ook nog even op de man terug. Enkele weken na het verdict van mijn schorsing zag ik in een officieel bondsblad namelijk staan dat de scheidsrechter geen scheidsrechter meer was. Waarom was me niet duidelijk, en ik voelde me er toen ook niet beter door.

Enkele weken voor ik aan dit boek begon, viel alles in zijn plooi. Een vriend van mij rakelde alles nog eens op, en ik zei dat het straf was dat die scheidsrechter gestopt was. Hij keek mee aan en lachte. "Vind jij dat straf?", vroeg hij. Hij vertelde me toen dat hij had opgezocht waar de scheidsrechter moest fluiten en een keer of drie naar zijn match was gaan kijken. Na afloop had hij hem telkens opgewacht en gevraagd wat hij ervan vond om een jongen van 19 jaar onterecht te laten schorsen voor drie jaar. De eerste keer had de scheidsrechter hem wat uitgelachen, de tweede keer keek hij eerder verbaasd, de derde keer besepte hij dat dit een blijvertje was. Mijn vriend had hem alles zeer duidelijk gemaakt. "Als jij niet naar de Bond gaat en de waarheid gaat zeggen, zal je weten hoe lang drie jaar duurt. Want elke match in die drie jaar dat jij moet fluiten, zal je mij zien. En elke keer zal ik je eraan herinneren dat door jouw schuld iemand heeft moeten stoppen met voetballen bij zijn vrienden." Twee weken later floot hij niet meer.

Mijn bedanking gaat uit naar alle mensen die me niet alleen gedurende drie, maar achtentwintig jaar hebben verdedigd en gesteund, en mijn leven zinvoller hebben gemaakt. Bedankt!

Gino van Looy, september 2021

GINO VAN LOOY

MIJN VOETBALLEVEN

ANEKDOTES UIT DE BELGISCHE CAFÉCOMPETITIE

Gino van Looy is bezeten van voetbal. Wanneer de talentvolle aanvaller op het punt staat door te breken in het Antwerpse amateurvoetbal, wordt hij door een bizar voorval onterecht voor drie jaar geschorst. Het leven van de jonge voetbalgek staat op zijn kop: een wereld zonder voetbal bestaat niet. In arren moede sluit Van Looy zich aan bij het B-team van FC Club 2, dat uitkomt in een Cafécompetitie, en bestaat uit belegen spelers die er niet voor terugdeinzen al voor de aftrap de nodige pinten achterover te slaan.

Tot een glansrijke voetbalcarrière is het niet meer gekomen. Onlangs vierde de auteur zijn 25-jarige jubileum voor de caféploeg. In 'Mijn Voetballevens' verhaalt hij over de vele, soms absurde avonturen die hij beleeft in en rond de Vlaamse velden. Met vlotte pen en veel gevoel voor humor schrijft hij over een trainer die in retraite gaat bij een indianenstam, iets te uitbundige verenigingsfeesten, wilde gokavonden, opstootjes tijdens de wedstrijd en een zeldzaam succes in de competitie. "Elke speler heeft hier een straf verhaal, en die zijn heel wat interessanter dan de biografieën die ik over bekende voetballers lees."

FC Club 2 is veel meer dan voetbal. "Het gaat hier niet om systemen, driehoekjes, doorsteekpasses of doordekken. Het gaat over inzet, kameraadschap en saamhorigheid. Winnen is niet de hoofdzaak; het belangrijkste is dat er gevoetbald wordt. En de match stopt niet na negentig minuten. Voor de meeste spelers begint ze dan pas."

WWW.PANENKA-MAGAZINE.COM